

Автор на *Игрите на глада*

СЮЗАН КОЛИНС

ГРЕГОР И ГИБЕЛНОТО ПРОРОЧЕСТВО

Книга 2 от ПОДЗЕМНИТЕ ХРОНИКИ

ЕКСПЛИБРИС

Annotation

Минали са месеци от първото приключение на Грегор в странната Подземна земя под Ню Йорк. Той се е заклел никога да не се връща пак там, но му е съдено да бъде основен участник в друго пророчество, свързано със зловещия бял плъх, наричан Гибелния. Жителите на Подземната земя знаят, че има само един начин да накарат Грегор да се върне в техния свят и той е да отвлекат сестричката му Бутс.

В новото си приключение Грегор отново се среща със своя прилеп Арес и с непокорната принцеса Лукса. Те се впускат в пътуване по изпълненото с опасности подземно море в търсене на Гибелния. Ако Грегор не изпълни пророчеството, животът му и Подземната страна никога няма да бъдат същите.

„Сюзан Колинс ни повежда в поредното напрегнато пътуване“.

Къркъс Ревю

-
- [Сюзан Колинс](#)
    - [ЧАСТ 1](#)
      - [Глава 1](#)
      - [Глава 2](#)
      - [Глава 3](#)
      - [Глава 4](#)
      - [Глава 5](#)
      - [Глава 6](#)
      - [Глава 7](#)
      - [Глава 8](#)
      - [Глава 9](#)
    - [ЧАСТ 2](#)
      - [Глава 10](#)
      - [Глава 11](#)
      - [Глава 12](#)
      - [Глава 13](#)

- [Глава 14](#)
  - [Глава 15](#)
  - [Глава 16](#)
  - [Глава 17](#)
  - [Глава 18](#)
  - [ЧАСТ 3](#)
    - [Глава 19](#)
    - [Глава 20](#)
    - [Глава 21](#)
    - [Глава 22](#)
    - [Глава 23](#)
    - [Глава 24](#)
    - [Глава 25](#)
    - [Глава 26](#)
    - [Глава 27](#)
  - [БЛАГОДАРНОСТИ](#)
-

Сюзан Колинс

Грегор и гибелното пророчество
(книга 2 от "Подземните хроники")

ЧАСТ 1

МИСИЯТА

Глава 1

Грегор отвори очи и ясно усети, че някой го наблюдава. Огледа малката си стаичка, като се мъчеше да не помръдва. По тавана нямаше нищо. На скрина — нищо. После я видя — седеше на перваза, неподвижна, освен ако не се броеше лекото потрепване на антенките ѝ. Хлебарка.

— Само си търсиш белята — каза ѝ тихо той. — Искаш майка ми да те види ли?

Хлебарката потри пипалата си едно в друго, но не направи опит да избяга. Грегор въздъхна. Посегна към старото бурканче от майонеза, в което си държеше моливите, изпразни го върху леглото и с едно ловко движение захлупи хлебарката под него.

Дори не му се налагаше да стане, за да го направи. Спалнята му всъщност не беше истинска спалня. Вероятно беше предвидена за нещо като килер. Единичното легло на Грегор едва се побираше вътре, така че вечер той просто влизаше през вратата и пропълзяваше до възглавницата си. На стената срещу долния край на леглото имаше малка ниша с място точно колкото да побере тесен скрин, макар че чекмеджетата можеха да се отварят само на двайсетина сантиметра. Налагаше му се да си пише домашните, седнал с кръстосани крака на леглото, с клипборд на коленете. И липсваше врата. Но Грегор не се оплакваше. Имаше си прозорец, който гледаше към улицата, таванът беше хубав и висок и разполагаше с повече лично пространство от всички други в апартамента. Никой не влизаше много-много в стаята му... ако не се брояха хлебарките.

Какво им ставаше на тези хлебарки напоследък? Винаги бяха имали в апартамента, но сега сякаш всеки път, щом се обърнеше, забелязваше някоя. Без да бяга. Без да се опитва да се крие. Просто си седеше там... и го наблюдаваше. Чудна работа. И му струваше доста усилия да ги спасява.

Миналото лято, когато една гигантска хлебарка се беше пожертвала, за да спаси живота на двегодишната му сестра Бутс на километри под Ню Йорк, той се беше заклел никога повече да не убие нито едно от насекомите. Но ако майка му ги видеше... човече, свършено беше с тях. От Грегор зависеше да ги изкара от апартамента, преди да се включи нейният „радар за хлебарки“. Когато навън беше топло, просто ги хващаше в нещо и ги изнасяше на противопожарната стълба. Страхуваше се обаче, че сега — беше декември — насекомите ще замръзнат и напоследък гледаше да ги

натика колкото може по-дълбоко в кухненската шахта за боклук. Според него там щяха да са щастливи.

Грегор побутна хлебарката от перваза и я вкара в бурканчето. Промъкна се по коридора покрай банята, покрай спалнята, която дяляха Бутс, седемгодишната му сестра Лизи и баба му, и влезе в дневната. Майка му вече я нямаше. Сигурно беше поела сутрешната смяна в кафенето, където работеше като сервитьорка в събота и неделя. През седмицата работеше на пълен работен ден в един зъболекарски кабинет, но напоследък имаха нужда от всяка стотинка.

Бащата на Грегор лежеше на разтегателния диван. Дори когато спеше, не спираше да се движи. Пръстите му потрепваха и от време на време подръпваха одеялото, и той си мърмореше тихо. Баща му. Горкият му баща...

След като прекара повече от две години и половина в плен на огромни, зли плъхове далече под Ню Йорк, той беше истинска развалина. По време на престоя си в Подземната страна, както я наричаха жителите ѝ, беше подложен на глад, лишен от светлина и физически изтезаван по начини, за които така и не пожела да разказва. Измъчваха го кошмари, а на моменти му беше трудно да отличи реалността от халюцинациите, дори когато беше буден. Халюцинациите се влошаваха, когато беше трескав — а това ставаше често, защото въпреки многократните посещения при лекаря той не можеше да се съвземе от някаква непозната болест, която беше пренесъл от Подземната страна.

Преди да падне след Бутс през решетката в пералното помещение и да помогне за спасяването на баща си, Грегор винаги си беше мислил, че всичко ще бъде съвсем просто, след като семейството му се събере отново. Беше хиляди пъти по-хубаво, че баща му се беше върнал, Грегор знаеше това. Но не беше просто.

Грегор влезе тихо в кухнята и пусна хлебарката в боклука. Остави бурканчето на плота и забеляза, че няма нищо за ядене. В хладилника имаше половин картонена кутия мляко, трилитрова бутилка от ябълков сок, в която бе останало може би колкото за една чаша, и бурканче горчица. Грегор събра смелост и отвори шкафа. Половин хляб, малко фъстъчено масло и кутия овесени ядки. Разтърси кутията с овесени ядки и въздъхна с облекчение. Имаше достатъчно за закуска и обяд. А тъй като беше събота, на Грегор дори нямаше да му се наложи да яде вкъщи. Щеше да ходи да помага на госпожа Кормаки.

Госпожа Кормаки. Странно беше как само за няколко месеца тя се беше преобразила от любопитна съседка в нещо като ангел пазител. Малко

след като Грегор, Бутс и баща им се бяха върнали от Подземната страна, той се беше сблъскал с нея в коридора.

— Къде се беше запилял, мистър? — попита го тя. — Изплаши цялата сграда до смърт.

Грегор ѝ беше разправил историята, която семейството му бе измислило: в деня, когато беше изчезнал от пералното помещение, извел Бутс на детската площадка да си поиграе няколко минути. Там срещнали баща си, който отивал да види болния си чичо във Вирджиния, и решил да вземе децата със себе си. Грегор си мислел, че баща му се е обадил на майка му; баща му пък си мислел, че Грегор се е обадил на майка си; едва след като се върнали, разбрали каква тревога са предизвикали.

— Хммм... — изсумтя госпожа Кормаки и го изглежда строго. — Мислех, че баща ти живее в Калифорния.

— Живееше — каза Грегор. — Но сега пак е при нас.

— Разбирам — отвърна госпожа Кормаки. — Значи това е твоята история?

Грегор кимна, като съзнаваше, че историята беше доста неубедителна.

— Хммм... — повтори госпожа Кормаки. — Е, щях да поработя върху нея, ако бях на твое място. — И си тръгна, без да каже нито дума повече.

Грегор си помисли, че им е сърдита, но след няколко дни тя почука на вратата и донесе сладкиш за кафе:

— Донесох на баща ти сладкиш за кафе — каза тя. — За „добре дошъл“. Той тук ли е?

На Грегор не му се искаше да я пусне да влезе, но баща му се провикна с престорено бодър глас: „Това госпожа Кормаки ли е?“, и тя нахълта право вътре със сладкиша си. Видът на баща му — слаб като скелет, белокош, прегърбен на дивана — я стресна. Ако имаше намерение да го разпитва, тя се отказа на секундата. Вместо това подхвърли няколко коментара за времето и си тръгна.

После, две седмици след като започна училището, една вечер майка му се прибра с новини:

— Госпожа Кормаки иска да те наеме да ѝ помагаш в събота — каза тя.

— Дай помагам ли? — попита Грегор предпазливо. — С какво да ѝ помагам? — Не искаше да помага на госпожа Кормаки. Тя щеше да му зададе куп въпроси, вероятно щеше да иска да предскаже бъдещето му с нейната колода карти таро и...

— Не знам. Да ѝ помагаш из апартамента. Не си длъжен да го правиш, ако не искаш. Но си помислих, че това може да е хубав начин да си изкараш малко джобни пари — каза майка му.

И тогава Грегор разбра, че щеше да го направи и да забрави за джобните пари, да забрави за парите за кино, комикси и други такива неща. Щеше да използва парите за семейството си. Защото макар баща му да си беше вкъщи, нямаше начин да се върне на работа като учител по естествени науки. Беше излизал от апартамента само няколко пъти и то за да отиде на лекар. Шестимата се издържаха с онова, което успееше да припечели майка му. А с медицинските сметки, учебниците и тетрадките, дрехите, храната, наема и всичко останало, от което човек има нужда, за да живее, парите изобщо не стигаха.

— По кое време иска да отида? — попита Грегор.

— Каза, че в десет ще е добре — каза майка му.

Онази първа събота, преди няколко месеца, в апартамента пак нямаше много храна, затова Грегор изпи две чаши вода и тръгна към апартамента на госпожа Кормаки. Когато тя отвори вратата, го лъхна наситеният аромат на нещо невероятно, изпълвайки устата му с толкова много слюнка, че трябваше да преглътне с усилие, преди да поздрави.

— О, хубаво, значи дойде — каза госпожа Кормаки! — Ела с мен.

Смутен, Грегор я последва в кухнята ѝ. Грамадна тенджера със сос къкреше на печката, изпускайки мехурчета. В друга имаше кори за лазаня. Купища зеленчуци покриваха плота.

— Довечера в моята църква има благотворителна сбирка и казах, че ще занеса лазаня. Не ме питай защо. — Госпожа Кормаки изсипа няколко черпака сос в една купичка, потопаи вътре голяма филия хляб, сложи я на масата и накара Грегор да седне на стола. — Опитай го.

Грегор я погледна с колебание.

— Опитай го! Трябва да знам дали става за ядене настоя госпожа Кормаки.

Той топна хляба в соса и отхапа. Беше толкова хубаво, че очите му се насълзиха.

— Леле! — възкликна, след като преглътна.

— Не ти харесва. Отвратително е. Трябва да изхвърля цялата тенджера и да отида да купя сос от бакалията — каза госпожа Кормаки.

— Не! — възкликна стреснато Грегор. — Не. Това е най-хубавият сос на света!

Госпожа Кормаки му даде лъжица.

— Тогава го изяж и си измий ръцете със сапун, защото имаш да кълцаш зеленчуци.

След като Грегор излапа соса и хляба, госпожа Кормаки му възложи да реже на ситно купища зеленчуци, които тя изпържи в зехтин, докато той

разбъркваше яйза и подправки със сирене рикота. Подредиха корите за лазаня, сиренето, соса и зеленчуците в три огромни тигана. После ѝ помогна да измие съдовете и тя заяви, че е време за обяд.

Хапнаха сандвичи със салата от риба тон в трапезарията, докато госпожа Кормаки разказваше за трите си деца, които вече бяха големи и живееха в различни щати, и за господин Кормаки, който беше починал преди пет години. Грегор си го спомняше смътно като симпатичен човек, който му даваше монети от четвърт долар, а веднъж и бейзболна картичка.

— Не минава и ден, в който да не ми липсва — каза госпожа Кормаки. После извади голям плодов кейк.

След обяда Грегор ѝ помогна да разчисти един дрешник и свали няколко кутии до килера. В два часа тя му каза, че е приключил. Не беше задала никакви въпроси, освен дали му харесва училището. Изпрати го до вратата с четирийсет долара, зимно палто, което бе принадлежало на дъщеря ѝ като малка, и една лазаня. Когато той се опита да възрази, тя просто каза:

— Не мога да занеса три лазани на благотворителната сбирка. Хората носят по две. Ако се появиш с три, всички почват да си мислят, че само се фукаш. И какво? Аз ли да я ям? С моя холестерол? Вземи я. Изяжте я. Върви. Ще се видим другата събота. — И тя затвори вратата в лицето му.

Беше твърде много. Всичко това. Но можеше да изненада майка си и да купи нещо за ядене и може би няколко електрически крушки, тъй като три лампи вкъщи бяха изгорели. Лизи имаше нужда от палто. А лазанята... това като че ли беше най-хубавата част от всичко. Внезапно му се прииска да почука на вратата и да разкаже на госпожа Кормаки истината за Подземната страна и всичко, което се беше случило, и да ѝ се извини, задето я е излъгал. Но не можеше...

Грегор се стресна от Лизи, която влезе безшумно в кухнята по пижама. Беше дребна за възрастта си, но поради загриженото изражение на лицето си изглеждаше по-голяма от седемте си години.

— Има ли храна за днес? — попита тя.

— Разбира се, има много — каза Грегор, като се помъчи да не показва, че и той е загрижен. — Виж, можете да хапнете за закуска тези овесени ядки, и сандвичи с фъстъчено масло на обяд. Ще се заема да приготвя овесената каша сега.

На Лизи не ѝ позволяваха да използва печката, но тя отвори шкафа с купичките. Преброи четири, а после се поколеба:

— Ти ще закусваш ли или...?

— Не, не съм гладен тази сутрин — каза той, въпреки че стомахът му

къркореше от глад. — Освен това, отивам да помагам на госпожа Кормаки.

— Ще отидем ли после да се пързалиме с шейната? — попита тя.

Грегор кимна:

— А-ха. Ще ви заведа с Бутс в Централ Парк. Ако татко е добре.

Бяха намерили една пластмасова шейна до боклука. Шейната имаше голяма пукнатина, но баща им я беше поправил с тиксо. Грегор от цяла седмица обещавахе да заведе сестрите си на пързалката. Но ако баща му имаше треска, някой трябваше да стои вкъщи с него и баба им, която прекарваше голяма част от времето си, мислейки си, че е във фермата на семейството си във Вирджиния. А следобедите бяха времето, когато обикновено идваха пристъпите на треската.

— Ако не е, аз ще си остана вкъщи. Ти заведи Бутс — каза Лизи.

Грегор знаеше, че тя си умира да отиде. Беше едва седемгодишна. Защо трябваше нещата да са толкова тежки за нея?

Грегор прекара следващите няколко часа, като помогна на госпожа Кормаки да приготи големи стъклени съдове от йенско стъкло с печени картофи, да излъска причудливата си колекция от старинни часовници и да извади коледните украшения от килера. Тя го попита какво се надява да получи за Коледа, а той само сви рамене.

Когато си тръгна, заедно с парите и голям съд с печени картофи, госпожа Кормаки му подари нещо прекрасно. Чифт стари работни ботуши на сина ѝ. Бяха поизносени и му бяха малко големи, но бяха здрави, не пускаха и се затягаха с връзки над глезените. Маратонките на Грегор, които бяха единственият му чифт обувки, започваха да се прокъсват отпред на пръстите и понякога, след като беше вървял из кишавите улици, се налагаше да стои цял ден в училище с мокри крака.

— Сигурна ли сте, че той не ги иска? — попита Грегор.

— Синът ми ли? Разбира се, че ги иска. Исква да седят в килера ми, да заемат място, а той да може, като се върне веднъж в годината, да извика: „Я гледай ти, ето ги старите ми ботуши“, и да ги натика обратно в килера. Ако още веднъж се спъна в тези ботуши, докато си изваждам ютията, ще го лиша от наследство. Разкарай ги оттук, преди да съм ги изхвърлила през прозореца! — заяви госпожа Кормаки, като махна презрително с ръка към ботушите. — Ще се видим следващата събота.

Когато се прибра вкъщи, беше ясно, че баща му не се чувстваше добре.

— Вие вървете, деца. Вървете да се пързалие. Аз ще съм добре тук с баба ви — каза той, но зъбите му потракваха.

Бутс танцувахе наоколо с пластмасовата шейна на главата:

— Ходим пързалие се? Ходим на пързалка, Ге-го?

— Аз ще остана — прошепна Лизи на Грегор. — Но може ли да купиш от онова лекарство за сваляне на температура, преди да тръгнеш? Вчера го свършихме.

Грегор си помисли също да остане, но Бутс почти не излизаше, а Лизи беше прекалено малка, за да я заведе да се пързая сама.

Изтича до дрогерията и купи шишенце с хапчета за сваляне на температура. На връщане спря пред улична сергия, където един човек продаваше стари книги. Преди няколко дни беше забелязал книжка с кръстословици с меки корици. Беше поокъсана, но Грегор я прелисти и видя, че само една-две кръстословици са решени. Човекът му я продаде за долар. Накрая взе два портокала без семки, от скъпите, с много дебелата кора. Лизи ги обожаваше.

Лицицето на Лизи светна, когато ѝ даде книжката.

— О-о! О, ще взема молив! — възкликна тя и хукна. Луда беше по загадките и кръстословиците. Математически задачи, кръстословици, всякакви. И макар да беше на седем, можеше да решава много от задачите за възрастни. Още от малка, когато я извеждаха навън и видеше знак „Стоп“ веднага подхващаше: „Стоп, сто, пот, топ...“ Моментално разместваше буквите и ги подреждаше във всички думи, за които се сещаше. Никога не можеше да се сдържи.

Когато Грегор ѝ разказа за Подземната страна, тя ахна леко, щом спомена ужасния крал на плъховете, Горджър.

— Горджър! Това име е също като твоето, Грегор! — Нямаше предвид, че имената са еднакви; искаше да каже, че ако разместиш буквите в името „Горджър“ може да напишеш „Грегор“. Кой друг би забелязал това?

Така че той се чувстваше спокоен, когато я остави. Баба им спеше, баща му си имаше лекарство, а Лизи се беше свила на един стол до него, като смучеше резенче портокал и щастливо разшифроваше една криптограма.

Вълнението на Бутс беше толкова заразително, че Грегор също се почувства щастлив. Обу си още един чифт чорапи и натъпка тоалетна хартия отпред на пръстите на новите ботуши, така че краката му бяха на топло, удобно и сухо. Семейството му имаше вкъщи достатъчно печени картофи за една малка армия. Лек снежец се сипеше и падаше около тях. Отиваха да се пързаят. За момента всичко беше наред.

Взеха метрото до Централ Парк, където имаше голяма пързалка. Беше пълно с хора, някои със скъпи шейни, други — с очукани пластмасови легени. Едно момче се пързаяше с голяма торба за смет. Бутс пискаше възторжено при всяко спускане, а щом стигнеха долу, крещеше: „Още, Ге-

го! Още!” Пързаяха се, докато започна да се стъмнява. Близко до входа на парка Грегор спря за малко, за да остави Бутс да си поиграе. Облегна се на едно дърво, докато тя в захлас правеше стъпки в снега.

Шейните, борове и смешните снежни човеци, които децата бяха направили, придаваха коледно настроение на парка. По стълбовете бяха окачени големи светещи украшения. Минувачите носеха торби с нарисувани на тях северни елени и коледни звезди. Грегор би трябвало да е весел, но вместо това мисълта за Коледа го изпълваше с тревога.

Семейството му нямаше никакви пари. За него това не беше особено важно. Той беше на единайсет. Но Бутс и Лизи бяха малки, и Коледа за тях трябваше да е весела, вълшебна, с елха и подаръци, и чорапи, окачени на закачалката за дрехи (слагаха ги там, защото нямаха камина) и хубави неща за ядене.

Грегор се мъчеше да пести от парите, които му даваше госпожа Кормаки, но те винаги отиваха за нещо друго, например за лекарства, мляко или памперси. Бутс имаше нужда от доста памперси. Вероятно и сега се налагаше смяна, но той не беше взел и трябваше да тръгват.

— Бутс! — повика я Грегор. — Време е да си ходим! — Огледа се из парка и видя, че лампите от двете страни на алеите вече светеха. Беше се стъмнило.

— Бутс! Прибираме се! — извика той. Отдръпна се от дървото, огледа се във всички посоки и внезапно се разтревожи.

За краткото време, през което се беше замислил, Бутс беше изчезнала.

Глава 2

— Бутс! — Грегор започна да изпада в паника. Тя беше тук само преди минута. Нали? Или... нима той бе така потънал в мисли, че беше изгубил представа колко време е минало? — Бутс!

Къде можеше да е отишла? Сред дърветата? На улицата? Ами ако някой я беше взел?

— Бутс!

Наоколо нямаше дори кого да попита. Паркът беше опустял с падането на мрака. Грегор се помъчи да запази спокойствие и да проследи стъпките ѝ в снега. Но имаше толкова много следи от стъпки и вече не се виждаше почти нищо!

Внезапно чу наблизко да лае куче. Може би беше намерило Бутс или поне собственикът му може би я беше видял. Грегор изтича през дърветата до малка поляна, донякъде осветена от близката лампа. Жизнерадостен малък териер тичаше в кръг около една пръчка и яростно лаеше. От време на време захапваше пръчката, разтърсваше я силно и я пускаше на земята. После отново подемаше неистовия си лай.

Появи се хубава жена, облечена в зимен екип за джогинг.

— Пийти! Пийти! Какво правиш? — Взе кучето на ръце и поклати глава към Грегор, докато се отдалечаваше. — Извинете, понякога се обърква.

Но Грегор не отговори. Взираше се в пръчката или онова, което беше помислил за пръчка и което подлудяваше кучето. Беше гладко, лъскаво и черно. Вдигна го и то се прегъна надве. Не като счупена пръчка. А като крак. Крак на насекомо. От гигантска хлебарка...

Той бързо се огледа. Когато се върнаха от Подземната страна това лято, бяха излезли на повърхността през поредица от тунели, които водеха към Централ Парк. Бяха близо до улицата, точно както беше той сега.

Там, на земята. Онази голяма каменна плоча. Някой я беше отместил — личеше си по следите в снега, — а после я беше върнал на място. Под ръба беше притиснато нещо червено. Издърпа го. Беше ръкавицата на Бутс.

Гигантските хлебарки от Подземната страна боготворяха Бутс. Наричаха я „принцесата” и веднъж изпълниха някакъв специален ритуален танц, за да ѝ окажат почит. А сега я бяха отвлекли под носа му.

— Бутс... — каза тихо Грегор, но знаеше, че тя не може да го чуе.

Извади мобилния си телефон. Не можеха да си го позволят, но след като трима членове на семейството ѝ бяха изчезнали мистериозно, майка му беше настояла да вземат един, въпреки всичко. Грегор набра домашния им номер. Баща му вдигна.

— Татко? Грегор е. Виж, случи се нещо. Нещо лошо. В Сентрал Парк съм, близо до онова място, където пристигнахме от Подземната страна това лято, и хлебарките, нали ги знаеш, онези грамадните? Бяха тук и взеха Бутс. Не я наглеждах както трябва, аз съм виновен и... Трябва да се върна долу! — Грегор знаеше, че се налага да побърза.

— Но... Грегор... — Гласът на баща му издаваше объркване и страх. — Недей да...

— Трябва, татко. Иначе може да не я видим никога повече. Виж, този път не давай на мама да се обажда в полицията. Не могат да направят нищо. Ако не се върна веднага, казвайте на хората, че сме се разболели от грип или нещо такова?

— Слушай, стой там. Идвам с теб. Ще дойда възможно най-бързо — каза баща му. Грегор го чу как се задъхва, докато с усилие се опитваше да се изправи на крака.

— Не, татко! Не, никога няма да успееш. Ти не можеш да стигнеш до ъгъла! — възкликна Грегор.

— Но аз... не мога да те оставя... — Грегор чу как баща му започна да плаче.

— Не се тревожи. Ще се справя. Искам да кажа, вече съм бил долу. Но трябва да вървя, татко, иначе ще се отдалечат твърде много. — Грегор се задъха, докато се мъчеше да отмести каменната плоча.

— Грегор? Имаш ли светлина? — попита баща му.

— Не! — възкликна Грегор. Това беше истински проблем. — Чакай, да! Да! — Госпожа Кормаки му беше подарила мини фенерче за всеки случай — ако токът спре или му се наложи да пътува с метрото.

Беше го закачил на ключодържателя си. — Имам фенерче. Татко, сега трябва да вървя.

— Знам, синко. Грегор... обичам те. — Гласът на баща му трепереше. — Да се пазиш.

— Ще се пазя. И аз те обичам. Доскоро — каза Грегор.

— Доскоро — прошепна баща му дрезгаво.

И после Грегор се спусна в дупката. Пъхна телефона в единия си джоб и извади ключодържателя от другия. Включи фенерчето и се изненада колко силна е светлината му. Дръпна каменната плоча на мястото ѝ и заслиза по дълго, стръмно стълбище.

Когато стигна долу, спря и затвори очи за минута, като се опитваше да си представи пътя, по който се върна миналото лято. Тогава летяха на гърба на голям черен прилеп на име Арес, който бе негов клетвен съюзник. В Подземната страна човек и прилеп можеха да си дадат обет и да се закълнат винаги да се закрилят взаимно, независимо колко отчаяно е положението. Тогава двамата се наричаха „клетвени съюзници“.

Арес беше върнал Грегор, Бутс и бащата на Грегор от Подземната страна, беше ги оставил в подножието на стълбите и се беше отправил на... надясно! Грегор беше почти сигурен, че е било надясно, затова затича натам.

Тунелът беше студен, влажен и пуст. Беше построен от хора — обикновени хора, не бледите долноземци с виолетови очи, които беше срещнал дълбоко под земята, — но Грегор бе сигурен, че жителите на Ню Йорк отдавна са го забравили.

Лъчът на фенерчето му освети една мишка и животинчето хукна ужасено. Тук долу не достигаше светлина. Тук долу не слизаха хора. Какво правеше той тук долу?

„Не мога да повярвам“, помисли си Грегор. „Не мога да повярвам, че трябва да се върна... там долу!“ Обратно в странната тъмна земя на гигантски хлебарки и паяци и — най-страшното от всичко — плъхове! Мисълта да види някое от онези двуметрови, злобно ухилени, зъбати създания го изпълваше с ужас.

Леле, на майка му нямаше да ѝ хареса това.

Миналото лято, когато най-последно се прибраха вкъщи късно една нощ, тя едва не се бе побъркала. Първо двете ѝ изчезнали деца се появяват с изгубения си баща, който едва може да ходи, а после всичките седат и ѝ разправят някаква фантастична история за страна на километри под земята.

На Грегор му беше ясно, че отначало тя не им повярва. А и кой би повярвал? Но не можеше да се престори, че не чува какво бърбори Бутс.

— Го’еми бубо’ечки, мамо. Аз ха’есва го’еми бубо’ечки! Ние ходим язди! — разказваше Бутс, докато подскачаше щастливо на скута на майка си. — Аз язди пи’еп. Ге-го язди пи’еп.

— Да не си видяла плъх, малката ми? — попита тихо майка ѝ.

— Плъх лош — каза Бутс намръщено. И Грегор си спомни, че беше чул хлебарките да казват точно това за плъховете. Те бяха лоши. Много лоши. Е, повечето от тях...

Бяха разказали историята три пъти, засипвани с настоятелни въпроси от майка му. Бяха ѝ показали странните си дрехи от Подземната страна, изтъкани от грамадните паяци, които живеяха там. А и другото

доказателство беше баща му, белокос, треперещ, измършавял.

Призори тя беше решила да им повярва. Минута след разсъмване вече беше долу в пералното помещение, като ковеше, завинтваше, лепеше, правеше всичко по силите си да запечата решетката, през която бяха пропаднали всички те. Двамата с Грегор избутаха една сушилня пред решетката. Не достатъчно, за да привлече особено внимание. Но достатъчно, за да не може никой да я достигне и да я отвори.

После им забрани да припарват до пералното помещение. На никого не беше позволено да слиза там, по никакъв повод. Така че веднъж седмично Грегор ѝ помагаше да занесе прането на цели три пресечки от тях, където имаше обществена пералня.

Майка му обаче не се беше сетила за този вход в Централ Парк. Нито пък той. Досега.

Тунелът се разклони. Той се поколеба за минута, а после тръгна наляво с надеждата, че това е правилната посока. Докато подтичваше, тунелът се промени. Тухлите свършиха и започнаха естествени каменни стени.

Грегор слезе по последното стълбище. Беше издялано от истински камък. Изглеждаше много старо. Предположи, че сигурно е построено от долно-земците преди стотици години, когато са започнали спускането си, за да създадат нов свят дълбоко под земята.

Тунелите правеха завой след завой и скоро Грегор загуби ориентация. Ами ако сега се луташе в някакъв лабиринт от тунели, докато хлебарките отнасяха Бутс в съвсем друга посока? Ами ако беше направил погрешен завой още на стълбите... ами ако... не, ето! Фенерчето му спря върху нещо червено на земята и Грегор вдигна втората ръкавица на Бутс. Тя все ги губеше. За щастие.

Грегор се затича и усети хрущене под краката си. Когато освети пода с фенерчето, осъзна, че беше покрит с всевъзможни дребни насекоми, които препускаха надолу по тунела колкото можеха по-бързо.

Той спря, за да огледа положението и нещо притича по ботуша му. Мишка. Цели дузини тичаха покрай него. А там до стената... не беше ли видял току-що да минава някакво подобно на къртица животно? Целият под гъмжеше от създания, които панически бягаха към Грегор. Не се опитваха да се изядат помежду си. Не се биеха. Просто бягаха така, както веднъж беше видял в новините някакви животни да бягат от горски пожар. Страхуваха се от нещо. Но от какво?

Грегор насочи лъча на фенерчето назад и отговорът се появи. На петдесетина метра два плъха препускаха в галоп към него. От долноземските.

Глава 3

Грегор се обърна и побягна.

— О, направо върхът! — възкликна той. — Те пък какво правят тук? — Бутс беше отвлечена от хлебарките. Беше намерил един техен крак. Но какво правеха долноземски плъхове толкова близо до повърхността на земята?

Е, това беше нещо, което трябваше да разгадае по-късно, защото в момента си имаше по-големи проблеми. Плъховете го настигаха, и то бързо. Опитва се да измисли план, но не му хрумна нищо. Не можеше да ги надбяга; не можеше да се катери по-бързо от тях; и със сигурност не можеше да ги надвие с двайсетсантиметровите им зъби, остри като бръснарски нокти и...

— Ъх! — Блъсна се в нещо твърдо. Ударът беше високо в корема и му изкара въздуха. Изпусна фенерчето, но докато то падаше в празното пространство, Грегор разпозна кръглия каменен отвор, през който Арес се беше проврял, за да ги доведе у дома. Някъде далече, далече долу се простираше огромният подземен океан. Водният път.

Без да мисли, Грегор премежна крак през отвора и се спусна вътре. Пръстите му се вкопчиха в ръба, докато краката му се люлееха свободно.

„Може би плъховете няма да ме видят тук вътре“, помисли си той и веднага разбра колко глупаво е постъпил. Плъховете нямаха нужда да виждат нищо. Ориентираха се чрез невероятното си обоняние. Така че това, което щеше да е съвсем прилично скривалище, ако го преследваха хора, беше напълно безполезно, ако се опитваше да се измъкне от плъхове.

Да, вече бяха тук. Чу как драскат с нокти по камъка, а после спират задъхани и объркани.

— Къде изчезна тоя? — изръмжа единият.

— Представа си нямам — каза другият.

За няколко мига Грегор не чуваше нищо, освен биенето на собственото си сърце. После пак се разнесе гласът на втория:

— О-о, дали не се крие?

И точно тогава започнаха да се смеят. Беше противен, дрезгав смях.

— Излез, излез, където и да си! — каза първият глас и плъховете пак избухнаха в смях. Грегор не можеше да ги види, но беше почти сигурен, че се търкаляха по земята.

Имаше две възможности. Да се изкатери обратно навън и да се изправи лице в лице с плъховете в непрогледен мрак или да скочи в тъмното и да се надява по някакво чудо някой долноземски съгледвач да го намери, преди да се удави или да се превърне в нечия вечеря.

Опитваше се да прецени шансовете за оцеляване. И в двата случая бяха много малки. И в двата случая вероятността да намери Бутс и да я отведе у дома беше...

— Скачай, Горноземено — измърка един глас. За секунда си помисли, че са плъховете, но не беше възможно, защото те още се смееха, а и гласът не приличаше на техните. Приличаше на...

— Скачай, Горноземено — повтори гласът и този път плъховете също го чуха. Усети, че хукват към него.

— Убий го! — изръмжа първият и когато почувства горещия му дъх върху пръстите си, Грегор спря да разсъждава и се пусна.

Чу стърженето на нокти по каменната издатина, в която се беше вкопчил само преди миг, както и залп от непознати ругатни.

После го завладя отвратителното усещане за свободно падане през пространството. Беше падал така два пъти преди: веднъж — когато се беше спуснал след Бутс през решетката в пералното си помещение, и втори път — когато беше скочил в огромна бездна, докато се опитваше да спаси баща си, сестра си и приятелите си. „Това“ помисли си той, „е нещо, с което никога няма да свикна“.

Къде беше Арес? Това, което бе чул, беше гласът на Арес, нали? За секунда Грегор реши, че само му се е сторило така, но после си спомни, че плъховете също бяха реагирали на звука.

— Арес! — провикна се той. Тъмнината попи гласа му като кърпа. — Арес!

— Оох! — възкликна Грегор, по-скоро от изненада, отколкото заради друго, защото внезапно прилепът беше под него и той яздеше, а не падаше в тъмнината.

— Човече, колко се радвам, че се появи! — възкликна Грегор; ръцете му се вкопчиха в гъстата козина на врата на Арес.

— И аз се радвам, че си тук, Горноземено — каза Арес. — Съжалявам, че трябваше да се спуснеш толкова надолу. Знам, че това ти причинява неудобство, но прибирах светещата ти пръчка.

— Светещата ми пръчка? — попита Грегор.

— Зад теб — каза Арес.

Грегор се обърна и видя зад гърба си слабо сияние. Вдигна миниатюрното си фенерче, което блестеше в козината на гърба на Арес.

— Благодаря! — Светлината го поуспокои.

— Човече, никога няма да познаеш какво стана! Онези хлебарки се появиха в парка и взеха Бутс! Отмъкнаха я направо изпод носа ми! — И изведнъж Грегор страшно се ядоса на хлебарките. — Искам да кажа, какво си въобразяват? Да не са мислили, че няма да забележа?

Арес се отклони надясно и полетя над един хребет покрай едната страна на Водния път.

— Не, Горноземецо, те...

— Е, да не са си мислили, че няма да направя нищо? Все едно, че ще я грабнат и ще побягнат, а аз ще си кажа: „О, ами добре, нека Бутс да се поразходи.

— Не са си мислели това — каза Арес.

— Да не са си мислели, че няма да дойда да я прибера? И ще могат да си я задържат и да си танцуват около нея и да пеят „Хляба опечи” и... — каза Грегор.

— Пълзливците знаеха, че ще ги последваш — успя да вметне Арес.

— Разбира се, че ще ги последвам! И, човече, когато се добера до онези буболечки, по-добре да имат наистина добро обяснение за цялата история. Колко далече сме от тяхната страна? — попита Грегор.

— Няколко часа. Но сега те водя в Регалия — каза Арес.

— Регалия? Не искам да ходя в Регалия! — възрази Грегор. — Заведи ме при хлебарките, и то веднага! — нареди Грегор.

Тун!

Грегор се приземи право по гръб. Арес го беше праметнал върху каменната издатина. Преди Грегор да успее да проговори, прилепът вече беше върху гърдите му и беше впил нокти дълбоко в пухеното му яке.

Лицето на Арес беше само на сантиметри от Грегор. Венците на прилепа бяха оголени над зъбите му в озъбена гневна гримаса:

— Ей, чакай! — възкликна Грегор, стреснат от ожесточеността на Арес. — Какъв ти е проблемът?

— Проблемът ми е, че в този момент страшно много ми приличаш на Хенри — каза Арес.

Сега за пръв път Грегор успя да разгледа хубаво лицето на Арес. Светлината в Подземната страна обикновено беше слаба. А и беше особено трудно да го разгледаш, защото Арес беше дъвсем черен: черни очи, черен нос, черна уста, на фона на черната му козина. Но на прекия лъч от светлината на фенерчето Грегор видя, че прилепът е разярен.

Арес му беше спасил живота, а Грегор го беше спасил от изгнание, което щеше да означава сигурна смърт. Бяха обвързани в съюз и се бяха

заклели да се бият до смърт един за друг. Но никога не си бяха разменили повече от няколко думи. Докато Арес се взираше гневно в него, Грегор си даде сметка, че не знае почти нищо за прилепа.

— На Хенри ли? — попита Грегор, защото не се сети какво друго да каже.

— Да, на Хенри. Предишният ми съюзник. Нали помниш, оставих го да се размаже в скалите, за да ти дам повече време — каза Арес почти саркастично. — А точно сега се чудя дали не е трябвало да оставя и двамата да паднете, защото също като Хенри ти си останал с впечатлението, че съм ти слуга.

— Не, не съм! — възрази Грегор. — Виж, там откъдето идвам, дори нямаме слуги. Искam единствено да намеря сестра си!

— А аз се опитвам да те заведа при нея колкото мога по-бързо. Но също като Хенри ти не ме слушаш — каза Арес.

Грегор трябваше да признае, че беше вярно. Прекъсваше Арес всеки път, когато прилепът се опитваше да му каже нещо. Но не му харесваше да го сравняват с Хенри. Изобщо не приличаше на онзи предател. И все пак може би наистина се беше държал малко грубо.

— Добре, извинявай. Бях ядосан, а трябваше да те изслушам. Сега ми слез от гърдите — каза Грегор.

— „Слез ми от гърдите”... още нещо да кажеш? — рече Арес.

— Слез ми от гърдите веднага! — нареди Грегор, отново ядосан.

— Опитай пак — каза Арес. — Защото това ми звучи много като заповед.

Грегор стисна зъби и потисна един порив да избута прилепа.

— Слез... ми... от... гърдите... ако обичаш.

Арес обмисли молбата за миг, реши, че звучи задоволително и изпърха настрани.

Грегор се надигна, седна и си разтри гърдите. Беше невредим, но в якето му, където ноктите на Арес бяха пронизали плата, имаше няколко дълбоки дупки.

— Ей! Може ли по-внимателно с тия нокти? Виж какво направи с якето ми! — възкликна Грегор.

— Няма значение. И бездруго ще го изгорят — каза Арес с безразличие.

Именно в този момент Грегор реши, че е обвързан в клетвен съюз с голям идиот. И беше почти сигурен, че Арес е стигнал до същото заключение.

— Добре — каза хладно Грегор. — Значи трябва да отидем в Регалия.

Защо?

— Там пълзливците отвеждат сестра ти — отговори Арес със същия хладен глас.

— И защо пълзливците ще искат да водят сестра ми в Регалия? — попита Грегор.

— Защото — каза Арес — плъховете са се заклели да я убият.

Глава 4

— Да я убият? Но защо? — попита смаяно Грегор.

— Така е предсказано в Гибелното пророчество — каза Арес.

Гибелното пророчество. Сега Грегор си спомни. Когато си тръгваше от Подземната страна, каза на Лукса, че никога няма да се върне, а тя отговори: „В Гибелното пророчество не пише така”. После той се опита да измъкне от Викус нещо повече, но старият човек отвърна уклончиво, побърза да го качи върху прилепа и даде заповед за излитане. Така че Грегор не знаеше какво означава то, но първото пророчество, в което беше споменат, доведе до смъртта на четирима от дванайсетте участници в мисията и предизвика война, в която загинаха безброй други.

Изпита ужас.

— Какво гласи то, Арес?

— Питай Викус — каза Арес кратко. — На мен ми омръзна да ме прекъсваш.

Грегор се покатери на гърба на Арес и полетяха обратно към Регалия, без да си разменят и дума повече. Грегор беше ядосан на Арес, но още по-ядосан на себе си, задето отново изложи семейството си на риск. Да, Лукса бе споменала Гибелното пророчество. Само че работата беше там, че щом двамата с майка му затвориха решетката в пералното помещение, Грегор изхвърли от ума си мисълта за връщане в Подземната страна. „Избягвам ли пералното помещение, значи избягвам и Подземната страна”, разсъждаваше той. Но как може да заведе Бутс в Сентрал Парк? Знаеше, че там има вход! Знаеше, че има второ пророчество! Глупаво беше да си мисли, че ще бъде в безопасност.

Когато стигнаха до красивия каменен град, беше съвсем тихо и Грегор си помисли, че сигурно тук е нощ. Е, „нощ” беше нещо относително, защото в Подземната страна нямаше слънце и луна, нито ден и нощ като в Горната земя. Грегор обаче предположи, че сигурно беше времето, когато повечето хора в града спят.

Арес се насочи към двореца и се приземи плавно във Високата зала — голямото помещение без таван, предназначено да осигури пристигането на много прилепи.

Застанал търпеливо, съвсем сам, там чакаше Викус. Старият човек изглеждаше точно както си го спомняше Грегор, с много късо подстригана

сребриста коса и брада, с виолетови очи, обкръжени от мрежа от бръчки, които се забелязваха най-ясно, когато се усмихваше. Усмихваше се сега, докато Грегор слизаше от прилепа.

— Здравсти, Викус — каза Грегор.

— А, Грегор Горноземеца! Арес те е открил. Помислих си, че ще е най-добре да те потърси в прохода от пералното ти помещение, но той настоя да разузнае Водния път. Сигурно като клетвени съюзници вече мислите еднакво — каза Викус.

Арес и Грегор замълчаха. Тъй като всъщност не си говореха, изглеждаше глупаво да се преструват, че имат някаква специална телепатична връзка.

Викус хвърли поглед от единия към другия, а после продължи:

— Е... добре дошъл! Изглеждаш добре. А семейството ти?

— И те са добре, благодаря. Къде е Бутс? — попита Грегор. Викус му беше симпатичен, но цялата тази история с отвлечането на Бутс от хлебарките и заплахата от пророчеството убиваха желанието му да си разменят любезности.

— А, пълзливците сигурно ще пристигнат с нея след малко. Марет заведе една група да ги посрещне и не можах да разубедя Лукса да не ги придружава. Досега, разбира се, Арес ти е обяснил затрудненото ни положение — предположи Викус.

— Всъщност не — каза Грегор.

Викус погледна отново всеки от двамата, но нито Грегор, нито Арес се впуснаха в обяснения.

— Добре тогава. Първо, трябва двамата заедно да прегледаме Гибелното пророчество. Навярно си спомняш, че когато си тръгваше от Подземната страна, споменах накратко за него — каза Викус.

— Съвсем накратко — промърмори Грегор. Спомняше си единствено, че Викус побърза да го изпрати, без да му каже нищо.

— Хайде да отидем в стаята на Сандуич. Арес, ти също ще ни придружиш, ако обичаш — каза Викус и влезе в двореца.

Грегор го последва, а Арес пърхаше зад него.

Викус не поде отново разговора, докато не стигнаха пред масивна дървена врата. Извади от наметалото си ключ и го пхна в ключалката. Вратата се отвори.

— Там вдясно е — каза той и направи знак на Грегор да влезе пред него.

Грегор измъкна факла от една поставка до вратата и влезе в стаята. Тя беше изцяло покрита с миниатюрни думи, издълбани в каменните стени

през седемнайсети век от основателя на Регалия, Бартоломю Сандуич. Думите оформяха пророчества, видения на Сандуич, на които долноземците подчиняваха живота и смъртта си. Първия път, когато Грегор бе влязъл в стаята, стената срещу вратата беше осветена с малка маслена лампа. Там Сандуич беше издълбал Сивото пророчество. Сега тази част от стената бе в сянка. Лампата беше преместена на стената отдясно. Отгоре имаше нещо, което приличаше на стихотворение. Това сигурно беше Гибелното пророчество.

Грегор повдигна факлата, за да вижда по-ясно, и започна да чете.

АКО ПАДНЕ В БЕЗДНАТА ДОЛНИЯТ СВЯТ,
АКО ОНЗИ ОТ ГОРНИЯ СКОЧИ В ГЪСТИЯ МРАК,
И СМЪРТТА, АКО БЕШЕ ЖИВОТ,
И СМЪРТТА, АКО МОЖЕШЕ ЖИВОТ ДА РОДИ ПАК...

НЕЩО ДНЕС СЕ НАДИГА ОТ ЧЕРНАТА, СТРАШНА
ТЪМА,
И В ГРОБ ЩЕ ПРЕВЪРНЕ ПОДЗЕМНАТА СТРАНА.

ЧУЙ ГО — ДРАСКА ДОЛУ ПАК,
ПЛЪХ С ЦВЯТ НА СТАР, ЗАБРАВЕН СНЯГ.
ЗЛО В ОДЕЖДА БЯЛА ЩО БЛЕСТИ,
ВОИНЪТ СВЕТЛИНАТА ТИ ДАЛИ ЩЕ УГАСИ?

КОЙ НА ВОИНА В СЪРЦЕТО СЛАБОСТ МОЖЕ ДА
ВСЕЛИ?

И КАКВО ГРИЗАЧИ ЗЛОБНИ ТЪРСЯТ
В МРАЧНИ ДЪЛБИНИ?
САМО КРЕХКОТО МЪНИЧЕ, ДУМИ ЩО ЕДВА МЪЛВИ,
НО ДОДЕТО ТО Е ЖИВО, ПОДЗЕМНАТА СТРАНА
КРЕПИ.

УМРЕ ЛИ БЕБЕТО, НА ВОИНА СЪРЦЕТО ЩЕ УМРЕ,
ЧАСТИЦАТА НАЙ-ВАЖНА ЩЕ СЕ СЛОМИ НА ДВЕ.
НАВЕКИ ЩЕ УМРЕ ПОКОЯТ НА СВЕТА,

ГРИЗАЧИТЕ ЩЕ ИМАТ КЛЮЧА КЪМ ВЛАСТТА.

Грегор бе наясно със значението му не повече, отколкото беше разбирал Сивото пророчество. Но в ума му се въртяха думите, които го смразяваха до кости: Умре ли бебето... Умре ли бебето... Умре ли бебето... Бутс...

— Добре, искам да прегледаме целия текст. Още тук, още сега — каза Грегор.

Викус кимна:

— Да, мисля, че е разумно да обсъдим пророчеството дума по дума. Не е толкова загадъчно като първото, но има неща, които трябва да знаеш. Да започнем ли от началото? — Отиде до пророчеството и леко прокара пръсти по първите два реда. — Ти имаш свеж поглед, докато аз съм го чел хиляди пъти. Кажи ми, Грегор, какво мислиш за него?

Този път Грегор се вгледа по-внимателно...

АКО ПАДНЕ В БЕЗДНАТА ДОЛНИЯТ СВЯТ,
АКО ОНЗИ ОТ ГОРНИЯ СКОЧИ В ГЪСТИЯ МРАК,
И СМЪРТТА, АКО БЕШЕ ЖИВОТ,
И СМЪРТТА, АКО МОЖЕШЕ ЖИВОТ ДА РОДИ ПАК...

...и осъзна, че наистина знаеше какво означаваха.

— Става дума за мен и Хенри. Аз съм „Онзи от горния свят” аз скочих. Хенри олицетворява Долния свят, той падна. Аз оживях, а той загина.

— Да, а крал Горджър и неговите плъхове също загинаха, и тяхната смърт помогна в Подземната страна да се роди още живот — каза Викус.

— Хей, как така не ми казахте за това преди? Тогава може би щях да знам какво се задава! — възкликна Грегор.

— Не, Грегор, ясно е само като погледнеш назад, след като вече се е случило. „Долният свят” можеше да се отнася не само за Хенри, а за всяко друго с ъздание от Подземната страна или за самата Подземна страна. „Онзи от Горния свят” можеше да е баща ти. Скокът ти можеше да не е буквален, а скок на мисълта или на духа. Падането на Хенри можеше да е намек за всякакъв вид физическа смърт, а също за падане от власт или морално падение. Всъщност това, че човек долноземец буквално ще падне към смъртта си, не беше популярно тълкуване. Хенри никога не би предположил, че ще умре по такъв начин — каза Викус.

— Защо не? — попита Грегор.

Викус хвърли поглед към Арес и се поколеба.

— Защото очакваше да го хвана — отговори Арес без церемонии.

— Да — каза Викус. — Следователно, виждаш, че първото пророчество наистина беше сиво за нас, макар че сега, разбира се, изглежда ясно като бистра вода. Ще продължим ли?

Грегор прочете на глас следващата част:

НЕЩО ДНЕС СЕ НАДИГА ОТ ЧЕРНАТА, СТРАШНА
ТЪМА
И В ГРОБ ЩЕ ПРЕВЪРНЕ ПОДЗЕМНАТА СТРАНА.

— Значи нещо зло се задава. Нещо смъртоносно — каза Грегор.

— Не просто се задава. Тук е, и то от известно време. Само че плъховете са го скрили, дори от своите. Ще откриеш още за него в следващата строфа — каза Викус и посочи към следващите четири реда.

ЧУЙ ГО — ДРАСКА ДОЛУ ПАК,
ПЛЪХ С ЦВЯТ НА СТАР, ЗАБРАВЕН СНЯГ.
ЗЛО В ОДЕЖДА БЯЛА ЩО БЛЕСТИ,
ВОИНЪТ СВЕТЛИНАТА ТИ ДАЛИ ЩЕ УГАСИ?

Грегор се вгледа внимателно в редовете.

— Това е плъх. Бял плъх?

— С цвета на отдавна забравен сняг, защото в Подземната страна не вали сняг. Макар да си представям, че е много красиво — каза Викус малко печално.

— Така е — каза Грегор. — Точно сега има сняг навсякъде. И всичко изглежда по-красиво. — Наистина беше така, когато снегът току-що бе навалял. Прикриваше мръсотията и боклука и за известно време градът изглеждаше чист и свеж. А после се превръщаше в киша. — Та, значи, този бял плъх...?

— За него се носят легенди. Дори когато живеел в Горната земя, Сандуич знаел истории за белия плъх. Според историята такъв се появява на всеки няколко столетия, събира около себе си други плъхове и се възцарява терор. Забележителен е с хитростта, силата и големината си —

каза Викус.

— Големината ли? — каза Грегор. — Искаш да кажеш, че е още по-голям от другите плъхове тук долу?

— И то значително — каза Викус. — Както твърди легендата. А в този момент единственото, което стои между това създание и Подземната страна, си ти. Воинът. Ти си заплаха за него. Ето защо крият белия плъх толкова грижливо. Плъховете не искат да го откриеш. Но освен това имаш и едно уязвимо място. — Викус почука с пръст по третата строфа и Грегор зачете нататък:

КОЙ НА ВОИНА В СЪРЦЕТО СЛАБОСТ МОЖЕ ДА
ВСЕЛИ?

И КАКВО ГРИЗАЧИ ЗЛОБНИ ТЪРСЯТ В МРАЧНИ
ДЪЛБИНИ?

САМО КРЕХКОТО МЪНИЧЕ, ДУМИ ЩО ЕДВА МЪЛВИ,
НО ДОДЕТО ТО Е ЖИВО, ПОДЗЕМНАТА СТРАНА
КРЕПИ.

— Знаеш ли какво означава „мъниче“? — попита Викус.

— Рипред веднъж нарече Лукса и Хенри „мъници“, когато отказваха да му се подчинят — каза Грегор. И внезапно се запита колко знаеше за всичко това едрият, покрит с белези плъх, който му помогна да спаси баща си.

— Несъмнено го е казал саркастично, а и за да им напомни, че той командва. Защото за плъховете „мъниче“ означава бебе. Известно ни е само едно бебе близо до теб — Бутс — каза Викус.

Нещо привлече погледа на Грегор към последната строфа на пророчеството:

УМРЕ ЛИ БЕБЕТО, НА ВОИНА СЪРЦЕТО ЩЕ УМРЕ,
ЧАСТИЦАТА НАЙ-ВАЖНА ЩЕ СЕ СЛОМИ НА ДВЕ.
НАВЕКИ ЩЕ УМРЕ ПОКОЯТ НА СВЕТА,
ГРИЗАЧИТЕ ЩЕ ИМАТ КЛЮЧА КЪМ ВЛАСТТА.

— Значи те мислят... — Грегор едва успя да го изрече, — че ако убият Бутс, нещо ще се случи с мен.

— Ще те пречупи по някакъв начин — каза Викус. — А ако това стане, плъховете ще превземат останалите от нас.

— Изобщо не ми оказвате натиск, или нещо тако ва — подметна Грегор, но се чувстваше много уплашен. — Сигурни ли сте, че е Бутс?

— Толкова сигурни, колкото смеем да бъдем. Близостта ти с нея е добре известна. Фактът, че ти се пожертва, че скочи, вместо да позволиш на крал Горджър да я убие — това направи огромно впечатление на всички. Сещаш ли се за някое друго бебе, за което може да става дума, Грегор? — попита Викус тържествено.

Грегор поклати глава. Ставаше дума точно за Бутс. И те имаха право за едно: ако я убиеха, нещо в него щеше да се пречупи.

— Тогава защо я доведохте тук долу? Защо не я оставихте в Горната земя, където беше в безопасност?

— Защото тя не беше в безопасност. Нито ти. Пълзливците ви наблюдават денонощно, за да ви предпазят — каза Викус.

Хлебарката, която беше хванал в бурканчето от Майонеза тази сутрин, се мярна светкавично пред очите му.

— Имаш предвид малките?

— Да, те общуват с по-едриите долу. Но плъховете също ви държат под око. Следят движенията на семейството ти почти от мига, след като напуснахте Подземната страна и търсят възможност да отнемат живота на сестра ти — каза Викус. — В дома ви Това не беше възможно. Но днес ти си рискувал да Излезеш с нея много близо до един от входовете.

— Пързалих се с шейна в Централ Парк — каза фегор.

Тогава се обади Арес:

— Плъховете преследваха Горноземеца в тунелите. Беше принуден да скочи във Водния път, за да се Измъкне от тях.

— Тогава пълзливците са спасили Бутс точно навреме. Днес тя е била мишена на плъховете, Грегор — каза Викус.

— Защо просто не убият мен? — попита Грегор вцепенено.

— С радост биха го направили. Но те видяха как скачаш и оцеляваш, така че тази цел им се струва по-трудна — отговори Викус. — А в момента по-голямата им грижа е пророчеството. Възнамеряват да те унищожат именно като убият Бутс.

— Все още мисля, че в Горната земя ще бъдем в по-голяма безопасност. Просто няма да ходим в Централ Парк. Ще държим Бутс вътре... — Но Грегор не беше наистина сигурен дали ще е по-безопасно.

— Веднага ще ви изпратят обратно, ако това е желанието ти. Но те ще я открият, Грегор, след като твърдо са го решили. За тях това е надпревара.

Трябва да убият Бутс, преди да бъде убит белият плъх. Само един може да оцелее. Ако щеш вярвай, но я доведохме в Подземната страна, за да я предпазим — каза Викус.

— И за да предпазите себе си — каза Грегор безцеремонно.

— Да. И за да предпазим себе си — каза Викус. — Но тъй като нашите съдби са преплетени, ни се струваше едно и също. И тъй, какво ще бъде? Да те отведем ли у дома или ще ни помогнеш?

Грегор си помисли за стържещите звуци, които понякога чуваше зад стените на апартамента им. Те изнервяха майка му, макар баща му да казваше, че сигурно са само мишки. Ами ако бяха плъхове? И ако бяха само на няколко сантиметра мазилка разстояние, дебнейки Бутс? Дебнеха, чакаха и докладваха на гигантските плъхове долу.

До вратата се чу звук от бързо тичане. Грегор хвърли поглед и видя Бутс да влиза през вратата, седнала на гърба на грамадна хлебарка с огъната антенка.

— Ге-го! — Тя се разкикоти. — Аз язди! Темп води Бутс язди!

Тя беше толкова щастлива... и мъничка... и безпомощна... не можеше да я държи под око по двайсет и четири часа в денонощието... трябваше да ходи на училище... нямаше кой друг да я предпази... дори той се беше оказал безполезен днес... ако се случеше пак, плъховете щяха да я убият за миг. Дори за по-малко.

— Оставаме — каза Грегор. — Оставаме, докато това нещо приключи.

Глава 5

— Въ'ви п'и Ге-го! — нареди Бутс на Темп, като потропваше с пети по черупката му и той покорно я отнесе до Грегор. Тя слезе, изтича и прегърна крака на Грегор.

— Хей, Бутс — каза той, като разроши къдриците ѝ. — Къде беше?

— Аз ходи язди! Бълзо язди! — заяви тя.

— Помниш ли Викус? — попита Грегор, като посочи към него.

— Зд'асти! Ей, зд'асти! — възкликна щастливо Бутс.

— Добре дошла, Бутс — каза Викус. — Липсваше ни.

— Зд'асти, пи'еп! — каза Бутс, като помахна на Арес, макар че Грегор нарочно не му обръщаше внимание.

— Хей, Темп — обърна се Грегор към хлебарката. — Мислиш ли, че следващия път можеш да ми кажеш, преди да избягаш с Бутс? Изкара ми ума.

— Мрази ни, Горноземец, мрази ни? — попита Темп.

О, супер, сега пък беше наранил чувствата на хлебарката. Бяха толкова тънкокожи. Добре де, тънкочерупчести.

— Не, не те мразя, хайде сега. Просто се уплаших, когато взехте Бутс. Не знаех къде е — каза Грегор.

— С нас, беше тя, с нас — каза Темп, сега вече объркан.

— Да, знам това. Вече. Но в парка не го знаех — каза Грегор. — Разтревожих се.

— Мрази ни, Горноземеца, мрази ни? — повтори Темп.

— Не! Само трябва да ме предупреждавате, ако мислите да я водите някъде — каза Грегор. Антените на Темп забележимо клюмнаха. Така нямаше да стигнат доникъде. Грегор смени тона: — Но, Темп? Много благодаря, че измъкнахте Бутс от лапите на плъховете. Страхотна работа свършихте.

Темп се посъвзе.

— Плъх лош — заяви той убедено.

— Да — съгласи се Грегор. — Плъх много лош.

В този момент на прага се появи Лукса. Сребристо-русата ѝ коса беше пораснала малко, тя беше малко по-висока, но лилавите кръгове под виолетовите ѝ очи бяха това, което привлече вниманието на Грегор. Той не беше единственият, който си беше имал неприятности напоследък.

— Добре дошъл, Горноземецо Грегор — каза Лукса и се приближи до него, но без да го докосва.

— Хей, Лукса, как я караш? — попита Грегор.

Тя неволно вдигна ръка и докосна златната лента на главата си. Почти сякаш искаше да я свали.

— Добре съм.

Не беше добре. Това момиче явно нямаше здрав сън. Не изглеждаше щастлива. Но все още накланяше глава по онзи надменен начин, все още имаше онази полуусмивка. Осанката ѝ все още беше като на кралица.

— Значи все пак се върна.

— Нямах голям избор — каза Грегор.

— Не — каза Лукса безразлично. — Изглежда, ние с теб никога нямаме голям избор. Гладни ли сте?

— Аз гладна, аз гладна! — заяви Бутс.

— Пропуснахме вечерята — каза Грегор, макар че стомахът му беше твърде свит, за да изпитва глад.

— Трябва да се изкъпете и да се нахраните, а после да спите. Соловет казва, че утре трябва да започнеш обучение — каза Лукса.

— Така ли казва? — попита Викус малко изненадано.

— Да. Не знаеше ли? — каза Лукса, като отправи на Викус насмешлив поглед, на който той не отговори. Имаха странни отношения. Викус ѝ беше дядо, но тъй като плъховете бяха убили родителите ѝ, за нея беше и нещо като баща. И той се грижеше за Лукса и я обучаваше, за да поеме пълните си отговорности като кралица на Регалия, когато стане на шестнайсет. Грегор си мислеше, че за тях сигурно беше сложно да бъдат толкова много неща един за друг.

— Ще се видим на полето, Грегор, Арес — каза Лукса и си тръгна.

Двама долноземци, които виждаше за пръв път, заведоха Грегор и Бутс до баните. Младата жена въведе Бутс в съблекалнята за момичета, а един младеж придружи Грегор до тази, предназначена за момчета.

Грегор предизвика истинска сцена, като изтича от банята, с капеща от него вода, увит само с една кърпа, за да помоли младежа да не изгарят дрехите им. Арес беше прав, изпепеляването на дрехите им беше нещо обичайно, но Грегор знаеше, че щеше да им струва скъпо да ги заменят. И наистина не искаше да изгуби ботушите си.

— Но... дрехите ви много миришат. Гризачите ще разберат, че сте тук — каза младежът несигурно.

— О, няма нищо. Искам да кажа, те вече знаят, че съм тук. Двама от тях ме преследваха до Водния път — каза Грегор. — Така че, бихте ли

могли просто... не знам, може би да ги сложите в музея или нещо такова. Това са все вещи на горноземци, нали?

Облекчен от предложението, младежът отиде да попита Викус.

Нахраниха ги обилно: говежда яхния, хляб, гъби, онези неща, които приличаха на сладки картофи, но не бяха, и някаква торта. Бутс си хапна с апетит, което напомни на Грегор, че днес беше изяла снмо купичка овесена каша и сандвич с фъстъчено масло. Поне останалите от семейството му щяха да имат за вечеря печени картофи. Ако някой беше в състояние да яде.

О, той беше виновен за цялата тази история! Само ако беше държал Бутс под око, хлебарките никога нямаше да избягат с нея. Но пък плъховете можеше да стигнат до нея първи. Предполагаше, че би трябвало да се чувства признателен към всички тук, задето я бяха спасили, и донякъде наистина изпитваше признателност. Но от друга страна, ги мразеше, задето го въвлякоха обратно в техния объркан свят. Какво беше казал Викус? „Тъй като нашите съдби са преплетени, дрън, дрън, дрън, дрън“. Не искаше да участва в това, но ето че беше тук. Отново.

Бутс заспа веднага щом допря глава до възглавницата, но Грегор се чувстваше неспокоен и угрижен. Не можеше да спи, защото си мислеше за семейството си, за заплахата спрямо Бутс и за застрашително дебнещото присъствие на някакъв гигантски бял плъх някъде там, който го чакаше. Накрая се предаде и реши да се разходи из двореца. Не би трябвало да е проблем; този път не се опитваше да бяга, или нещо от този род.

Вратите, покрай които минаваше, изглежда, водеха към стаи, където живееха хора. Общите помещения, като Високата зала или трапезариите, бяха отворени. Но на етаж на Грегор гледката към пове-чето стаи беше препречена със завеси. Каменните врати сигурно нямаше да са практични, а единствената дървена врата, която беше видял досега в Подземната страна, водеше към стаята с пророчествата на Сандуич.

Грегор беше вървял десетина минути, когато чу гласове, идващи от една стая. Завесата донякъде ги заглушаваше, но все пак се чуваха, защото хората спореха. Беше Викус...

— Трябваше да ми кажеш за обучението. Редно беше да имам право на глас в това!

А с кого говореше?

— Да, да, можехме да се въртим безкрайно в кръг, докато се опитваш да измислиш начин да го предпазиш, но не е възможно. Независимо какво искаш.

Звучеше като Соловет. Тя беше съпруга на Викус, баба на Лукса и предводителка на армията на Регалия. Обикновено говореше с любезен,

сдържан тон. Но Грегор я беше чувал да издава резки заповеди в битка. Умението на Соловет да се преобразява от благовъзпитана дама във войник го смущаваше, защото никога не знаеше кое да очаква. Сега звучеше повече като войник.

Грегор не искаше да подслушва, затова се обърна, за да се измъкне незабелязано. После обаче чу името си и не можеше да не се заслуша.

— А замисляла ли си се какво е желанието на Грегор? Той няма ли право на глас? Той отблъсна меча, Соловет. Не желае да се бие — каза Викус.

— Никой от нас не желае да се бие, Викус — каза Соловет.

Викус издаде някакъв звук, подобен на „хм“ — изглежда намекваше, че според него може би някой от присъстващите изпитва удоволствие да се бие.

— Никой от нас не желае да се бие — твърдо повтори Соловет, — но всички го правим. А в края на краищата пророчеството нарича Грегор „воина“. Не „миротвореца“.

— О, пророчествата често са подвеждащи. Нарича го „воин“, но може би оръжията му не са онези, които са ни познати. Миналия път се справи много добре без обичайно оръжие — каза Викус. — Ще повторя, че отблъсна меча на Сандуич!

— Да, когато беше в безопасност и си мислеше, че всичко е свършило. Но си спомням, че поиска меч по време на мисията — отвърна бързо Соловет.

— Но нямаше нужда от него. Мисля, че беше по-добре без него — каза Викус.

— А аз мисля, че ако го изпратиш невъоръжен този път, гарантираш смъртта му — каза Соловет.

После настъпи мълчание.

Грегор се отдръпна от вратата възможно най-бързо и някак успя да стигне обратно до стаята си.

Малкото сън, който успя да си открадне тази нощ, беше изпълнен с тревожни сънища.

Глава 6

Грегор се събуди отпаднал и в лошо настроение. Друг длноземец, когото не познаваше, му поднесе закуска. Остави Бутс под грижите на жената, която я беше изкъпала предишната вечер, и се отправи навън. Днес се предполагаше да започне обучението си. Каквото и да беше то.

След като мина по няколко коридора, Грегор осъзна, че няма представа къде трябва да отиде. Лукса беше споменала нещо за поле. Дали имаше предвид спортната арена? Това беше първото нещо, което Грегор беше видял в Регалия — огромният каменен овал, където длноземците играеха някаква игра на топка, яхнали прилепи. Беше на дваайсет минути бърз ход от двореца.

Грегор успя да намери изхода, охраняван от двама стражи. Пред него имаше платформа, окачена на въжета. Когато помоли стражите да го свалят до земята, те реагираха изненадано:

— С твоя хвъркач нямате ли уговорка да се срещнете във Високата зала, за да те отведе на обучение? — каза единият.

Предната вечер Арес и Грегор се бяха разделили, без да си разменят нито дума.

— Не, Арес трябва да е забравил — каза той.

— А, да, Арес — каза стражът и погледна многозначително другаря си.

Макар че Грегор беше ядосан на Арес, намекът в този поглед не му хареса.

— И аз забравих — каза той. — Трябваше да му напомня.

Стражите кимнаха и му направиха път да стъпи върху платформата, която спуснаха на шейсет метра до земята. Макар че спускането беше плавно и спокойно, Грегор се беше вкопчил във въжетата. Подземната страна предоставяше безкрайни възможности за подновяване на страха му от височини.

Градът гъмжеше от бледокожи жители с виолетови очи, които се занимаваха с делата си. Много хора се взираха в него, но ако уловеше погледа им, те му кимваха почтително. Някои дори се покланяха. Познаваха го или поне бяха чували за него. Той беше воинът, който беше спасил града им от унищожение. Известно време Грегор се наслаждаваше на вниманието, но после осъзна, че хората вероятно очакваха от него да тръгне да се бие с онзи ги гантски бял плъх. Запита се колко ли войници

щяха да му дадат, за да го убият. За толкова голямо и зло същество... може би цяла армия!

Когато пристигна на арената, беше ясно, че е за късния. Групи долноземци от всякакви възрасти се бяха пръснали по покрития с мъх терен и правеха гимнастика и различни упражнения за разтягане. Не беше много по-различно от загряването преди тренировките по бягане. Докато се оглеждаше за Лукса, един глас привлече вниманието му:

— Горноземец! Ти се върна! — И преди Грегор да се усети, Марет го сграбчи в толкова силна прегръдка, че щеше да му счупи ребрата. Войникът беше един от най-любимите му долноземци.

— Здравсти, Марет — каза той. — Как вървят работите?

— Много добре, щом ти си тук. Ела, ще се обучаваеш на общи умения с мен — каза Марет, като насочи Грегор към няколко деца на неговата възраст.

Докато тичаха из полето, минаха покрай група деца, които се упражняваха с мечове. Никое не изглеждаше на повече от шест години. Очевидно в Подземната страна никога не беше прекалено рано да започнеш да се обучаваеш за война.

Грегор забеляза Лукса и зае място близо до нея. Имаха време само да си кимнат, преди класът да Поднови занятието си.

Марет им показва как да направят серия от упражнения за разтягане. Грегор не притежаваше вродена Гъвкавост. Лукса обаче можеше да се извива като бретцел.

Последваха няколко силови упражнения — обичайните лицеви опори, упражнения за коремните мускули, упражнения за краката. Накрая правиха обиколки на арената. Грегор обичаше и спринтовете, и бягането на дълги разстояния. Беше доволен, че единствен в групата си успя да не изостане от Марет, който накрая го поздрави за постижението.

Удоволствието от похвалата на Марет бързо се изпари, когато преминаха към предно и задно кълбо. Всяка година в часа по физическо имаха гимнастика и се налагаше Грегор някак да я изтърпи, докато започнеше баскетболът. Беше прекалено висок и слаб за гимнастика и най-често повечето кълба завършваха с просване по гръб. И точно това му се случи сега.

Лукса застана над него, като се мъчеше да не се разсмее.

— Когато правиш кълбо, не може да разгъваш колене, преди да стъпиш на земята — обясни тя и му подаде ръка да се изправи.

— Да, да, да — каза той, като ѝ позволи да му помогне. От гимнастиката човек винаги можеше да научи нещо полезно, сякаш

наистина е възможно да победиш гравитацията, стига само да се съсредоточиш достатъчно.

Марет повика Лукса да покаже някакво упраж нение и тя се впусна в изумителна поредица от пре мятания, приземявайки се на крака с такава лекота, с каквата Грегор би слязъл от бордюра. Другите долноземци избухнаха в спонтанни аплодисменти, а Лукса им отвърна с една от редките си усмивки. После се върна и пробва безнадеждната задача да научи Грегор как да прави циганско колело.

Докато тя обясняваше движенията вероятно вече за осемнайсети път — „Ръка, ръка, стъпало, стъпало, не двете ръце и после двете стъпала” нещо привлече погледа ѝ и лицето ѝ посърна.

Грегор проследи погледа ѝ до входа на арената, където стоеше група от пет деца. Не ги беше виждал преди.

— Кои са тези?

— Братовчедите ми. Трябва току-що да са пристигнали в Регалия — каза Лукса високомерно.

Грегор погледна изненадано групата.

— Мислех, че единствените ти братовчеди са Хенри и, как ѝ беше името, нервното момиче?

— Нериса — каза Лукса. — Да, Нериса и... Хенри. — Струваше ѝ известно усилие да произнесе името. — Те са единствените ми братовчеди от кралско Потекло. Бащите ни бяха братя, кралски синове, и членове на кралското семейство.

Братовчедите на входа зърнаха Лукса и тръгнаха към нея. Тя им кимна с очевидна неприязън.

— Тези петимата са ми роднини по майчина линия. Не са от кралско потекло, макар че много им се иска да е така.

— Не си луда по тях, а? — подметна Грегор.

— Подиграват се на Нериса. На дарбата ѝ и крехкостта ѝ — каза Лукса. — Не, ние не... тоест, аз не ги харесвам.

Грегор се досети, че тя и Хенри са били „ние” толкова дълго, та дори месеци след смъртта му на нея ѝ беше трудно да се възприема отделно от него. Това, разбира се, се усложняваше от факта, че той безцеремонно я беше предал на плъховете, за да се сдобие с властта само за себе си. Ако човек се замислеше, не беше чудно, че Лукса имаше тези лилави кръгове под очите.

— Дошли са от Извора на гости. Да се надяваме, че няма да останат дълго — каза Лукса.

Лукса и братовчедите ѝ си размениха кратки, официални поздравии, а

после тя запозна Грегор с тях. Най-големият, Хауард, беше вероятно на около шестнайсет и изглежда тренираше усърдно. Имаше едно момиче на име Стеловет, може би около тринайсетгодишно, което имаше дълги, надиплени сребристо-руси къдрици и беше зашеметяващо красиво. Следващи в редицата бяха двама по-малки близнаци, момиче на име Херо и момче на име Кент. Последно беше едно момиченце, може би на около пет години, вкопчило се в ръката на Стеловет. Името ѝ беше нещо като Чимни, но Грегор си помисли, че не е чул правилно.

На тях им бе трудно да откъснат очи от Грегор. Сигурно за пръв път виждаха горноземец.

— Поздрави, Горноземецо Грегор. Чували сме много за делата ти и сме признателни за завръщането ти — каза Хауард изключително вежливо.

— Няма проблем — каза Грегор, макар че завръщането му беше пълно с проблеми.

— О-о — изрече Стеловет, с меден гласец, — тол кова се радвахме, че си бил там, за да защитаваш Лукса по време на мисията.

— А-ха. Мен поне три пъти щяха да ме изядат плъховете, ако не беше Лукса, затова предполагам, че сме квит — каза Грегор.

Стеловет присви очи, но му се усмихна сладко:

— Да, Лукса е нещо като специалистка по плъховете. Независимо по колко крака имат.

Ужасно беше да кажеш подобно нещо. Беше ясно, че тя имаше предвид Хенри. Грегор познаваше такива деца, деца, които вземаха някакъв наистина ужасен факт от живота ти и го използваша срещу Теб. И не можеше да кажеш нищо по въпроса, защото нещото беше вярно. Почувства дълбока и мигновена неприязън към Стеловет.

Хауард, за негова чест, изглеждаше смутен. Стеловет и близнаците се хилеха самодоволно. Малкото момиченце, Чимни или както там ѝ беше името, Гледаше объркано с широко отворени очи. Не беше Нужно Грегор да поглежда към Лукса, за да знае, че Лицето ѝ сигурно се беше присвило от болка.

Грегор се взря в Стеловет за миг, а после попита Небрежно:

— Е, вие откъде сте?

— Живеем на Извора. Баща ни управлява там — заяви Стеловет гордо.

— Имате ли на Извора много плъхове? — попита Грегор.

— Не много — каза Стеловет. Сега наблюдаваше Грегор по-внимателно. — Несъмнено се страхуват от бойните ни умения.

— Няма особена причина да идват — обади се Хауард, като изгледа сестра си неодобрително. — Ще им се наложи да си проправят път с

плуване по Коварни речни бързеи, а нямаме реколта или горноземци, които да си струва да унищожат.

— О, в такъв случай виждала ли си изобщо плъх? — остро се обърна Грегор към Стеловет.

Тя си изчерви, обливайки се в ярка розовина от глава до пети:

— Да! Виждала съм плъх! На брега на реката! От ей толкова близо, колкото съм до теб!

— Но, Стеловет — обади се малката Чимни, като подръпна ръката ѝ, — онзи плъх беше мъртъв.

Стеловет порозовя още повече.

— Тихо! — скара се тя на Чимни.

— И аз горе-долу това си мислех — каза Грегор.

— Ей, Лукса, нали щеше да ми покажеш онова премятане?

— Извинете ни, братовчеди — каза Лукса.

Лукса и Грегор се обърнаха и се отдалечиха. Той улови погледа ѝ. Усмихна му се, въпреки че по лице то ѝ още личеше колко е обидена.

— Благодаря ти, Грегор — каза тя тихо.

— Те са идиоти — отговори той, като сви рамене.

— Хайде, давай, Лукса, направи едно от онези премятания. Направи най-невероятното, най-трудното, за което се сетиш.

Лукса се поколеба за момент, съсредоточи се върху една точка на половината път през полето и започна. Впусна се в красива последователност от премятания, завършваща с движение, при което се преобърна цели два пъти във въздуха, напълно изпълната, и се приземи на крака. Хората заръкопляскаха, но тя изтича обратно при Грегор, сякаш не забеляза.

— Сега опитай ти — каза.

— Само ми дай повече пространство — каза Грегор, като залюля ръце, сякаш за да се отпусне, и тя се засмя.

После Марет повика всички заедно, за да започнат да се обучават да си служат с меч. Хауард и Стеловет се бяха присъединили към групата им. Всеки си избра меч от една голяма количка. Грегор огледа Оръжията, като се чудеше какво да прави.

— Ето, Горноземецо, пробвай този — каза Марет. Взе един меч, като опря долния край на острието на Китката си, и подаде ръкохватката на Грегор.

Пръстите на Грегор се затвориха около дръжката. И той почувства тежестта на меча в ръката си — тежък при ръкохватката, лек при върха на острието. Размаха го няколко пъти във въздуха и мечът извистя.

— Как го усещаш? — попита Марет.

— Добре, предполагам — каза Грегор. Всъщност не усещаше нещо определено. Чувстваше се донякъде облекчен. Това, че го бяха обявили за воин, го изнервяше. Не обичаше да се бие, и се зарадва, че не изпитва нищо по-различно, докато държи меча.

Марет раздели останалите от групата на двойки, за да се упражняват. После отведе Грегор настрана за първия му урок по бой с мечове. Войникът му показва различни атаки, които можеха да се предприемат с меча, и различни начини за отбиване на тези атаки. Грегор не виждаше какъв е смисълът от това, тъй като не изглеждаше вероятно да се бие с човек, но предположи, че това са просто основни неща, които всички трябваше да научат.

Прекъснаха за няколко минути почивка, а после Марет обяви, че е време за упражнения с оръдията.

— Упражнения с оръдия? Ще стреляме с оръдия? — обърна се Грегор към Лукса.

— О, не, това са малки оръдия за упражненията с мечове. За да станем по-бързи и по-точни — каза Лукса. — Ще видиш.

Докараха на полето три малки оръдия. Отстрани Марет постави едно буре с някакви восъчни предмети, големи колкото топки за голф.

— Това са кървави топки — каза Лукса, като протегна една в дланта си.

Когато взе топката, Грегор почувства как вътре се плиска някаква течност.

— Значи е пълна с кръв? — попита той, леко отвратен.

— Не, само червена течност, която прилича на кръв. Така е по-лесно човек да види дали е уцелил, или не — каза Лукса.

Трите оръдия бяха разположени в полукръг и за редени с по пет „кървави топки” всяко. Долноземците се събраха пред тях.

— Е, кой е достатъчно смел да опита пръв? — попита Марет с усмивка. — Защо не ти, Хауард? Помня, че се справи доста добре миналия път, когато ни гостува.

Хауард застана между оръдията. Едното беше срещу него, другото — от дясната му страна, третото — от лявата. Бяха разположени на пет-шест метра едно от друго. По заповед на Марет трима долноземци завъртяха страничните ръчки на оръдията. „Кървавите топки” започнаха да се изстрелват бързо от цевите право към Хауард. Той размахваше с меч си напред-назад, като се опитваше да се отбранява отпред и отстрани. Седем „кървави Топки” се пръснаха, разсечени от меча му. Другите осем обаче

лежаха невредими на земята около него. Цялото упражнение продължи само десетина секунди.

— Добре се справи, Хауард — каза Марет и Хауард изглеждаше доволен от себе си.

— Това добре ли беше? — Грегор попита Лукса, а тя сви рамене:

— Не беше зле — беше единствената похвала, която успя да изрече.

Един по един, всички минаха по реда си на „огневата линия”. Някои уцелиха само по една-две топки. Лукса уцели седем, колкото и Хауард, в Стеловет постигна задоволителния резултат от пет. След като всички долноземци приключиха, Марет нареди да преместят оръдията в друга част на полето.

— Горноземецът няма ли също да опита? — попита невинно Стеловет.

— Това е първият му ден на упражнения с меч — Каза Марет.

— Предполагам, че е прекалено стряскащо — каза Стеловет, — дори за някой толкова опитен.

— Много се съмнявам, че Грегор се е стреснал — каза Марет с уважение. — Но нашите оръжия са му непознати. Би ли искал да опиташ, Грегор? Само като упражнение. Почти никой не уцелва много при първия опит.

— Разбира се, защо не? — каза Грегор. Беше странно: донякъде наистина искаше да опита. Струваше му се обаче, че това беше като онези панаири, на които беше ходил във Вирджиния. Там имаше разни игри като например да хвърлиш топка за софтбоул в кана за мляко или да уцелиш стъклена чиния с монета от четвърт долар. Изглеждаха прости, но когато човек ги пробваше, се оказваха почти невъзможни. И все пак, трябваше да опита.

Грегор застана между оръдията. Протегна меча пред себе си, както бе видял да правят долноземците. Усети онова чувство на тревожност и леко въннение, което го обземаше, когато трябваше да удари топката при игра на бейзбол. Чу как Марет дава заповед за стрелба.

И тогава се случи нещо странно. Когато първа та топка излетя от оръдието, арената, долноземците, почти всичко около него утихна и придоби неясни очертания. Виждаше само „кървавите топки”, които летяха към него от всички посоки. Ръката му се движеше. Чуваше как острието свиsti. Нещо се разплиска по лицето му. И после всичко свърши.

Сцената около него пак дойде на фокус: първо стените на арената, после смаяните изражения ш долноземците. Усещаше, че от лицето и ръцете му капе течност. Чуваше силните удари на сърцето си. Погледна надолу към земята.

В краката му лежах петнайсет разсечени топки.

Глава 7

Грегор разтвори пръсти и мечът падна на земята. Блестеше от червената течност, която, дори и да не беше наистина кръв, със сигурност приличаше на такава. Той прокара дясната си длан по предницата на ризата и остави голямо червено петно. Внезапно му прилоша.

Обърна се и се отдалечи от меча, от „кървавите топки“ от долноземците, които сега говореха с възбудени гласове. Вестта за онова, което току-що беше направил, сигурно се разнасяше из арената, защото хората бързаха към мястото с оръдията. Усещаше, че го настигат, а някой, вероятно Марет, го повика по име. Задъхваше се.

Внезапно пред него се озова Арес.

— Знам едно място — беше всичко, което каза.

Грегор автоматично се качи на гърба му и излетяха. Чу как няколко души го викат, докато двамата с Арес излитаха от стадиона, но Арес не спря. Отправиха се не в посока на Регалия, а в тунелите срещу входа към града.

— Ще имаш нужда от осветление — каза Арес, като се насочи под ъгъл към редицата факли по стената на тунела, и Грегор се пресегна и издърпа една. В светлината на факлата ръката му заблестя

Мокра и червена. Извърна поглед.

Арес се спусна в един страничен тунел, който се разклоняваше многократно. Накрая пристигнаха при малко подземно езеро с десетки пещери от двете страни. Прилепът влезе в една от тях. Входът беше тесен, но после се разкриваше широко пространство. От високия таван се спускаха големи кристални образувания. Грегор се плъзна от гърба на Арес и стъпи на каменния под.

Притисна чело към коленете си и почака, докато дишането му се нормализира. Какво се беше случило там? Как беше уцелил всичките петнайсет „кървави топки“? Марет го беше учил да си служи с меч и не се беше случило нищо необикновено, но когато «кървавите топки» полетяха към него...

— Видя ли? Видя ли какво направих? — попита той Арес. Тази сутрин около арената кръжаха няколко прилепа, но не беше забелязал Арес сред тях.

Прилепът остана да седи неподвижно за момент, После отговори:

— Съсече всички „кървави топки”.

— Уцелих ги всичките — каза Грегор, все още опитвайки се да си спомни станалото. — Но аз дори не умея да си служа с меч.

— Очевидно учиш бързо — каза Арес и кой знае защо на Грегор му стана смешно. Огледа пещерата. Имаше запаси от храна, одеяла, резервни факли.

— Какво е това място? Нещо като твое... скривалище? — попита Грегор.

— Да, скривалището ми — каза Арес. — По едно време беше и на Хенри. Идвахме тук, когато не искахме да сме близо до други хора. Сега е не толкова мое скривалище, колкото мой дом.

Грегор бавно схвана значението на думите му:

— Значи вече не живееш с другите прилепи? Мислех си, че когато сключих клетвен съюз с теб, това е оправило нещата — за историята с Хенри и така нататък.

— Това ме спаси от официално прогонване. Но никой освен Аврора и Лукса не желае да говори с мен — каза Арес.

— Нито дори Викус? — попита Грегор, забравяйки за минута собствените си проблеми.

— Е, да, Викус. Но той е готов да говори с всеки отбеляза Арес без особено въодушевление.

Грегор не беше съзнавал, че положението на прилепа е толкова лошо. Макар да не беше изгонен във физическия смисъл на думата, Арес беше изгонен от собствения си свят. А после, когато се беше появил отново, Грегор не беше правил друго, освен да му дава заповеди.

— Виж, много съжалявам за вчера — каза той. Бях ядосан и уплашен за Бутс, и си го изкарах на теб.

— Аз също бях ядосан за разни неща, които нямат много общо с теб — каза Арес.

Значи нещата между тях не бяха толкова зле. Но Грегор все още чувстваше, че не познава Арес.

— Всъщност как се обвърза в клетвен съюз с Хенри? — изтърси той. Може би беше нелюбезно да пита, но това беше главното нещо, което го интересуваше.

— Хенри ме избра, защото бях буен и за мен се знаеше, че нарушавам много от правилата на моята земя. Аз избрах Хенри, защото бях поласкан, а той беше кралска особа и знаех, че под неговата закрила могат да ми бъдат простени много неща — каза Арес. — Не беше съвсем зле. Летяхме добре заедно И имахме общи вкусове за много неща. В повечето отношения си

пасвахме. В едно — не.

Значи Арес е бил нещо като „лошо момче” и бунтар сред прилепите. Разбира се, това беше точно типът прилеп, какъвто Хенри би избрал. Грегор също беше избрал Арес, защото прилепът беше рискувал всичко, за да спаси живота му — но дали щеше да го избере, ако обстоятелствата не бяха толкова необичайни? Не знаеше.

На входа на пещерата се чу шумолене на криле и Аврора влетя вътре с Лукса.

— Знаехме си, че ще сте тук! — извика Лукса. Скочи от Аврора и прекоси пода с почти танцова стъпка, като плесна с ръце. — Не беше ли прекрасно? Видяхте ли? Видяхте ли изражението на Стеловет?

— Все едно беше пила оцет — измърка Аврора, явно също в добро настроение.

— Защо? — попита Грегор.

— Защо ли? Заради теб и „кървавите топки”! — възкликна Лукса, сякаш той беше прекалено тъп, за да го проумее. — Смяташе да те накара да изглеждаш като глупак, а вместо това ти уцели всичките! Почти никой досега не е правил това, Грегор! Беше блестящо!

За първи път Грегор изпита известна гордост от постижението си. Може би беше реагирал пресилено, заради фалшивата кръв и така нататък. Може би всъщност просто беше постигнал нещо страхотно, като например да вкара всички топки в игра на билиард или да спаси невъзможна топка в бейзболеи мач.

— Сериозно? — попита.

— Естествено! А Стеловет не съм я виждала тод кова раздразнена от пикника насам! — каза Лукса и се разсмя.

И двата прилепа започнаха да издават особени звуци — нещо като „хъ-хъ-хъ”, и на Грегор му отне един миг да осъзнае, че се смеят.

— О, Грегор, трябваше да видиш това. Вкус принуди всички ни да отидем на този пикник с братовчедите ми от Извора, защото мислеше, че това ще ни помогне да се разбираме по-добре. А Стеловет вече се преструваше, че чува плъхове и Нериса изпадаше в ужас. Затова Хенри я подлъга да яде пашкули от нощни пеперуди. Тя прекара целия следобед, като измъкваше копринени нишки от устата си и повтаря ше: „Аш тфа няма да го забрафя!” — каза Лукса, доста добре имитирайки човек с пълна с коприна уста.

— Как я е накарал да яде пашкули? — попита Грс гор, едновременно развеселен и отвратен.

— Каза й, че са деликатес, запазен само за кралски особи, и че не може

да ѝ предложи да ги опита. Тя веднага отмъкна цяла шепа и ги натъпка в устата си — обясни Лукса.

— Хенри можеше да я преметне да направи всичко — каза Арес и последваха още няколко „хъ-хъ-хъ“. А след това смехът му внезапно заглъхна. — Можеше да преметне всички ни.

Върху прилепите и Лукса сякаш се спусна облак. Хенри се беше отнесъл с тях много по-зле, отколкото със Стеловет.

— За каквото и да е грешил Хенри, беше прав за братовчедите ми от Извора — каза Лукса мрачно. — Особено Стеловет. Тя си мечтае Нериса и аз да : умрем, защото си мисли, че Викус ще стане крал и тогава тя, като негова внучка, ще бъде принцеса. Известно време всички мълчаха, после Аврора внесе по-весела нотка в разговора:

— Постижението на Грегор ще бъде от полза за теб, Арес.

— Ще видим — каза Арес.

— Ще бъде. Няма да ти навреди да имаш клетвен съюзник, който може да уцели всички топки — каза Лукса. — Сега никой няма да посмее да се прави, че не те вижда.

Грегор се надяваше, че това е вярно. Арес изглежда не водеше особено весел живот.

Арес и Аврора изведнъж вдигнаха глави. Лукса се заслуша за секунда, а после скочи върху гърба на Аврора. Изчезнаха в миг.

Грегор дочу в далечината свирене като от рог. Имаше висок, протяжен и пронизителен звук.

— Какво има?

— Това е предупреждение, Горноземецо. По-добре се качвай на гърба ми — каза Арес.

Грегор взе една факла и преметна крак през врата на Арес. Моментално се издигнаха във въздуха.

— Предупреждение ли? Какво предупреждение? — попита той, докато правеха завой над езерото.

Арес проговори спокойно, но мускулите му бяха напрегнати:

— Означава, че плъховете са влезли в Регалия.

Глава 8

Грегор се вкопчи в козината на Арес и моментално допусна най-лошото. Щом плъховете бяха в Регалия, сигурно бяха дошли заради едно нещо: Бутс!

— Побързай, Арес! Моля те! — каза Грегор.

— Да, Горноземец, ще побързам — каза Арес. Мощните му криле се размахваха неясно нагоре-надолу. — А Лукса и Аврора ще отидат право при сестра ти.

Пътят беше само няколко минути, но на Грегор му се стори, че мина цяла вечност, докато се върнат на арената. Представяше си армия от плъхове, пробиващи си път с нокти през Регалия, съсредоточени само върху една мишена. Може би грамадният бял плъх лично бе дошъл да я убие!

Когато навлязоха с бясна скорост в стадиона, един страж им извика и взе да маха с ръце към масивните каменни врати, които отделяха игралното поле от града.

— Само два са! Там, пред вратите! Дръпнете се назад!

Арес спря рязко, но бяха достатъчно близо, за да видят добре битката на земята. Пред вратите имаше два плъха, биещи се за живота си срещу десетина души върху прилепи. Изглежда, че по-дребният плъх можеше да отскача удивително високо от земята. Не успяваше обаче да се включи кой знае колко в битката, защото другият, който беше много по-едър от него, го защитаваше от най-ожесточените атаки.

Едрият плъх се движеше толкова бързо, че Грегор не можеше да каже много за него. Въртеше се в кръг, отскачаше от предни на задни крака, хвърляше се бясно към всичко, което се окажеше в обсега на ноктите и зъбите му. Грегор виждаше, че има ранени прилепи и хора, но нито един удар не попадеше върху плъха. Все едно гледаше някой от онези филми за бойни изкуства, в които никой не може да докосне главния „сенсей” или учител, или както там се казваше, беше все едно да гледаш...

— О, не! — възкликна Грегор. — Това е той. Трябва да е...

— Рипред! — прекъсна го рязко Арес.

— Спри ги! — извика Грегор.

Арес вече се спускаше. Той пикира странично и събори двама ездаци от предната линия. Описа осморка, която обърка още няколко, и направи

някакво странно кръжащо движение във въздуха над главата на Рипред.

— Спрете! — изкрещя Грегор. — Спрете, той е приятел!

Долноземците се дръпнаха назад, за да не го уда рят и гневно закрещяха на Арес да се отмести.

— Не, вие не разбирате! Той е на наша страна! Това е Рипред! — изкрещя Грегор, за да надвика врявата. Долноземците чуха името Рипред и мълчаливо отстъпиха назад.

Едрият плъх спря да се върти и падна почти лениво по гръб. Беязаното му лице разцъфна в широка, зъбата усмивка и той започна да се смее:

— О, погледни ги, Горноземецо. Не са ли страшно забавни?

На Грегор също му идваше да се засмее, защото някои долноземци буквално бяха зяпнали от учудване, но потисна порива.

— Стига! — каза той на Рипред. — Не е смешно.

Рипред само се разсмя още по-силно.

— Знаеш, че е! Знаеш, че и на теб ти идва да се разсмееш!

Толкова глупаво беше да кажеш подобно нещо Насред цялото напрежение, че думите завариха Грегор неподготвен и той наистина издаде нещо като смях. Спря се бързо, но беше твърде късно. Всички Го бяха чули.

— Млъквай! — повтори Грегор, но Рипред не му обърна никакво внимание и продължи да се залива от смях.

— Може ли да извикате например Викас, Соловет или някой друг? — попита Грегор. Никой от долноземците не му отговори, нито пък литна. Забеляза по-дребния плъх, който се притискаше към вратите задъхан и с широко отворени очи. Предположи, че е приятел на Рипред. — Хей, съжалявам за това. Аз съм Грегор. Приятно ми е да се запознаем.

Плъхът оголи зъби и изсъска злобно, при което и Грегор, и Арес потрепнаха и се дръпнаха.

Рипред удряше с опашка по земята в пристъп на развеселеност:

— О! О! Не е нужно да се опитваш да я умилюствяваш със сладки приказки — изрече задъхано той. — Туичтип мрази всички!

По-дребният плъх, Туичтип, се озъби на Рипред. После изрови дупка в мъха с едно замахване на лапата си и зарови нос в нея.

Изглежда Туичтип беше странна.

— Наземна формация! — изкомандва един глас. Грегор се обърна и видя Соловет, възседнала прилеп, да се спуска за кацане. Долноземците приземиха прилепите си в плътна формация „ромб“. Без да обръща внимание на Рипред, Соловет тръгна сред войниците и прилепите, изпращайки ранените да получат медицинска помощ. После отпрати

останалите.

Дотогава Рипред се беше овладял и се беше изпънал удобно на хълбок. Туичтип още стоеше с нос, заровен в дупката в мъха. Дишаше през устата, с късо, тревожно пуфтене.

Соловет се приближи към плъховете, като междувременно даде знак на Арес да кацне. Огледа на трапниците с каменно изражение.

— Току-що изпратих единайсет души от моите войници в болницата.

— О, само ги одрасках. Просто им дадох малко възможност да се упражнят на живо върху плъхове, а според мен и двамата трябва да признаем, че имаха нужда от упражнението — каза Рипред с многозначително кимване.

— Трябваше да се срещнеш с нашия патрул при Куинсхед утре — каза Соловет.

— Това за утре ли беше? Сигурен бях, че е днес. И чакахме, и чакахме, а горката Туичтип беше толкова нетърпелива да види за пръв път Регалия, че сърце не ми даде да я разочаровам дори минута повече. Нали, Туичтип? — каза Рипред, като смуща плъха с връхчето на опашката си.

Туичтип рязко измъкна нос от мъха, щракна със зъби към опашката на Рипред, която той измъкна от обсега ѝ точно навреме, и отново заби нос в пръстта.

— Не е ли истинска чаровница? Не е ли просто неустоима? — каза Рипред. — И я имах само за себе си по време на пътуването от Мъртвата земя. Представете си колко беше забавно.

Туичтип го изгледа гневно, но не нападна отново.

— И по каква причина имаме удоволствието да бъдем в компанията ѝ? — попита Соловет, като измери с поглед Туичтип.

— Ами, доведох я като подарък. За теб, за твоите хора и за нашия Грегор. Да, най-вече за Грегор — каза Рипред.

Грегор разтревожено погледна разгневения женски плъх:

— За мен ли? Тя е подарък за мен?

— Е, не буквално. Едва ли може да се каже, че я притежавам. Но се спазарих с нея. Тя се съгласи да ти помогне да намериш Гибелния, а аз се съгласих да ѝ позволя да живее с моята весела малка компания от плъхове в Мъртвата земя, ако успее — каза Рипред. — Виждаш ли, преди години е била прогонена от земята на гризачите, и оттогава оцелява сама.

— Защото е луда — каза Соловет, сякаш беше очевидно.

— О, не, не е луда. Туичтип е надарена. Покажи на хората какво можеш да правиш, Туичтип — каза Рипред. Туичтип само го изгледа злобно. — Хайде, давай, покажи им, иначе отново те чака живот с мен, моя

милост и моята очарователна особа.

Туичтип неохотно повдигна глава и изтръска мъха и пръстта от носа си. Наклони брадичка на зад, подуши силно и направи гримаса:

— Сестрата на момчето се намира на третото ниво от голяма кръгла постройка в стая с осем други мъничета и двама големи. Току-що е яла торта и прясно мляко. Расте ѝ ново зъбче. Пелената ѝ е мокра, а ризката ѝ е розова — изсъска Туичтип. После пак натика нос в мъха.

Соловет повдигна вежди.

— Тя е мирисовидка?

— Да, обонянието ѝ е така неестествено изострено, че може да долавя дори цветове. Тя е една на милион. Аномалия. Прищявка на природата. Парий, защото представителите на собствения ѝ вид намират дарбата ѝ за много изнервяща. Но струва ми се изключително полезна за теб, скъпа моя Соловет — каза Рипред.

— А и не е лош боец. Щом е оцеляла сама в Мъртвата земя. — За първи път Соловет се усмихна. — Можеш ли да останеш за вечеря, Рипред?

— Мога да бъда убеден — каза Рипред. — Може ли да приготвят онова нещо със скаридите? И да не пестят сметаната.

— Никакво пестене на сметаната — съгласи се Соловет.

— И дайте на Туичтип много храна, но я пригответе без подправки. Обработвайте я възможно най-малко. Миризмата ви е отблъскваща за нея — каза Рипред.

Соловет нареди да заведат Туичтип в една отдалечена пещера извън Регалия, където миризмите на града нямаше да са толкова мъчителни за нея.

Преди да тръгнат, Соловет се обърна към Грегор:

— Нямах време да те поздравя както трябва, Грегор. Чух, че си предизвикал истинска сензация на днешната тренировка.

— Предполагам — каза Грегор.

— Разсякъл е всичките топки — каза Соловет на Рипред.

— Сериозно? — каза Рипред, като го огледа с интерес. Внезапно опашката на Рипред се вдигна ей така, от нищото, и рязко замахна към Грегор. За своя изненада, Грегор откри, че вече я е стиснал в ръка. По рефлекс беше парирал удара на сантиметри от лицето си.

— Е, това не може да се научи — каза Рипред, като измъкна опашката си от хватката на Грегор.

Рипред се отправи към двореца със Соловет през някакъв таен проход, за да не предизвика паника в града.

Арес отлетя с Грегор обратно до двореца. Стражите във Високата зала

го поздравиха, а след миг колебание поздравиха и Арес. Може би Аврора беше права. Може би положението на Арес щеше да се подобри сега, когато беше обвързан в клетвен съюз с някой, който можеше да разреже всичките кървави топки.

В банята той дълго търка фалшивата кръв, но въпреки това по кожата му останаха петна. Накрая се отказа с надежда, че петната ще се изличат, преди да се върне на училище — след като белият плъх загинеше или каквото там се случеше.

Отиде да прибере Бутс от детската стая и се за радва да види Дулсет, изключително милата бавачка, която се беше грижила за сестричката му при първото им слизване в Подземната страна.

— Как е тя?

— О, Бутс прекара чудесен ден. Мисля обаче, че Темп се поизмори — каза Дулсет и кимна към ъгъла.

За пръв път Грегор забеляза гигантската хлебарка. Група дечица го издокарваха в маскарадни дрехи. Всеки крак на насекомото беше с различна обувка. Главата му се подаваше от дълга пурпурна рокля, която се беше набрала около врата му. Розови панделки кичеха клюмналите му антенки. Бутс нахлупи на главата му една мъхеста шапка и всички деца за подскачаха нагоре-надолу, пискайки от възторг.

— Темп има шапка! Темп има шапка! — грейна Бутс в усмивка към Грегор, когато той дойде да я йземе.

— Оооох — изохка печално Темп. — Оооох.

— Има и още как — каза Грегор. — И изглежда много хубаво. Но сега е време за вечеря, Бутс. — Коленичи и прошепна на Темп: — Не бери грижа, приятелче. Ще те измъкна оттук. — Като се мъчеше да не се засмее, той започна да освобождава нещастното насекомо от дрехите. Често беше ставал обект на Карнавалните игри на Бутс и му съчувстваше. Това вероятно продължаваше от часове.

За нещастие вечерята се оказа нещо като "среща на ветераните" за участниците в мисията, предречена от Сивото пророчество — онези, оцелели след нея, във всеки случай. От осмината, които бяха доживели да разказват историята, отсъстваше само бащата на Грегор. Грегор, Бутс, Лукса, Аврора, Арес, Темп и Рипред до един бяха там, със Соловет и Викас начело на масата. Може би Викас си беше мислил, че това ще им даде известна утеха, но ако спомените, които то пробуди за мъртвите — двата паяка Гокс и Трефлекс, хлебарката Тик и братовчеда на Лукса Хенри — бяха болезнени за Грегор, те сигурно бяха безкрайно мъчителни за някои от другите оцелели.

Не помогна и фактът, че Бутс едва сега забеляза отсъствието на Тик. Бутс спеше, с висока температура, когато Тик беше дала живота си, за да я спаси. Когато се прибраха вкъщи, Бутс разказваше за Тик, сякаш тя беше жива и здрава. Грегор не я разубеди, защото не знаеше как да обясни на едно двегодишно дете, че приятелката му е мъртва, а и тогава нямаше никакво намерение да се връща тук. Сега гласчето ѝ, което не спираше да повтаря: „Къде Тик? Къде Тик?“ му причиняваше дълбока болка.

След няколко минути повтаряне: „Къде Тик?“ почти всички спряха да ядат. Без дори да се извини, Арес просто стана и излетя от стаята, а Темп се скри под масата и оттам се разнасяше странно щракане, за което Грегор предположи, че може би е нещо като плач при хлебарките.

Дори Рипред изглеждаше учуден, когато видя присъстващите.

— Ах, Викас, ти наистина ли си помисли, че ще си разправяме истории за войната?

— Помислих си, че може да ни подейства добре — каза Викас — Да помогне на някои да приемат за губите си.

При тези думи Лукса скочи на крака, като събори стола си на пода. Двете с Аврора изчезнаха след секунди.

— Да, действа ни много добре — отбеляза Рипред.

— А, хубаво, сипете ми още. — Плъхът обви лапа около голяма купа, пълна със скариди в сметаном сос и я дръпна пред себе си. Натика муцуната си в купата и погълна всичко на един дъх. Това поне отклони вниманието на Бутс, която беше толкова запленена от начина му на хранене, че и тя натопи лице в чинията си, за да му подражава.

— М-м... — изрече замечтано Рипред, докато измъкваше от блюдото муцуната си с капещ от нея сос.

— М-м... — повтори като ехо Бутс. Тя се разсмя, натопи пак лице в чинията си и сръбна шумно.

Рипред се облиза с дългия си език, за да почисти сметаната.

— В Мъртвата земя няма такива удоволствия. Нищо кой знае какво няма напоследък, разбира се. Откакто хората спряха достъпа на гризачите до основните места за риболов.

— Навярно малко глад ще им помогне да осъзнаят колко глупаво беше да ни нападнат — каза Соловет, като си сипа голяма порция гъби.

— Нима гризачите наистина умират от глад? — попита Викас.

— А ти съмняваш ли се? — отвърна Рипред. — Вие ги изтикахте обратно до границата на мравките. В реките, все още достъпни за тях, е опасно да се лови риба и се намират надолу по течението срещу пълзливците, така че уловът е слаб. С какво, според теб, се изхранват?

Настъпи мълчание.

Грегор се опита да си представи какво е да си плъх и да си гладен. Знаеше от собствен опит, че когато си гладен, не мислиш за нищо друго, освен да намериш храна — или може би в случая на плъховете, да си отмъстиш.

— Това не е от полза за генералния план — каза Рипред. — И без това си имам много трудности.

А ти жънеш онова, което пося, Соловет.

— Това ли дойде да ми кажеш, Рипред? — попита Соловет, без да се трогне.

— Не. Ти знаеш какво правиш. Или поне ти е приятно да мислиш, че знаеш. Дойдох да доведа Туичтип и да науча Грегор на още едно полезно нещо, което не може да научи от теб. — Рипред напъха цял хляб в устата си и стана от масата. — Готов ли си, момче?

— За какво? — попита Грегор, като гледаше как от устата на Рипред хвърчат трохи.

— За първия си урок — каза Рипред, като преглътна мощно. — Той започва сега.

Глава 9

— Ехолокация? — попита озадачено Грегор. — Ще ме учиш на ехолокация? — Стоеше в кръгла пещера някъде дълбоко под Регалия само с мини фенерчето си.

Рипред се беше облегнал на стената. Имаше ужасна стойка, дори за плъх. Когато се биеше, всичко в тялото му сякаш се подреждаше и пращеше от енергия и мощ. През останалото време не беше приятна гледка. Напомняше на Грегор за някой от онези едри бейзболни питчъри, които се тътреха тежко, с кореми, почти готови да пръснат копчетата на екипите им. Човек не би си помислил, че могат да се затичат, без да им се наложи да спрат и да си поемат дъх. Но стигнат ли до мястото на питчъра, изстрелваха бърза топка със скорост сто и петдесет километра в час, от която батерът направо ставаше разноглед.

Сякаш дори да седне беше твърде голямо усилие за него, Рипред приклепна и се подпря на стената на пещерата.

— Да, ехолокация. Каж ми какво знаеш за нея.

— Знам, че прилепите я използват. Може би и делфините. Тя е като радар. Издават звук, той се отразява от предмета и те разбират къде се намира, без да го виждат — каза Грегор. — Но хората не могат да правят това. Аз не мога да го правя.

— Всеки може в някаква степен. В Горната земя някои слепи хора го използват с отлични резултати — каза Рипред. — Хората в Подземната страна нему отдават особено значение, но в това отношение са глупаци. Всички ние, останалите, тук долу го из ползваме в някаква степен.

— Искаш да кажеш, хлебарките, паяците и...? поде Грегор.

— Всички. Това, че цели поколения са живели в тъмното, е помогнало на уменията да се развие. Но ако можеш да овладееш дори най-основните ѝ елементи, ехолокацията ще бъде безценна за теб — обясни Рипред. — Например ако останеш без осветление в пещера с плъх.

Грегор видя как Рипред замахва с опашка и вдигна ръка да я посрещне, но този път плъхът го изпревари. Всъщност той изби фенерчето от ръката на Грегор със задния си крак и то се завъртя и полетя към стената на пещерата на пет-шест метра от тях. Лъчът сочеше към камъка и двамата останаха в пълен мрак.

Гласът на Рипред го сепна:

— Сега съм ето тук — обади се плъхът зад гърба му. Грегор рязко се обърна, но някъде вляво от него Рипред прошепна: — А сега — тук.

Фенерчето отново прелетя с въртене по пода и се блъсна в краката на Грегор. Той го вдигна и видя, че плъхът отново се беше излегнал до стената, в далечния край на пещерата, не там, където беше паднало фенерчето.

— Е, хайде научи ме — каза Грегор, обезкуражен.

Като начало Рипред го накара да затвори очи и зацъка с език. После трябваше да се вслушва много внимателно в начина, по който звучи. Предполагаше се, че звукът ще е по-различен, когато го насочваше към стената на пещера, отколкото когато го насочваше към Рипред. После Рипред го накара да изключи фенерчето, да цъкне с език, да се заслуша и да насочи фенерчето натам, където според звука! Можеше да е плъхът.

Наистина полагаше усилия, но за последните два дни му се събираха само около три часа сън, плюс ужасът от това, че беше отново в Подземната страна, и пророчеството, и обучението, и...

— Съсредоточи се, Горноземецо! Това може да ти спаси живота! — изръмжа Рипред, когато Грегор не успя да го открие за десети пореден път.

— Това е глупаво, Рипред — всичко ми звучи еднакво! — ядоса се Грегор. — Добре, не мога да го направя.

— Не, не е добре. Ще се упражняваш. Всеки път, Когато ти се отдаде възможност тук долу и когато се прибереш вкъщи — ако изобщо се прибереш вкъщи, винаги, когато можеш — нареди Рипред. — Може и да не го овладееш, но очевидно ще постигнеш някакво подобрение!

— Добре. Хубаво. Ще се упражнявам. Приключихме ли? — попита Грегор леко надменно. Нямаше особено намерение да спори повече с плъха.

Изведнъж носът на Рипред се озова на сантиметри от неговия. Очите му бяха присвити гневно.

— Слушай, войне — изсъска той. — Един ден ще установиш, че няма значение дали можеш да уцелиш три хиляди „кървави топки“, ако не можеш да намериш една в тъмното. Ясно ли ти е?

— Да — успя да продума Грегор. Рипред не по мръдваше. — Значи, ще се упражнявам. Обещавам — каза Грегор. — Наистина.

— Хубаво. Сега да идем да поспим. И двамата сме изтощени — каза Рипред.

Докато вървяха мълчаливо към града, Грегор се запита дали Рипред би се поколебал да го убие. Когато бяха на мисията за откриването на баща му, Рипред му беше спасил живота, защото се нуждаехме взаимно един от

друг: Грегор имаше нужда от Рипред, за да намери баща си. Рипред имаше нужда от Грегор, за да му помогне да победи крал Горджър и някой ден той да стане водач на плъховете. Рипред сигурно още имаше нужда от Грегор за Гибелното пророчество. Но след като Грегор престанеше да му е полезен, дали нямаше да поиска да се отърве от него?

Грегор влачеше крака, докато се изкачваше по стълбите към мястото, където мислеше, че е спалнята му. Тук беше много късно — вероятно горедолу времето, по което беше пристигнал в града предишната нощ — и всички спяха. Изгуби се и нямаше кой да го упъти. Докато се луташе наоколо, търсейки някой страж, стигна пред дървената врата на стаята с пророчествата на Сандуич.

Вратата беше откρεхната. Това бе странно; мислеше, че я държат заключена през цялото време. Вътре сигурно имаше някой.

Бутна вратата да я отвори по-широко и пристъпи вътре.

— Хей? Има ли някой вътре?

Отначало си помисли, че стаята е празна. Лампата под Гибелното пророчество още светеше, но не изглеждаше някой да го чете. После чу слабо шумолене в далечния ъгъл и тя пристъпи на светло.

— О! — Грегор подскочи не само защото се стресна, а защото видът ѝ бе страшен. Беше виждал Нериса само веднъж, когато се сбогуваше с брат си Хенри, преди да заминат на мисията. Грегор помнеше, че беше много слаба и изглеждаше нервна. Беше му дала препис от Сивото пророчество, за да го вземе със себе в пътуването. Лукса му беше казала, че тя може да гадае бъдещето, или нещо такова.

Ако преди беше слаба, сега тя беше направо мършава. Очите ѝ блестяха огромни и хлътнаха на светлината на факлата. Докато Лукса имаше светло-виолетови кръгове под очите, тези на Нериса бяха подчертани от тъмночервени полумесеци. Косата ѝ, която се спускаше много под кръста, беше свободно пусната и със заплетени кичури. Макар да беше загърната в дебело наметало, трепереше от студ.

— О, съжалявам. Не исках да... аз просто... само търсех да спя... искам да кажа, търсех мястото, където спя. Спалнята ми. Извинявай. — Грегор тръгна да излиза заднешком от стаята.

— Не, почакай, Горноземено — каза Нериса с треперлив глас. — Остани за малко.

— О, добре, разбира се — каза Грегор, обзет от отчаяно желание да се измъкне навън. — Е, как си, Нериса? — попита той, а после се присви от смущение. Как си мислеше, че ще се чувства тя?

— Напоследък не съм добре — каза Нериса уморено. Но в думите ѝ

нямаше самосъжаление и кой знае защо те прозвучаха още по-тъжно

— Виж, съжалявам за брат ти, за Хенри — каза Грегор.

— Може би е по-добре, че е мъртъв — каза Нериса.

— Наистина ли? — възкликна Грегор, шокиран от прямотата ѝ.

— Като си помислиш за другите възможности каза Нериса. — Ако беше успял да се съюзи с гризачите, всички щяхме да сме мъртви. Ти, сестра ти, баща ти. Целият ми народ. Също и Хенри. Но, разбира се, той много ми липсва.

Нериса може и да беше напълно съсипана, но не се страхуваше да погледне истината в очите.

— Знаеш ли защо го направи? — осмели се да попита Грегор.

— Страхуваше се. Знам го. И мисля, че по някакъв начин е смятал, че съюзяването с плъховете ще му донесе сигурността, за която копнееше — каза Нериса.

— Сгрешил е — каза Грегор.

— Дали? — попита Нериса и се усмихна. Което беше още по-стряскащо.

— Така мислех. Ти не каза ли току-що... че ако беше постигнал каквото си е наумил, всички щяхме да сме мъртви? — попита Грегор. Може би тя все пак наистина беше донякъде луда.

— О, да. Методите му несъмнено бяха погрешни. Нериса изгуби интерес към разговора и се приближи бавно към Гибелното пророчество. Вдигна ръка и бавно опипа буквите с тънките си пръсти, сякаш четеше Брайлова азбука. — А ти, воине? Готов ли си да се изправиш срещу Гибелния?

Гибелния. Рипред беше казал нещо за Гибелния.

— Имаш предвид... пророчеството? — попита Грегор, объркан.

— Викус не ти ли каза? Наричаме белия плъх „Гибелния” — каза Нериса. — Знаеш ли какво означава това?

— Не точно — призна Грегор.

— Означава „мор” — каза Нериса.

Е, голяма помощ, няма що. Мор.

— Още не ми е ясно — каза Грегор.

— Бедствие, нещастие. — Нериса търсеше по лицето му признаци, че е разбрал. — Нещо много лошо — каза тя накрая.

— О, разбрах те — каза Грегор. — Ами, да, плъхът. Викус казва, че аз съм заплаха за него, или нещо такова. От мен се очаква да ви помогна да го убие. Нериса изглеждаше смутена.

— Да ни помогнеш? О, не, Грегор, ти трябва да угасиш светлината му.

Виж, написано е тук. — Пръстите ѝ бързо преминаха по един ред на стената.

ВОИНЪТ СВЕТЛИНАТА ТИ ДАЛИ ЩЕ УГАСИ?

Когато снощи Викус разтълкува пророчеството, Грегор не можеше да мисли за друго, освен че плъховете искат да убият Бутс и не се беше съсредоточил особено много върху този ред. А и Викус не се беше впуснал в обяснения. За долноземците думата „светлина” беше равнозначна на думата „живот” следователно, когато кажеха „да угасиш светлината на нещо“, имаха предвид да го убиеш. Мисията беше да убият Гибелния. Грегор знаеше това. Но беше предположил, че долноземците ще изпратят на него много войници. Обучени войници.

Думите отекваха в ума му:

ВОИНЪТ СВЕТЛИНАТА ТИ ДАЛИ ЩЕ УГАСИ?

Грегор започна да изпитва много лошо предчувствие:

— О, човече! — възкликна. — Искаш да кажеш, че има някакъв грамаден бял плъх... и вие очаквате аз да... сам... искаш да кажеш, че от мен се очаква да...

— Да го убиеш, Грегор — каза Нериса. — Гибелния трябва да загине единствено от твоята ръка.

ЧАСТ 2

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Глава 10

Може би човек няма нужда да спи. Може би сънят е нещо, към което хората привикват и си мислят, че им е нужен, но всъщност могат да живеят без него. Грегор се надяваше да е така, защото въпреки че беше напълно изтощен, току-що беше прекарал нощта, без да мигне.

Най-вече се опитваше да си представи големия бял плъх, който се очакваше да убие сам. Плъх, много по-едър и вероятно по-силен от Рипред. Затова Грегор предполагаше, че Гибелния беше поне два пъти по-висок от него и вероятно тежеше, о, сигурно девет-десет пъти повече. Много важно, че Грегор можеше да уцели цял куп „кървави топки“. Това същество щеше да го смачка като муха.

Разбира се, Викус не се беше впуснал в никакви подробности по въпроса. По същия начин не бе отделил много време да коментира факта, че четирима от дванайсетте участници в мисията ще бъдат мъртви, когато сивото пророчество се сбъдне. Умееше да заобикаля проблемите, с които смяташе, че Грегор не би могъл да се справи. Колко ли време щеше да отлага, преди да му каже, че трябва сам да убие Гибелния? Възможно най-дълго. Грегор си представи как зяпва от ужас при вида на точещия лиги бял гигант, докато Викус го потупва по рамото и подхвърля бодро: „О, да, и, между другото, според Сандуич, ще трябва да го убиеш съвсем сам. Хайде, действай!“

Грегор си спомни времето, когато стоеше в Сентрал Парк, само преди малко повече от ден, и когато най-голямата му тревога беше как да купи коледни подаръци. Без нищо от рода на пророчествата на Сандуич, което да преобърне целия му свят.

Подпря брадичка върху другата си ръка и се опита да се съсредоточи върху неясната глъчка от гласове около каменната маса. Викус беше организирал среща на съвета, за да обсъдят пътуването на Грегор за откриването и убиването на Гибелния. Съветът се състоеше от група възрастни долноземци, които щяха да управляват временно Регалия, докато Лукса навърши шестнайсет и стане достатъчно голяма да поеме управлението.

Единственият въпрос, по който членовете на съвета бяха единодушни, беше че Грегор трябва да потегли възможно най-скоро. Тъй като плъховете знаеха, че Грегор и Бутс отново са в Подземната страна, със сигурност

щяха да вземат допълнителни мерки, за да скрият Гибелния и да проследят и заловят сестра му.

Очевидно шпионите на Регалия също имах, съвсем пресни сведения и току-що бяха обградили един район, където смятаха, че се крие белия плъх. Макар никой от тях да не беше видял личим създаването, източниците им сочеха, че то се намира на място, наречено Лабиринта. Думата не говореше нищо на Грегор, но Арес му прошепна, че „лабиринт“ означава „плетеница“. Пред погледа му ; бързо се мярнаха Лизи и нейната книжка с ребуси. Тя щеше много по-добре от него да се оправи в една плетеница от тунели. Споменът за Лизи го подсети за останалите от семейството му, които го чакаха горе и се чудеха какво става, и мисълта беше непоносима.

— Да, да тръгваме. Колкото по-скоро, толкова по-добре! — заяви Грегор и всички го погледнаха изненадано, защото това беше първото нещо, което беше казал цяла сутрин, а в момента съветът обаждаше по кой маршрут да стигне до Лабиринта.

Разгледаха няколко възможни маршрути, които минаваха през мрежата от тунели на Подземната страна, но решиха, че всички са прекалено опасни. Макар хората да контролираха много по-голям район от Подземната страна, отколкото преди войната, Лабиринтът се намирал в един отдалечен край на земята на плъховете. Толкова отдалечен, че повечето плъхове дори не стъпваха там. Но ако криеха там Гибелния, мястото със сигурност се охраняваше.

— Тогава остава Водният път — каза Викус намръщено. — Не е идеално, но е най-малко опасният.

— А змиите? Наближава размножителният им период — обади се Хауард. Грегор не знаеше защо братовчедът на Лукса е допуснат да присъства на срещата. Предполагаше се, че е дошъл само на гости.

— Добър довод — съгласи се Викус. — И още едни причина да започнете пътуването веднага. Може би групата ще успее да се промъкне, преди змиите да се събудят.

„Ура, само змии липсваха!“, помисли си Грегор и си спомни, че когато се връщаха с Арес, видя от Водния път да се подава бодлива опашка, дълги пет-шест метра. Чудеше се какво ли създание имаше такава опашка.

— Сега, Грегор, трябва да обсъдим нещо друго каза Викус. — Мнението на съвета е, че най-добре е Бутс да остане под охрана в Регалия, докато ти преследваш Гибелния.

Грегор беше предвидил повдигането на този въпрос. Щеше да е ужасно опасно да вземе Бутс на още едно пътуване в Подземната страна.

Но как можеше да я остави тук, когато беше видял Рипред и Туичтип да излизат на арената с такава лекота? Разбира се, Рипред беше изключително умен, но никой от плъховете не изглеждаше глупав. С Бутс щяха да останат заедно, както винаги им казваше майка му

— Тя идва с мен или няма да отида. Край на дискусията — заяви Грегор. Знаеше, че това прозвучи надменно, но в този момент беше твърде уморен, за да се тревожи.

Последва пауза, в която всички се спогледаха, давайки да се разбере, че това е било неуместно. Но какво можеха да направят?

Викус го изпрати да се приготи за пътуването Грегор отиде в музея да потърси нещо, с което да си свети по пътя. Музеят беше пълен с неща, паднали от света на Грегор. Имаше множество страхотни, много стари неща, като например колело от конска каруца, истински колчан, все още пълен със стрели, сребърна чаша, часовник с кукувичка, цилиндър. Грижливо подредени по-нови предмети, например портфейли, бижута и часовници. Имаше много здрави работещи фенерчета, вероятно защото всеки, който бе слизал в тунелите под Ню Йорк Сити, имаше нужда от такова. Грегор избра четири И взе много батерии.

Две спасителни жилетки привлякоха погледа му и той взе и тях. Миналия път бяха пътували през Каменни тунели. Предполагаше, че този път щяха да летят над Водния път. Бутс беше много малка и не можеше да плува. Добави към запасите си ролка тиксо и две шоколадови десертчета, които не изглеждаха прекалено стари.

Докато си тръгваше, видя обичайните им дрехи, сгънати на две спретнати купчинки до вратата. Викус сигурно беше казал, че няма проблем да ги запазят. Грегор не го беше грижа как миришат; щеше да си обуе ботушите.

Когато се отби в детската стая да вземе Бутс, му казаха, че Дулсет вече я е завела при реката. Сигурно оттам щяха да тръгнат.

Грегор си помисли, че в това има логика, тъй като Полетът по течението на реката сигурно беше най-бързият начин да стигнат до Водния път. Но когато пристигна пристанището, видя група долноземци да товарят две лодки, окачени на въжета на нивото на дока над реката. Бяха дълги и тесни и му заприличаха на лодките, които беше виждал в музея — като онези, които индианците бяха използвали преди стотици години. Към дъното на всяка обаче беше прикрепена голяма сива триъгълна перка — истинска рибешка перка, — която сигурно беше от огромна риба-меч или нещо подобно. Към бордовете на лодката бяха привързани с ремъци още перки, кои то можеха да се изпъват и прибират хоризонтално, когато се

наложеше. В задната част на всяка лодка беше прикрепена закривена кост, която служеше за рул.

— За какво са лодките? — попита той Викус, който то надзираше товаренето. — Няма ли да вземаме прилепите?

— А, да, но Водният път е обширен и предлага твърде малко гостоприемни места за почивка. Никои прилеп не е достатъчно издръжлив, за да го прекоси, така че голяма част от пътуването ни трябва да бъде по море — каза Викус.

Грегори не знаеше много за плаването с лодки, освен че в сравнение с летенето беше бавно. Щеше да им отнеме цяла вечност да стигнат до Гибелния по вода.

Точно тогава Туичтип се промъкна на дока. „страхотно”, помисли си Грегори. „Бас държи, че на края ще се падна в една лодка с побъркания плъх” Дулсет му помогна да пристегне спасителната жилетка на Бутс. Всъщност жилетката беше прекалено голяма, но я закопчаха с колана колкото можаха по-добре. Грегори не беше сигурен какво да прави с втората жилетка — умееше да плува доста добре, — докато не видя Темп да трепери на ръба на дока, гледайки към бурната река отдолу.

— Хей, Темп, с нас ли идваш? — попита той.

— Викус казва, че може, казва — рече Темп. Така че Грегори му сложи допълнителната жилетка. Насекомото му позволи, защото принцесата също носеше жилетка, и защото Грегори успя да му обясни, че тя ще му помогне да се задържи над водата.

Той пристегна Темп в жилетката, изправи се и видя Лукса, Соловет, Марет и Хауард да излизат от двореца. Лукса и Соловет носеха рокли, не дългите панталони, с които бяха пътували преди.

— Чакай малко — ти идваш с нас, нали? — обърна се Грегори към Лукса.

— Не, Грегори, не мога. Позволиха ми да дойда с вас на първата мисия само защото Сивото пророчество го изискваше. Решиха, че тази е ненужно опасна за една кралица — каза Лукса, като хвърли поглед към Викус.

Грегори си помисли, че тя е можела поне да спори по въпроса. Може би дори Лукса не изгаряше от желание да преследва Гибелния. И все пак, това го ядоса донякъде.

— Е, тогава, кой отива? — попита Грегори.

— Ами, първо е редно да научиш, че не липсваха доброволци — каза Викус, сякаш за да увери Грегори, че със сигурност ще си изкарат хубаво. — Но свободните места бяха твърде ограничени. Освен самия теб, Арес, Бутс, Темп и Туичтип, изпращаме Марет и Хауард и техните прилепи.

— Хауард ли? — каза Грегор. Много харесваше Марет, но не искаше братовчедът на Лукса да идва с тях. Хауард беше част от групата от Извора, а и кой знае дали изобщо някога бе виждал плъх — с изключение на мъртвия на брега?

— Освен че е наистина отличен боец, той е и много опитен в пътуванията по вода — каза Соловет. Имахме голям късмет, че посещението му съвпадна с твоето.

— Аха — каза Грегор. — Значи и Рипред няма да идва? — Никой не му създаваше по-голямо усещане за сигурност от Рипред... когато не се чудеше дали големият плъх няма да го убие.

— Тази сутрин замина за Мъртвата земя — каза Викус. — О, виждам, че лодките са натоварени! Най-добре е вече да потеглят!

Арес кацна до тях.

— Реката е прекалено опасна. Ще летим до Водния път, а после ще се качим на лодките.

— Все едно, радвам се, че идваш и ти — промърмори Грегор, като изглежда ядосано Лукса, а после така и така беше започнал — и Викус.

Качи се на гърба на Арес, а Дулсет вдигна Бук и му я подаде, като изпъшка леко от тежестта ѝ.

— О, Бутс, много си пораснала!

— Аз го'ямо момиче! Аз язди пи'еп! Аз язди пи'еп! — изписка възхитено Бутс, като скочи пред Грегор.

По време на първото пътуване Грегор я беше носил в раница, но тя вече ставаше твърде едра за това, особено със спасителната жилетка.

— Темп язди също! — заяви Бутс. Хлебарката дотича при тях: обемистата спасителна жилетка спъваше донякъде движенията му.

Туичтип се вмъкна в една от големите лодки и легна в средата. После подаде нос над борда и се опита да долови ветреца, който появяваше над реката. Грегор изпита пристъп на съчувствие към плъха. Това пътуване я правеше още по-нещастна от самия него.

Две групи прилепи вдигнаха с въжета натоварените лодки и полетяха надолу по реката. Арес литна след тях, а Грегор здраво обви ръце около Бутс. Пътят вече му беше познат — избледняващите светлини на Регалия, блещукането, когато прелетяха над кристалния плаж, където за пръв път се беше сблъскал с плъховете, и накрая — огромната шир на Водния път.

Навлязоха на няколко километра навътре и там прилепите спуснаха лодките във водата и поеха обратно. Прилепът на Хауард кацна в лодката при Туичтип. Арес се настани във втората лодка заедно с прилепа на Марет.

— Това е Андромеда. Тя е мой клетвен съюзник — каза Марет, като

допря ръка до крилото на петнисти си златисто-черен прилеп. Грегор си спомни, че Марет яздеше Андромеда по време на битката с плъховете на кристалния плаж. Тя беше толкова тежко ранена, че не беше дошла на пътуването, предречено от Сивото пророчество. Грегор още се чувстваше донякъде виновен за онази битка, защото то тя се случи при опита му за бягство.

— Хей, радвам се да те видя — каза той. Дали тя още го обвиняваше за онази нощ?

— За мен също е чест да те видя, Горноземецо отвърна Андромеда. Може би и тя, като Марет, му беше простила.

Марет го представи и на клетвената съюзница на Хауард, Пандора, грациозен прилеп с красива ръждивочервена козина. Всичко, което тя му каза, беше: „Поздрави“.

Викус дойде да ги изпрати.

— Грегор, забравих да ти предам това — извика му той. Едрият му сив прилеп се спусна над лодката на Грегор и нещо падна на дъното. Грегор вдигна един свитък и откри копие от Гибелното пророчество, написано с елегантния почерк на Нериса.

— Летете високо! — Викус се отправи обратно към Регалия, като им помахна насърчително. Грегор успи да кимне в отговор.

Бутс се извиваше с всички сили, за да се измъкне от ръцете на Грегор. Мисълта да я пусне свободно в лодката го изнервяше, но не можеше да я държи дни наред. Остави я долу със строга заповед: „Стой в лодката!“

За щастие лодката беше дълбока и Бутс не можеше да падне навън. Когато Грегор застана прав в средата, бордовете стигаха до раменете му. Лодката беше дълга шест-седем метра и направена от животинска кожа, опъната върху рамка от кости. В средата имаше подова настилка, широка около половин метър. На два метра от носа Марет издигна и закрепил дървена мачта. Това беше вторият дървен предмет, който Грегор виждаше да се използва в Подземната страна: първият беше вратата на стаята с пророчествата на Сандуич. Имаше няколко седалки, изработени от кожа, и много припаси. Особено храна.

— Наистина ли ще изядем всичко това? — попита Грегор.

— Не сами. Но светливците ще имат нужда от много храна — каза Марет.

— Светливците ли? — попита Грегор.

— Викус не ти ли каза? — учуди се Марет.

Грегор се почуди колко ли пъти щеше да чуе това през следващите няколко дни.

— На дълги пътувания не можем да носим достатъчно гориво, за да си осигуряваме светлина. Затова наемаме светливци да ни помагат — каза Марет. Би трябвало да са тук след малко — да, виж... вече идват.

Грегор се вгледа в тъмнината и забеляза две точки светлина. Те изгаснаха, а после светнаха пак, този път по-близо. Примигващата светлина продължи да се приближава, той успя да различи силуетите на летящи насекоми. Когато двете грамадни буболечки кацнаха на носовете на лодките, вече беше разбрал какво са.

— О, това са светулки! — възкликна той. В семейната ферма на баща му във Вирджиния те летяха нощем в покрайнините на гората. Проблясващите им светлилки придаваха на цялото място вълшебен вид. Високите около метър същества, кацнали на лодката, не бяха и наполовина толкова пленителни. Но трябваше да признае, че щом задниците им светнаха, излъчваха страхотна светлина.

— Привет, светливци — поздрави ги Марет с поклон.

— Привет на всички — изрече една от светулките с висок и невероятно жаловит хленчещ глас. — Аз съм мъжки, казвам се Фотос Глоу-Глоу, а тя е Зап.

— Мой ред беше да направя представянето — изхленчи Зап. — Фотос Глоу-Глоу го направи миналия път.

— Но и двамата знаем, че, като мъжки, аз съм по привлекателен на вид за хората — заяви Фотос Глоу Глоу: задницата му проблясваше във всевъзможни примигващи цветове. — Зап може да прави сами един цвят, и то жълт.

— Мразя те! — изпищя Зап.

И Грегор разбра, че това щеше да бъде най-дългото пътуване в живота му.

Глава 11

Грегор нямаше навик да си гризе ноктите, но започна да го прави около пет минути след пристигането на светулките. Бяха направо непоносими! Спореха къде ще седнат, спореха кой да поеме първата смяна, спореха дори чий слуга ще бъде Темп, тъй като той очевидно беше само някакъв си незначителен пълзливец, докато хлебарката проговори с нетипична решителност:

— Само на принцесата, Темп служи, само на принцесата.

Марет се опита да ги нахрани, за да отвлече вниманието им, но те взеха да се обвиняват взаимно, че имат лоши маниери на хранене.

— Трябва ли да говориш с пълна уста, Зап? — оплака се Фотос Глоу-Глоу. — Това ми убива апетита.

— Казва го този, който току-що седна в млякото си! — възкликна Зап и явно го засегна, защото задницата му стана яркочервена от възмущение и той се задоволи да дъвче мълчаливо една гъба в продължение на поне трийсет секунди.

— Винаги ли са такива? — прошепна Грегор на Марет.

— Всъщност тези двете не са толкова лоши, колкото някои други, с които съм пътувал — прошепна Марет. — Веднъж видях как две се опитаха да се бият до смърт за парче торта.

— Само се опитаха? — попита Грегор.

— Не са много добри бойци и се уморяват бързо. Така че накрая се обсипаха с взаимни обвинения в измама и се предадоха. После се цупиха няколко дни — каза Марет.

— Наистина ли ни трябва? — попита Грегор.

— За съжаление, да — каза Марет.

Дори Бутс, която се беше настанила на пода на лодката, и търкаляше една топка заедно с Темп, изглежда се подразни от новодошлите.

— Фо-Фо, много шумно! — заяви тя, като подръп на едното му крило. — Шшт, Фо-Фо!

— Фо-Фо? Фо-Фо? Аз съм мъжки, казвам се Фотос Глоу-Глоу и няма да отговарям на никакво друго име! — заяви Фотос Глоу-Глоу.

— Тя е съвсем мъничка. Не може да каже „Фотос Глоу-Глоу“ — обясни Грегор.

— Е, тогава не разбирам какво говори! — заяви светулката.

— Позволи ми да превода — обади се Туичтип, без дори да си прави труд да помръдне. — Тя каза, че ако не престанеш с неспирното си дърдорене, големия плъх, който седи в лодката до теб, ще ти откъсане главата.

Тишината, която последва, беше блажена. Грегор определено изпита приятелски чувства към Туичтип и реши, че няма да има абсолютно нищо против да пътува в една лодка с нея.

Навлязоха далече навътре във Водния път. Угасиха факлите, когато пристигнаха светливците, а тяхното сияние осветяваше само най-близкия участък.: Грегор включи за миг най-хубавото си фенерче и го завъртя наоколо. Отникъде не се виждаше суша.

Излезе вълнение. И дори почти истински бриз. Марет и Хауард вдигнаха копринени платна върху мачтите и насочиха вниманието си към управлението на двете лодки. Прилепите им се настаняха удобно един до друг и задряха. Грегор забеляза, че Арес не се присъедини към тях. На първата мисия всички прилепи се събираха да спят заедно след полетите. Но може би сега Арес не беше добре дошъл.

— Хей, Арес, знаеш ли колко време ще ни отнеме да стигнем до Лабиринта с тази лодка? — попита Грегор.

— Най-малко пет дни — каза Арес. — Ако летяхме, можехме да успеем за по-малко време, но се смята, че твърде малко прилепи могат да се справят с пътуването. Никой дори не е опитвал.

— Бас държа, че ти можеш да се справиш — каза Грегор. И наистина го мислеше. Хенри не беше избрал Арес само защото Арес обичаше да нарушава правилата; освен това прилепът беше впечатляващо силен и бърз.

— Канех се да опитам някой ден, за да видя дали мога да го постигна — призна Арес.

— Като Линдбърг. Той е първият човек, прелетял сам през Атлантическия океан — каза Грегор.

— Имал е криле? — попита Арес.

— Механични. Той е човек. Имал е самолет. Това е машина, която лети. Сега хората прелитат през океана непрекъснато, с грамадни самолети, но не и по времето на Линдбърг — каза Грегор.

— Той е прочут в Горната земя, така ли? — попита Арес.

— Да, искам да кажа, бил е прочут. Вече е мъртъм, но е бил много прочут. И хората му се ядосали. Заради нещо, свързано с война — каза Грегор, несигурен за тази част. Имаше и нещо тъжно, за някакво бебе. Но и това не можеше да си спомни точно.

Грегор извади свитъка с Гибелното пророчество и го разгъна.

УМРЕ ЛИ БЕБЕТО, НА ВОИНА СЪРЦЕТО ЩЕ УМРЕ,
ЧАСТИЦАТА НАЙ-ВАЖНА ЩЕ СЕ СЛОМИ НА ДВЕ.

Пусна го и свитъкът се затвори рязко. Поглед на Бутс, която тихичко пееше „Карай своята лодка”, докато барабанеше по черупката на Темп. Беше някак толкова свършена, по начина, по който са свършени малките деца. Толкова невинна. Как някой би решил какъвто и да е проблем, като я убие. И въпреки това, Грегор знаеше, че в този момент плъчища плъхове претърсваха Подземната страна, за да направят точно това.

— Плъховете могат ли да плуват? — попита Грегор, като надникна във водата.

— Да, но не толкова навътре, колкото сме ние. Тук плъховете не могат да я стигнат — каза Арес, проследил мислите му.

Но в крайна сметка щеше да им се наложи да слязат на суша. И там щеше да бъде Гибелния.

— Някога убивал ли си плъх? — попита Грегор.

— Не и сам. Заедно с Хенри, да. Летях, докато той държеше меча — каза Арес.

Тогавя Грегор си спомни, че беше видял плъха Фангор да загива от меча на Хенри, там на кристалния бряг. Но споменът беше доста неясен.

— Как се прави? Искам да кажа, къде точно е най-добре да... къде го намушкваш? — Усещаше по странен начин думите в устата си.

— Вратът е уязвим. Сърцето също, но трябва да минеш през ребрата. През очите до мозъка. Под предния крак има една вена, която кърви обилно. Ако го уцелиш в корема, може и да не го убиеш мигновено, но плъхът вероятно ще умре до няколко дни от инфекция — каза Арес.

— Разбирам — каза Грегор. Но не разбираше. Не можеше наистина да си представи, че ще извърши такова нещо. Да убие гигантския бял плъх. Всичко това му се струваше нереално.

— Има ли проблем, ако те яздя? Или трябва да съм на земята? — попита Грегор.

— Ще бъда там, ако изобщо е възможно — каза Арес.

— Благодаря — каза Грегор. — Съжалявам, че те забърках в тази каша.

— Но пък ме измъкна от друга — отбеляза Арес. И спряха дотук.

Марет обяви почивка за вечеря и раздаде храна.

Светулките похапнаха с апетит, въпреки че току що бяха яли.

След като всички се нахраниха, Марет свали платната и върза носа с въже към кърмата на лодката на Хауард.

— С Хауард ще се редуваме да управляваме пред ната лодка, докато останалите спят. Но някой тряб ва да стои на пост и светливците ще се редуват да светят през цялото време.

— Зап ще поеме първата смяна — каза Фотос-Глоу Глоу. — Моята светлина изисква повече енергия.

— Това е лъжа! — нададе вой Зап. — Аз мога да правя само един цвят, но усилието е същото. Казва го само за да получава повече храна и по-малко работа!

— Фотос Глоу-Глоу ще поеме първата смяна каза Туичтип. — Или ще му накъсам крилете на панделки. — Това уреди въпроса. — Кой иска да стои на пост с него?

— Много сме и можем да се сменяме горе-долу на всеки два часа — каза Марет.

Грегор беше капнал от умора, но никак не му харесваше мисълта да го събудят след час-два сън и после да се наложи да стои на пост, затова доброволно пое първата смяна.

В челната лодка Хауард зае мястото си до руля. Прилепът му сгъна криле, за да спи. Туичтип, която почти не беше помръднала, откакто тръгнаха от Регалия, затвори очи. Меката жълта светлина на Зап избледня и тя захърка.

Грегор свали спасителната жилетка на Бутс, уви я удобно в едно одеяло и я настави до Темп в задната част на лодката. Арес кацна до тях. Марет се изтегна на пода, с Андромеда до него. Фотос Глоу-Глоу нагласи „лампицката“ си на спокойна неподвижна оранжева светлина и застана на носа, на няколко метра пред Марет, осветявайки пространството между лодките.

Грегор седна върху купчина провизии и отпусна ръка през борда на лодката. Беше тихо, с изключение на лекото плискане на вълните, тихото дишане и хъркането на светулките. Поклащането на лодката действаше хипнотично. Усещаше клепачите си натежали като олово.

Почти не беше спал от дни... плъховете преследваха Бутс... може би можеше просто да отпусне глава на рамото си... трябваше да убие Рипред... не, Гибелния... трябваше да убие Гибелния... от колко нощи беше тук долу?... трябваше да убие някого...

Усети как студената ръчичка на Бутс го хваща за китката.

— Какво има, Бутс? — промърмори той. Тя стискаше. Стискаше силно. — Какво? Одеяло ли ти трябва?

Опита се да си издърпа ръката. Пръстите ѝ се впиха по-дълбоко, пропълзяха нагоре и сега наистина болеше, истинска болка. Грегор рязко отвори очи. Бутс спеше кротко до Темп, на метри от него. Той погледна настрани.

Около ръката му се бе обвило слюзесто червено пипало.

Глава 12

— Аах!

Грегор имаше време само да изкрещи, преди пи палото да го дръпне със страшна сила. Политна през борда на лодката и щеше да падне във водата, ако единият му ботуш не се беше закачил за ръба.

— Арес!

При второто рязко дърпане падна с главата напред и потъна до кръста. Успя да си поеме дълбоко дъх и после и краката му бяха под водата. Усети как студената вода стига до бедрата, коленете, глезените, — о! Някой го улови за краката и го дърпаше назад!

Последва нещо като игра с теглене на въже, и която Грегор беше въжето. За една ужасна минута беше на косъм: създанието го завличаше по-надълбоко, а Арес го дърпаше навън. Грегор заудря пипалото със свободната си ръка, но, изглежда, нямаше особен резултат. Накрая доближи уста до ръката си и впи зъби в пипалото, колкото можеше по-дълбоко. Не знаеше дали нанесе някакво истинско поражение, но изненада животното достатъчно, че то да поразхлаби хватката си. Точно тогава Арес дръпна силно и Грегор излетя от водата, като кашляше и се мъчеше да си поеме въздух. Увисна надолу с главата за миг, като Арес стискаше ботушите му с нокти, а после го пусна в лодката. Грегор се напъна да повърне и от устата му избликна силна струя вода. Смътно усети, че беше солена, като океана.

— Горноземец! — чу да крещи Марет. — Можеш ли да се биеш?

Да се бие? Грегор с мъка се подпря на длани и колене и за първи път видя добре в какво положение се намираха.

Отляво и отдясно над бордовете на лодката се издигаха пипала и смукалцата им се вливаха във всичко, което достигнеха. Екипажът отбиваше атаките, кой с каквото имаше — мечове, зъби, нокти, щипци, — и се мъчеха да отсекаят пипалата на ужасните създания, издигащи се в тъмната вода под тях.

— Дръж! — чу да крещи Марет и видя към него да лети меч. Хвана го за дръжката във въздуха точно навреме, за да пререже едно пипало, което бе обвило глезена му.

Фотос Глоу-Глоу и Зап светеха с всичка сила. Но дори без помощта им Грегор виждаше на светлината от водата, която блестеше в призрачно фосфоресциращо зелено.

— Сепия! Това е някакъв вид сепия! — извика той.

Трите прилепа бяха в полет; пикираха надолу и деряха с нокти. Марет и Хауард ожесточено размахваха мечове. Туичтип бе истински вихър от остри скърцащи зъби.

— Горноземецо, сестра ти! — чу да го предупреждава Арес.

Грегор се обърна и видя Темп, застанал над все още спящата Бутс. Челюстите на хлебарката щракаха яростно към натрапниците. Изваждаше от строя много пипала, но те продължаваха да пристигат. Три посегнаха да сграбчат спасителната жилетка на хлебарката и го дръпнаха във водата, оставяйки Бутс напълно незащитна. Когато Арес се спусна, за да предпази Темп, едно особено голямо пипало се обви с плясък около кърмата.

Когато Грегор видя смукалцата на пипалата да се вкопчват в одеялото на Бутс, отново усети странното явление, възникнало с „кървавите топки”. Останалият свят се смали и сякаш не съществуваше нищо, освен той и пипалата. Около него, някъде, се чуваха гласове, звуци от глухо тупване и сияещо зелена вода, която мечовете и пипалата разбиваха на пухкава пяна. Но всичко, за което наистина си даваше сметка, бяха нападателите. Мечът му започ на да се движи — не предназначено, а с някаква инстинктивна точност и сила, изцяло извън неговия контрол. Сечеше пипало след пипало и...

— Горноземецо! — Едва сега гласът на Марет стигна до него. — Горноземецо, достатъчно! — Не спря.

— Ге-го, няма удря! Няма удря! — разплака се Букс.

Светът се завъртя и отново дойде на мястото си Грегор стоеше в средата на лодката. Отсечени пипала се търкаляха на пода около него. Дишаше учестено и тежко.

Марет го сграбчи за раменете и рязко го разтърси:

— Отиват си. Всичко свърши.

Ръката на Грегор, онази, която сепията бе уловила, не тази, която държеше меч, пулсираше и смукалцата бяха оставили четири яркочервени петна. Беше мокър до кости от пот, морска вода и слуз от сепията.

— Ге-го, няма удря! Ходим вкъщи! Бутс ходи вкъщи! — разнесе се иззад гърба му.

Той се обърна, изтръгна се от хватката на Марет и я видя да седи, все още наполовина омотана в одеялото си, хлипаща, но невредима. И тя беше опръскана със слуз от сепията. Темп седеше до нея. Липсваха му два крака.

Грегор захвърли меч, протегна ръце към Бутс и я прегърна здраво.

— Хей, добре си. Добре си, мъничката ми. Не плачи.

— Ге-го, Бутс, ходим вкъщи. При мама — изхълца Тя. — Ма-ма! Ма-

ма!

Това беше нейният вопъл на крайно отчаяние. Когато беше разстроена и никой от останалите не можеше да оправи нещата:

— Мамаа!

Грегор се отпусна на една седалка и залюля Бутс. Напред-назад, като я потупваше по гърба и се опитваше да я успокои с думи. Колко беше видяла? И какво го беше видяла да прави?

Докато той я държеше на скута си, Хауард донесе кофа вода и я почисти. Някак успя да я разсее с една глупава песничка за това как се мият крака.

ДВЕ МАЛКИ РЕДИЧКИ,
С ПО ПЕТ ПРЪСТЧЕТА МЪНИЧКИ,
ДАВАТ НА БУТС ДЕСЕТ ПРИЧИНИ ДА БЪРЧИ
НОСЛЕ.

После Хауард вдигаше крачето на Бутс към носа си, подушваше пръстите ѝ и възкликваше: „Пфу!“ сякаш почти щеше да припадне от миризмата.

СБЪРЧИ СИ НОСЛЕТО,
НА ОСМОТО ПРЪСТЧЕ, НА ДЕВЕТО, ДЕСЕТО,
А ПОСЛЕ ИЗМИЙ ГИ, ТА ВСЯКО ДА БЛЕСНЕ В
МИГ.

Бутс започна да се смее между хлипанията, особено всеки път щом Хауард възкликнеше: „Пфу!“, и след малко започна да повтаря след него. Грегор беше прекарал много време, забавлявайки малките си сестри и песничката му хареса.

— Това ти ли го измисли? — попита той Хауард.

— Да. За Чим. Винаги е трудно да я накараме да се изкъпе — каза Хауард, избягвайки погледа му. На Грегор му мина през ума, че не се беше държал особено учтиво с Хауард. Прибързано беше сметнал, че е същият като Стеловет и другите братовчеди, но на Хауард не му беше харесало

това, което сестра му бе казала на Лукса за Хенри. И не се беше перчил, че баща им управлява Извора.

Облякоха Бутс в чисти дрехи и ѝ дадоха бисквита. Тя изприпка да каже стихчето на Темп, на когото му липсваха не само пръсти, а цели крака.

— Темп, имаш ли нужда от превръзки или някакво лекарство? — попита Грегор.

— Не. Още крака ще ми пораснат, още крака — Каза Темп. Не изглеждаше особено разстроен от загубата.

Фотос Глоу-Глоу и Зап бяха невредими и много доволни от изобилните парчета сепия, с които беше осеяна лодката. Явно сепията беше истински деликатес за светулките и те нямаха време да се карат, когато се впуснаха в разгорещена надпревара, за да видят кой може да изяде повече.

Андромеда и Туичтип имаха две следи от пипалата, но тези на Грегор бяха най-тежки, тъй като сепията го беше държала най-дълго, а той нямаше козина, която да предпази кожата му. Когато всички почистиха слюзта от телата си, видяха, че от отеклите червени кръгове започва да се процежда гной. Целият гореше и трепереше.

— Мисля, че май ме е отровило, или нещо подобно — каза Грегор и изведнъж коленете му се подгънаха и той се свлече в лодката. Всичко около него плуваше. Някой притисна нещо към устните му и му нареди да преглътне. Той успя да преглътне и загуби съзнание.

Последва трескав сън. Беше потопен в изпускаща мехурчета флуоресцентно зелена вода, бореше се с виещи се пипала, а някакви отвратителни риби зинаха острите си хищни зъби в ръката му отново и отново. Цялото му семейство гледаше през борда на лодката, протягаше ръце към него, опитваше се да го издърпа на безопасно място. Изкрещя на Бутс да се връща, но тя не спираше да пее песничката за пръстите. Темп се появи във водата до него, като се поклащаше в спасителната жилетка. Изтръгваше краката си и му ги поднасяше. В някакъв момент, за щастие, Грегор потъна в нищото.

Когато дойде на себе си, усети, че е минало много време. Ръката му беше превързана и пулсираше от болка.

Нямаше сили да отвори очи, а когато ги отвори, помисли, че има видение.

Защото там, седнала на носа на лодката и навела усмихнато лице към него, беше Лукса.

Глава 13

— Изпускам те от поглед за един ден и гледай в какви неприятности се забъркваш — каза Лукса.

— Бас държа, че познавам още някой, който ще си има неприятности — отвърна пресипнало Грегор и се усмихна.

— Големи неприятности — чу да казва Марет зад гърба му. На Грегор не му беше нужно да обръща глава, за да види изражението на войника. Беше Ядосан.

— Не мога да се върна — заяви Лукса със задоволство. — Вече сме прекалено далече и с Аврора със сигурност ще загинем в океана.

— Да, добре прецени момента — отбеляза Марет.

— Знам — каза Лукса.

— Знам, че знаеш. Всички ще научат, че си знаела, стига да успееш да се прибереш жива, за да им разкажеш — отвърна Марет. Грегор никога не се беше замислял много за отношенията на Марет с Лукса. Тя беше негова кралица или щеше да бъде, когато навършеше шестнайсет, но имаше и друга страна, за която си даде сметка след деня на обучението. Марет ѝ беше треньор и не се страхуваше да ѝ се скара.

— О, Марет, докога ще ми се сърдиш? — каза Лукса. — Мина вече почти цял ден. Никой няма да обвини теб за моето неподчинение.

— Не е там работата, Лукса! — отвърна ядосано Марет. — Постъпката ти е крайно опасна и какво ще стане, ако загинеш? Оставяш Регалия с Нериса като предводител, а тя е пълнолетна. Можеш ли да си представиш какво ще се случи тогава? С Регалия? С Нериса?

— Ще трябва да абдикира — обади се Хауард от другата лодка.

— Няма да направи такова нещо. Тя ще управлява, дори и да умра, а не Викус, и за нищо на света ти и проклетата ти сестра! — заяви Лукса.

Настъпи шокирано мълчание. После Хауард проговори:

— Това ли си мислиш? Че искам да бъда крал? Според мен ме бъркаш с друг братовчед.

Ау. Това беше поредният намек за Хенри. Този път обаче Грегор си помисли, че Лукса май си го беше заслужила.

— И недей да съдиш за мен по Стеловет. Тя е проклетница, признавам го. Но аз мога да я контролирам точно толкова, колкото ти можеше да контролираш Хенри! — процеди през зъби Хауард.

— Ако си мислиш, че ще повярвам, че си невинен, няма. Виждала съм те да тормозиш Нериса — заяви Лукса.

— Кога? Кога съм го направил? Та аз съм прекарал общо пет минути с нея! — възкликна Хауард.

— На празника. Когато насъска по нея онзи гущер — каза Лукса.

— Насъскал съм го? Не съм го насъсквал! Това беше рядък вид хамелеон и си помислих, че ще ѝ е забавно да го види! — възрази Хауард.

— Но Хенри каза, че те е видял...! — поде Лукса.

— Хенри каза? *Хенри каза?* Не мога да повярвам, че дори сега не се съмняваш в думите на Хенри, Лукса! Той ли ти каза, че искам да ти откъсна короната? — Хауард раздразнено повиши глас. — Хенри бил казал!

— Шшт. Много шумен. Ти като Фо-Фо — чу Грегор гласа на Бутс.

— Казвам се Фотос Глоу-Глоу! — обади се оскърбен глас от съседната лодка.

— О, я млъквай, Фо-Фо — рече Туичтип и Грегор Трябваше да се престори, че кашля, за да прикрие смеха си.

Крачетата на Бутс изтопуркаха до главата на Грегор. Тя се надвеси, като го гледаше отгоре надолу.

— Ей, здасти!

— Здравсти и на теб — каза Грегор. — Какво става, Бутс?

— Аз мие п'ъсти. Пфу! Аз закусва. Два пъти — каза Бутс, като вдигна четири пръста. Клекна и притисна нос в челото му, така че очите им примигваха едни срещу други отгоре надолу. — Виждам те — каза тя.

— И аз те виждам — каза Грегор.

— Чао — каза Бутс и заприпка към другия край на лодката.

Грегор с усилие се надигна и седна. Болеше го цялото тяло, сякаш беше болен от грип. Облегна се на борда на лодката и погледна превързаната си ръка.

— Е, как изглежда под превръзката?

— Не е гледка за хора със слабо сърце — каза Марет. — Можеш да благодариш на Хауард, че ти спаси ръката.

— Спасил я е? Щели сте да я отрежете? — попита Грегор, като инстинктивно я придърпа по-близо.

— Нямаше да имаме избор, ако отровата се разнесеше по-нататък, но Хауард успя да я изсмуче от раните — каза Марет.

— Ъх, гадост. Благодаря, Хауард — каза Грегор, като сгъна предпазливо пръсти. Лукса му се намръщи. — Какво? Смукал е отрова от ръката ми! И не мога да кажа едно „благодаря“?

— Обучен съм да оказвам помощ във вода. Заклел съм се да спасявам всеки в опасност, свързана с вода — каза Хауард.

— Ако братовчед ми беше внимавал онази нощ, нямаше да има нужда да си толкова благодарен каза Лукса.

Грегор си спомни как се събуди, видя пипалото.

— Не, аз бях виновен. Трябваше да стоя на пост и... и заспах. — Срамуваше се да го признае, но не беше честно да остави Хауард да поеме вината.

В продължение на минута всички мълчаха, после се обади Марет:

— Вероятно пак щяха да ни нападнат. Но е изключително важно да оставаш буден, когато си на пост. Не само собственото ни оцеляване, а и оцеляването на много хора зависи от това пътуване.

Значи беше още по-лошо, отколкото си мислеше Грегор.

— Съжалявам, бях уморен, но мислех, че ще мога да остана буден.

— Умението да стоиш на пост е нещо, което се учи.

— Има дребни хитрости, с които да държиш ума си буден. Ще ги научиш — каза Хауард. Но Лукса и Марет не казаха нищо и Грегор разбра, че за тях това, което беше направил, е неппростимо. Хауард идваше от Извора; там не беше толкова опасно. Лукса и Марет се бяха сражавали с твърде много плъхове, за да го оставят да се измъкне толкова лесно.

Марет обяви почивка за вечеря. Грегор беше гладен като вълк. Натъпка прекалено много храна в устата си, задави се и се наложи да изплюе един залък Хляб.

— Извинявайте. Май не съм ял от снощи на вечеря.

— Това беше преди две вечери — каза Хауард. — Прекара в безсъзнание почти цели два дни.

— Два дни! — възкликна Грегор. Никога преди не беше губил съзнание за толкова дълго. Два дни, плюс онзи, когато беше пристигнал. Сигурно бяха поне на половината път до Гибелния, а той се чувстваше точно толкова неподготвен да се изправи срещу него, колкото когато тръгна от Регалия. Редно беше да направи нещо! Помисли си да помоли Марет да му даде още няколко урока с меча, но беше толкова изтощен от отровата на сепията, че се съмняваше дали ще може да го повдигне.

Освен това, изглежда, че уцелването на разни неща с меча не му беше проблемът. Всъщност, ако имаше проблем, той беше, че не можеше да спре да се бие. Сякаш нещо завладяваше цялото му същество, нещо извън неговия контрол.

В слаб опит да подобри шансовете си с Гибелния, известно време остана да лежи по гръб и да цъка с език, за да се упражнява по ехолокация.

Но умът му постоянно се връщаше към сепията и към това, как не беше в състояние да се спре да я удря с меча Всъщност дори не си спомняше да се е сражавал с нея, както не си спомняше как е разсякъл всичките „кървави топки“. Цък! Понякога това се случваше на луди хора... Те имаха бели петна в паметта и не помнеха как са се озовали някъде и какво са прави ли там. Цък! О, и онзи тип в оня филм за върколаците, дето му се случваше същото. Той се събужда ще целият окървавен и се чудеше какво е станало с дрехите му. Цък! Грегор знаеше, че всъщност върколаци не съществуват. Цък! Но пък откъде беше толкова сигурен? Ако го бяха попитали преди шест месеца, щеше да каже, че няма и гигантски говорещи плъхове!

Цък! Цък! Цък!

Никак не напредваше с тази ехолокация. Може би Рипред беше прав: трябваше да се съсредоточи Но кой можеше да се съсредоточи, когато се намираще насред подземно море, пълно с отровни сепии, на път да убие чудовищен бял плъх? Не и той.

Грегор се надигна, седна и видя, че Лукса седи наблизо и остри меча си на някакъв камък.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— По-добре, след като ядох — каза Грегор.

Лукса изпробва острието на меча си, като прерязва парче въже. Намръщи се недоволно и продължи да остри меча.

— На мен ми изглежда доста остър — отбеляза Грегор.

— Не достатъчно остър за онова, което ни очаква — каза Лукса. — Съмнително е дали много от нас ще оцелеят.

— Тогава защо дойде? — попита Грегор.

— Помислих си, че може да имаш нужда от помощта ми. Разчитал си на нея преди — каза Лукса. А двете с Аврора трябва да се грижим и за Арес.

Всичко това може би беше вярно, но Грегор имаше чувството, че Лукса крие още нещо.

— Това ли е всичко?

— Не е ли достатъчно? — попита Лукса, като отбягваше погледа му.

— Разбира се, просто си мислех, ами, че може да има нещо общо с... — Грегор се спря.

— С какво? — попита Лукса.

— С нищо — каза Грегор. — Забрави.

— Сега вече едва ли мога да го забравя — каза Лукса. — Защо иначе бих дошла?

— Заради Хенри. Искам да кажа, ако бях на твое място, може би щях

да дойда, за да покажа на хората, че не съм като него. Може би щях да дойда, за да затворя устата на Стеловет — каза Грегор.

Лукса не призна, че казаното от него е вярно, но и не го отрече.

— Каква е цялата тази работа кой да бъде крал и кралица? — попита Грегор след малко.

— Семейството на баща ми е на трона от доста време. Като негово единствено дете, на мен се пада да съм следващият владетел. Ако имам деца, най-голямото ще ме наследи — каза Лукса.

— Дори ако е момиче и има братя? — Грегор мислеше, че на момичетата се полага да управлява само ако в семейството няма момчета.

— О, да. Момичетата имат еднакво право над трона — каза Лукса. — Ако нямам деца, Нериса ще получи короната. Но тя е последната от рода ни. Така че ако тя умре или абдикира и няма деца, Регалия ще трябва да избере нова кралска фамилия.

— И Стеловет мисли, че това ще е нейното семейство — каза Грегор.

— Сигурно е права. Викус и Соловет ще бъдат най-вероятният избор. Най-голямото им дете, моята леля Сузана, ще ги наследи. А после децата ѝ, моите братовчеди от Извора. Хауард е най-големият — каза Лукса.

— Изглежда Стеловет има да чака дълго, докато стане кралица — каза Грегор.

— Не толкова дълго, колкото може би си мислиш не и в Подземната страна — каза Лукса.

Прилепите, които летяха наоколо, се прибраха за сън. Марет сложи на пост червения прилеп на Хауард, Пандора и Арес. Грегор предчувстваше, че известно време няма да му възлагат това задължение.

Туичтип беше неспокойна.

— Нещо не е както трябва — каза тя. Повдигна нос във въздуха и главата ѝ потрепна.

— Още сепии ли? — попита Грегор и погледна към морето.

— Не, не е животно. Но нещо не е както трябва — повтори тя.

— По какъв начин? — попита Арес.

— С водата — каза тя.

— Заразена ли е с нещо? Ледено студена? — попита Хауард.

— Не — каза Туичтип. — Щях да разпозная тези неща. Това е нещо, за което нямам дума. — Но не можа да обясни повече, така че не им оставаше друго, освен да се унесат в неспокоен сън.

Няколко часа по-късно Грегор се събуди от звука на бурно плискаща се вода и гласа на Хауард, крещящ като обезумял думата, която Туичтип не бе успяла да намери:

— Водовъртеж!

Глава 14

Водовъртеж? Единственото, за което Грегор можеше да се сети, беше онази игра. Братовчедите му имаха стар, кръгъл, надземен басейн. Всички деца тичаха в кръг около него, за да накарат водата да се завърти и в средата да се получи нещо като фуния. Знаеше, че в океана има истински водовъртежи, но никога не беше виждал такъв дори на картинка.

Грегор скочи на крака и се опита да схване положението. Всички бяха будни, но бяха и объркани. Долноземците обикновено се справяха с извънредните ситуации с бързина и точност, сякаш дълго се бяха подготвяли за тях. Грегор имаше усещането, че никой от тях не беше виждал водовъртеж... и че нямаша готов отговор за този случай.

Фотос Глоу-Глоу и Зап пламтяха с най-яркия си блясък, но въпреки това не беше достатъчно светло, за да се вижда далече навътре във водата. Грегор измъкна най-голямото фенерче, с което разполагаше, с широк лъч, който стигаше надалече, и го включи от това, което видя, му секна дъхът.

Лодките се намираха на външния край на огромен водовъртеж, широк най-малко сто метра. Во дата се въртеше с главозамайваща скорост, улавяше всичко, до което стигнеше, понасяше го със себе си и накрая го засмукваше в черната зейнала дупка в средата.

Хауард и Марет си крещяха един на друг от двете страни на въжето, с което двете лодки бяха вързани една за друга.

— Ще прережа въжето! — изкрещя Хауард, като започна да сече с меча въжето между тях.

— Не! — извика Марет. — Хвъркачите ще ни изнесат!

— Могат да вземат само една лодка! Направи го, Марет! Пандора може да се върне за мен! — изкрещя Хауард и въжето се раздели под меча му. Точно навреме. Челната лодка, в която бяха Хауард, Пандора, Туичтип и Зап, бе подхваната от външния кръг на бушуващата вода и отнесена във водовъртежа.

Беше само въпрос на секунди, преди втората лодка да бъде застигната от същата съдба. Грегор се хвърли към кърмата за Бутс, която беше полузаспала, за да ѝ сложи спасителната жилетка. Беше я свалил, за да спи удобно. Очевидно това се беше оказало лошо решение. Той се зае да оправя връзките на жилетката.

Внезапно лодката се наклони настрани.

— Хвана ни! — изкрещя Грегор. Но последва рязко дръпване нагоре. Грегор падна по гръб, като замалко не смачка Бутс и усети, че се издигат от водата. Прилепите! Прилепите вдигнаха лодката на въжетата. Аврора и Андромеда бяха отпред, Арес и Пандора — в задния край.

— Върви, Пандора. Арес може да се справи! Върви! — чу Грегор заповедта на Марет.

Арес държеше своето въже с единия си крак, а с другия стискаше въжето на Пандора. Лодката леко се наклони, но едрият черен прилеп бързо я овладя. „Господи, колко е силен!”, помисли си Грегор.

Пандора остана да кръжи наблизо за миг, за да се увери, че Арес владее положението, после се спусна. Грегор се надвеси през борда на лодката, за да види какво става.

Сега бяха на двайсетина метра над водата, на безопасно място извън обсега на бушуващия водовъртеж, но под тях положението беше различно. Челната лодка, с Хауард и Туичтип, вкопчени в мачтата, се въртеше безпомощно във водния вихър, блъскаше се в отломки, поддаваше под напора на течението. С изключение на светлината от фенерчето на Грегор лодката тънеше в пълен мрак.

— Това определено е неудобство — обади се хленчещ глас до ухото му. Грегор се обърна и видя Зап, седнала върху едно навито въже. — И на всичкото отгоре сега беше мой ред да спя. Надявам се Фотос Глоу-Глоу да не си мисли, че ще поема и неговата смяна.

— Зап! Какво правиш? Слез, за да могат да виждат! — каза Грегор.

— О, не. Не сме се договаряли да влизаме в опасни ситуации. Не ни хранят достатъчно добре за това каза Фотос Глоу-Глоу и после наистина се прозя.

Грегор се обърна към водовъртежа и видя как Хауард скача с разперени ръце. Пандора го улови, издигна се с него, пусна го в лодката и пак пое въжето от Арес.

Долу във водата, Туичтип още стискаше отчаяно мачтата. Лодката бързо се приближаваше към вътрешността на водовъртежа и черната дупка.

— Чакайте малко! — викна Грегор. — Няма ли да се върнете за Туичтип?

Отговор не последва. Той погледна към Марет, към Лукса, към Хауард, мокър до кости и задъхващ се на пода. От нещо в лицата им през тялото му премина смразяваща тръпка.

— Тя ще се удави, нали знаете! Трябва да се спуснем там долу!

— Не е възможно, Горноземец — каза Марет. — Не можем да стигнем до нея с лодка. Само един хвъркач не може да я задържи. Не е

ВЪЗМОЖНО.

— Лукса? — каза Грегор. Тя беше кралица; вероятно можеше да ги накара, ако искаше.

— Мисля, че Марет е прав. Ще рискуваме да понесем още загуби при този опит, а вероятността за успех е почти пренебрежима — каза Лукса.

— Но тя ни е нужна! Нуждаем се от нея, за да ни насочва през Лабиринта! — възкликна Грегор. Защо стояха без да направят нещо?

— Прилепите ще са достатъчни — каза Марет. — И може да им се има доверие.

Значи, това беше. Сега разбра.

— Това е, защото тя е плъх — каза той. — Ще си седите и ще гледате как се дави, защото е плъх, нали? Ако ставаше дума за Хауард, или Андромеда, или дори Темп, щяхте без колебание да се спуснете долу, но не и за един плъх! Вероятно щяхте вече да сте я убили, ако можехте!

Грегор видя как лодката се прекършва на две. Туичтип се вкопчи в отломките за няколко секунди, а после течението ги изтръгна от хватката ѝ и ги помете. Тя се мъчеше отчаяно да се задържи на повърхността, но нямаше да изкара дълго.

Спасителната жилетка беше на пода до Бутс. Той провря ръце през връзките и я пристегна с трепереци ръце. Малкото фенерче, онова, което госпожа Кормаки му беше дала, беше в джоба му. Той го включи. Може би щеше да успее да го задържи между зъбите си.

Някой го сграбчи, докато се прехвърляше през борда.

— Не върши безумия, Горноземец — каза Хауард — Не можеш да ѝ помогнеш.

— От теб ми е най-гадно! — възкликна Грегор. Само преди минута беше там долу. Спасиха те! А какво ще кажеш за това, в което си се заклел? Че ще помагаш на всеки в беда, свързана с водата? В опасност! Това, което каза! Какво ще кажеш по този въпрос?

Хауард се изчерви. Грегор беше засегнал чувствително място.

— Грегор! — Лукса го улови за ръката. — Забранявам ти да отиваш, Грегор! Няма да оцелееш.

— Не и с подкрепление като вас! — каза Грегор. — Беше толкова бесен, че му идваше да я хвърли през борда на лодката. Да види как щеше да ѝ хареса там долу — Рипред я доведе заради мен. Доведе я да ми помогне, за да мога аз да помогна на вас и на глупавото ви кралство! Нали всичко е заради това?

Стъпи на седалката и насочи светлината на фенерчето надолу във водата. Леле! Наистина ли щеше да скочи долу в това нещо? Имаха право,

беше безумно. Дори да беше най-добрият олимпийски състезател в света, никога нямаше да изплува оттам, особено ако дърпаше някакъв голям стар плъх. Знаеше обаче и друго. Знаеше, че долноземците имаха нужда и щяха да се борят да го спасят на всяка цена. Ако влезеше във водата, щяха да го последват. А ако успееше да стигне до Туичтип, те щяха да са принудени да спасят и двамата.

Хауард започна да увива нещо около тялото му.

— Развържи ме! — възпротиви се Грегор, като замахна да го удари.

— Това е спасително въже! — каза Хауард, избягвайки удара. — Ще те държим от този край.

— Наистина ли? — попита Грегор.

— Не се съпротивлявай на течението. Няма да има ефект. Възползвай се от него възможно най-добре! — каза Хауард.

Грегор стъпи на борда на лодката, сложи фенерчето между зъбите си, напрегна мускули, помъчи се да забрави колко много мрази да скача от високо и скочи.

Шокът от студената вода премина за стотна от секундата и после Грегор съсредоточи цялото си внимание върху течението. Почувства се нищожно малък — клонка, обвивка от дъвка, мравка, понесени от огромната сила на водовъртежа. Усети как въжето го дръпва обратно. Държаха го.

Водата го подхвана и го запрати към тъмната, засмукваща дупка. За момент му хрумна безумната мисъл, че ще го изпуснат, но после разбра. Туичтип беше във вътрешните кръгове на водовъртежа. Завъртя се може би още един-два пъти и после изчезна.

Грегор се носеше към нея и се чудеше как да я хване. Нямаше време да разработва стратегия. Щом се приближи, направи това, което му се стори най-естествено: разтвори ръце. Блъснаха се един и друг, гърди в гърди. Обхвана с ръце врата ѝ и обви крака около тялото ѝ. Туичтип впи нокти в предницата на спасителната жилетка. Завъртяха се отново във водовъртежа. Течението ги подхвана и ги понесе надолу; не искаше да ги пусне.

„Няма да ни издърпат!“, помисли си Грегор. „Потъваме!“ Стисна здраво очи в очакване водата да го погълне. Вместо това мощен тласък нагоре го преряза в ребрата и след миг двамата се люлееха свободно на въжето. Цялата тежест на Туичтип падна върху него. Ако плъхът не беше забил нокти във въжето, Грегор щеше да я изпусне.

— Не пускай! — каза задавено тя.

Грегор не можеше да освободи зъбите си от фенерчето, толкова здраво го беше захапал, успя да отвори уста достатъчно, за да каже:

— Няма.

Известно време се носеха над водата, докато излязоха извън водовъртежа. После попаднаха във вълните, плуваха и се държаха за спасителната жилетка, за да останат на повърхността, докато долноземците успяха да ги издърпат и качат в лодката. Когато усети дъното ѝ под себе си, пусна плъха.

Лежаха задъхани един до друг, кашляха и плюеха вода. За Грегор това беше по-трудно, тъй като зъбите му бяха заклещени във фенерчето. Ребрата го боляха от последното дръпване, което ги беше освободило. Надяваше се, че са само натъртени, а не счупени. Болката в ребрата беше нищожна в сравнение с болката в ръката. Течението беше отнесло превръзката и Грегор видя раната в цялата ѝ прелест. Ръката му до лакътя беше силно отекла. От раните, оставени от пипалата, добили неприятен пурпурен оттенък, се процеждаше флуоресцентно зелена гной. Имаше чувството, че го изгарят.

Хауард дойде при него, помогна му да освободи зъбите си от фенерчето и го сложи на дъното на лодката. Грегор си спомни нещо странно. Когато му даде фенерчето, госпожа Кормаки особено наблегна на това, че не пропуска вода. Отдолу дори имаше малка лепенка, на която пишеше така. Тогава си беше помислил, че е глупаво — за какво щеше да му трябва водонепропускливо фенерче? Сега знаеше.

Грегор стискаше зъби, докато Хауард проми обилно раните на ръката му, изля охлаждащ разтвор върху кожата и сложи чиста превръзка.

— Знам, че ти го казвам доста късно, но все пак гледай да не я мокриш — каза той, а в очите му имаше нещо, което напомни на Грегор за дядото на Хауард, Викус. Странно, закачливо проблясване, въпреки че останалата част от лицето му оставаше сериозна.

Грегор не можа да сдържи смеха си:

— Да, ще внимавам.

Хауард подсуши Туичтип с кърпа и я зави с одеяла. Тя беше прекалено изтощена, за да възрази, когато изля в гърлото ѝ шишенце с лекарство. Заспа почти веднага.

— Тя добре ли е? — попита го Грегор.

— Да. Трябва да я държим на топло. Изпаднала е в шок от студената вода. Но тя е боец — каза Хауард с уважение.

Бутс се приближи и пхна в устата на Грегор една бисквита.

— Ти мокъл.

— Да — каза той, пръскайки трохи, докато говореше.

— Бутс ходи да плува? Ние ходим плуваме? — попита тя с надежда.

Грегор се радваше, че тя не беше видяла нищо през борда на лодката.

— Не. Много студено е — каза Грегор. — Пробвах и е много студено, Бутс.

Бутс отхапа от втора бисквита и пхна остатъка в устата на Грегор.

— Вчела? Ходим вчела? — Все объркваше времето. Вчера, днес, утре, по-късно, преди — всички тези думи за нея означаваха не точно сега.

— Може би като си идем вкъщи. И пак стане топло. Ще те заведа на басейна, искаш ли? — каза Грегор.

— Да-аа! — зарадва се Бутс и го потупа по гърдите. — Ти мокъл.

Грегор си облече сухи дрехи и се зави с едно одеяло. Наложил се да си свали за малко ботушите. Наистина не пускаха, но не и във водовъртеж.

Сега в лодката бяха тринайсет души. Всички бяха успели някак да си намерят място, но беше тясно.

Лукса седна до Грегор и му подаде нещо:

— Ето. Направих ти сандвич.

Той погледна надолу към безформеното подобие на сандвич с печено телешко. В предишното им пътуване я беше научил как за пръв път в живота си да направи сандвич.

— Благодаря. — Не го изяде.

— Не ни се сърди, Грегор. Марет и аз сме дали на плъховете повече жертви, отколкото можеш да си представиш. Трудно ни е да рискуваме нещо, за да спасим един от тях. Дори ако той ни е полезен! — каза Лукса.

— Тя. Туичтип е *тя*. И не ѝ е било лесно. Плъховете я прогонили, защото е мирисовидка и е живяла съвсем сама в Мъртвата земя — каза той.

— Така ли? — попита Лукса. — Не знаех.

— Не знаеш, защото никой не говори с нея! каза Грегор, а после изпита угризения. И той не говореше с Туичтип. Отначало не искаше да пътува в нейната лодка. Все пак беше влязъл във водата да я спаси. — Но тя е невероятна. Трябва да я видиш в действие. Искам да кажа, нищо, че не знаеше какво е водовъртеж. Но можеше да определи от арената чак до двореца с какъв цвят ризка е Бутс. И мисля, че попаднем ли веднъж в онзи Лабиринт, само с нейна помощ ще открием Гибелния! — Сега думите му се лееха като водопад; не можеше да ги спре, но и не можеше да ги подре ди съвсем както трябва. — И... и... Рипред я доведе. Викус ми каза веднъж, че Рипред притежава мъдрост... уникална мъдрост... е, добре де, повече мъдрост от, ами... почти всеки, разбираш ли? Така че, щом я е довел, сигурно имаме нужда от нея. А и във всеки случай, освен това... освен това... не беше хубаво, Лукса! — Спря за миг, за да го каже, както трябва. — Не беше хубаво да седим в лодката и да гледаме как се дави.

Грегор отхапа от сандвича — по-скоро за да спре да говори, отколкото заради друго. Всичко беше толкова объркващо, цялата тази работа с плъховете и хората. Плъховете бяха убили родителите на Лукса и кой знае още колко нейни близки. Осени го друга мисъл:

— Това, че помагаш на плъх, не означава, че си като Хенри.

— Ти го виждаш така. Други може и да не го приемат по същия начин — каза тя.

Седяха мълчаливо, докато той си изяде сандвича. Тук не можеше да ѝ възрази.

Глава 15

Грегор намери място в предния край на лодката и си направи легло от одеяла. Арес кацна на седалката до него.

— Хей, Арес — каза Грегор. — Какво става?

— Разстроен съм. Задето спаси плъха — каза Арес.

„О, страхотно“, помисли си Грегор. „Пак се започва“. Но беше разбрал всичко погрешно.

— Не можех да пусна лодката. Щях да се гмурна за теб, но не можех да пусна лодката, без всички да паднат — каза Арес, като пърхаше с криле.

— Е, добре, знам това — каза Грегор. — Разбира се, че не можеше. Не съм очаквал да го направиш.

— Не искам да си помислиш, че като твой клетвен съюзник не бих те последвал — каза Арес. — Както не последвах Хенри.

— Не съм го помислил. Искам да кажа, не го мисля. Вече си ме следвал повече пъти, отколкото аз теб — каза Грегор. — Ти направи единственото, което можеше да направиш.

Грегор седна на импровизираното легло. Бутс се покатери на скута му и се прозя широко:

— Спинка ми се.

— Да, и на мен. Хайде да затворим очички, искаш ли? — Бутс се сгуши в здравата му ръка и двамата се завиха с одеялото.

— Затво'им очички — каза Бутс и заспа.

Грегор не си беше направил труда да ѝ сложи пак спасителната жилетка. Едва ли щеше да заспи с нея. Но какво щеше да стане, ако попаднеше на друга сепия, водовъртеж или нещо такова?

— Хей, Арес — обади се той. — Ако пак се случи нещо лошо, искам да ми обещаеш...

— Какво да ти обещая? — попита прилепът.

— Спаси Бутс. Искам да кажа, спаси я, преди да спасиш мен. Знам, че сме клетвени съюзници и тъй нататък, но вземи първо нея — каза Грегор.

Арес обмисли молбата за миг.

— Ще спася и двама ви.

— Но ако трябва да избираш един от нас, избери Бутс — каза Грегор. Отговор не последва. — Моля те, Арес.

Прилепът въздъхна.

— Ще спася нея преди теб, ако трябва да избирам, щом такова е желанието ти.

— Това е желанието ми — каза Грегор и заспа спокойно. Чувстваше се по-добре, като знаеше, че Арес също е тук и бди над Бутс. Може би те с Арес и, разбира се, Темп, заедно можеха да я опазят.

Часове по-късно, когато се събуди, Грегор усети нечие топло тяло, притиснато към крака му. С усилие измъкна ръката си, която се бе вдървила, изпод главата на Бутс, надигна се и седна. На светлината на Фотос Глоу-Глоу видя, че Туичтип се е притиснала към него. Леко се сепна от изненада и тя отвори очи.

Туичтип придоби смутено изражение и отскочи на около десет сантиметра от него — толкова, колкото позволяваше тясното пространство в лодката. Точно тази реакция накара Грегор да си помисли, че тя не се беше притиснала случайно до него насън. В някакъв момент нарочно се беше сгушила до крака му. А това го наведе на друга мисъл. Колко ли бе жадувала Туичтип за контакт с друго същество, за да се облекне на него? На един човек? Човек, от чиято миризма ѝ прилошаваше? Сигурно до краен предел. Всичките тези години живот в Мъртвата земя я бяха изпълнили с отчаян копнеж да докосне каквото и да е топло същество. Дори него.

Побърза да я измъкне от неловкото положение.

— Хей, извинявай. Сигурно насън съм се завъртял, без да искам.

— Трудно е да се избегне — каза Туичтип. — В лодката има толкова малко място.

— Да — каза Грегор и се огледа. Марет беше на кърмата и управляваше лодката. Андромеда стоеше на пост до него. Фотос Глоу-Глоу беше кацнал на носа и от време на време променяше цвета на задницата си. Всички останали спяха дълбоко.

Грегор си помисли да си легне отново да спи, но се чувстваше твърде напрегнат. А и сега може би моментът беше подходящ да поговори с плъха. Опита се да измисли как да подхване разговора, но Туичтип сама го започна.

— Знам, че ги накара да ме спасят — каза Туичтип.

— Ами, аз, един вид, поех инициативата — каза Грегор, защото не искаше тя да разбере с каква готовност останалите щяха да я оставят да умре.

Но тя и без това знаеше.

— Рипред имаше право за теб. Каза, че не мога да съдя за теб така, както бих съдила за другите хора.

— Това е интересно. Струва ми се и Викус ми каза нещо подобно за

Рипред — каза Грегор. Тази тема го караше да се чувства неудобно. — Е, от колко време живееш сама?

— Три-четири години — каза Туичтип.

— Защо те прогониха? Другите плъхове. След като за тях мирисът е толкова важен, сигурно би трябвало да си прочута с умението си — каза Грегор.

— В определен смисъл бях, за известно време. После се сетиха, че мога да подушвам тайните им и никой не искаше да съм близо до него — каза Туичтип. — Мога да подуша и твоите.

— Моите тайни? Какво например? — попита Грегор. Опитва се да се сети какви ли са тайните му. Навремето изчезването на баща му беше нещо като тайна или поне нещо, за което нямаше желание да говори. Но с това беше свършено. Разбира се, сега Подземната страна беше тайна. Но само в Горната земя. Какво ли имаше предвид?

Туичтип проговори толкова тихо, че Грегор едва я чу:

— Знам какво се случва, когато се биеш.

Грегор беше слисан. Но тя беше права, това беше тайна. Не беше казал на никого как всъщност не можеше да си спомни какво се случва, щом започнеш да размахва меч. Но не се издаде.

— Какво се случва, когато се бия? — попита хладно той.

— Не можеш да спреш. Излъчваш определен мирис. Подушвала съм го само един-два пъти преди. Ние, плъховете, си имаме име за някой като теб. Ти си рейджър — каза Туичтип.

— Рейджър? Какво значи рейджър? — попита Грегор. Звучеше като някой, който често изпада в сид на ярост.

— Това е особен вид боец. Те се раждат с големи умения. Докато други може да се обучават с години, за да овладеят бойните умения, един рейджър е роден убиец — каза Туичтип.

Това беше абсолютно най-ужасното нещо, което можеше да чуе за себе си.

— Аз не съм роден убиец — отвърна сподавено той. Сети се за пророчествата на Сандуич, как те го наричаха воин, как от него се очакваше да убие Гибелния. — Това ли си мислят всички? Че съм някаква машина за убиване?

— Още никой не знае за това, иначе то щеше да е първото нещо, което щях да чуя за теб. Да си рейджър не е морална присъда. Не зависи от теб да си рейджър — не повече, отколкото от мен зависи, че съм мирисовидка. Това не означава, че искаш да убиваш, означава, че можеш. По-добре от всеки друг. Но щом започнеш да се биеш, ти е много трудно да спреш —

каза Туичтип.

Сърцето на Грегор биеше силно. Ами ако тя беше права? Не, не можеше да е права. Та той дори не обичаше да се бие! Не обичаше дори да спори! Но какво се беше случило с „кървавите топки” и с пипалата? Не можеше да контролира онова, което вършеше. Не можеше дори да си го спомни...

— Мисля, че ме бъркаш с някой друг — беше всичко, което каза.

— Не, не те бъркам. Не ми обръщай внимание, щом така искаш, но в крайна сметка ще разбереш, че съм права. На твоето място, обаче, щях да поговоря с Рипред, ако имаш възможност — каза Туичтип.

— С Рипред ли? Защо с Рипред? — попита Грегор, като си мислеше, че е по-подходящо да се види с някой психиатър.

— Защото и той е рейджър — каза Туичтип. — Но, за разлика от теб, се е научил да контролира действията си.

Рипред. Е, безспорно, ако съществуваше машина за убиване, това беше този плъх. Грегор си спомни как Рипред замахна светкавично с опашка към него, за да провери рефлексите му, и отбеляза: „Е, това не може да се научи”. Дали вече подозираше, че Грегор е рейджър? Дали Соловет подозираше?

— Аз ще поспя още малко — каза Грегор и легна. Придърпа Бутс до себе си за утеха и се загледа в тъмнината. Откри, че хапе устни, за да не заплаче. Да. Ако се върнеше жив от тази мисия, по-добре да поговори с Рипред.

Минаха часове и бавно, един по един, всички се събудиха и започна онова, което в Подземната страна поне приблизително наподобяваше „ден”. Грегор напълно беше изгубил представа от колко време беше тук долу. Помисли си да попита Лукса, но дали наистина искаше да знае? Всеки ден тук долу беше ден, през който семейството му страдаше. В съзнанието му се редуваха тревожни картици — влошаващото се заболяване на баща му, без сънните нощи на майка му, объркването на милата му, кротка баба и страхът на Лизи. Какво ставаше? Дали майка му още работеше без почивен ден? Дали Лизи се опитваше да се грижи за баща му и за баба му и да ходи на училище, и да лъже госпожа Кормаки, че той и Бутс са болни от грип? Дали вече наближаваше Коледа? Лошите неща бяха още по-тежки по празниците — знаеше това от години те, през които баща му отсъстваше. Всички около теб са в суперпразнично настроение и от това ти става още по-тежко. Сега, когато баща му се беше върнал, Грегор си мислеше, че семейството му може да прекара отново една весела Коледа, макар и да няма куп пари за подаръци. А ето че сега беше тук, на километри под дома

си, на път да убие ня какъв гигантски бял плъх, като се мъчеше да опази невръстната си сестричка, докато семейството му гледа как стрелките на часовника пълзят бавно и чака. Хо-хо-хо.

Освен това, всички на борда на лодката се подлу дяхаха взаимно. За всички различни видове — хора, прилепи, плъхове, хлебарка и светулки — представляваше истинско усилие да съжителстват в две лодки. Сега, когато бяха в една, положението ставаше непоносимо.

Непрекъснато избухваха спорове, особено за храна. Много от запасите се намираха във втората лодка и потънаха заедно с нея във водовъртежа. Марет прегледа оставащата храна и определи строги дажби на всички. Фотос Глоу-Глоу и Зап обаче настояваха да получават грамадните количества, с които бяха свикнали. Когато им казаха, че това няма да стане, те взеха да хленчат неспирно, докато Туичтип отбеляза, че винаги може да яде светулки. След тези думи те се нацупиха и излъчваха светлина само когато пожелаеха.

— Защо момичето и нейният хвъркач ни вземат храната? — оплака се Зап на Фотос Глоу-Глоу. — Те не са нищо повече от пътници без билет!

Разбира се, Грегор не можеше да откаже храна на Бутс. Когато бе раздаден обядът, тя изяде хляба и сиренето си с рекордна бързина, а после посочи тези на Грегор: „Аз гладна!“ Не му оставаше нищо друго, освен да ѝ даде половината от храната си. Но след като изяде нея и половината дажба на Темп, тя още не се беше заситила.

— О, ето, дай ѝ това — каза Туичтип и побутна парче сирене към Бутс, която го загриза щастливо. Всички зяпнаха Туичтип, която се озъби: — Вони на хора и едва ли ще мога да го преглътна! — И всички извърнаха поглед. Грегор обаче беше напълно сигурен, че е станал свидетел на нещо, което се случи за пръв път — плъх да даде храната си на човек.

Хауард най-малко се притесняваше по въпроса с храната.

— Заобиколени сме от храна, трябва само да протегнем ръка и да си я вземем — каза той. Хвърли мрежи във водата и изпрати прилепите да се гмуркат за риба. Оказа се прав. Не им отне дълго време да съберат доста голяма купчина морска храна. За нещастие, нямаше как да я сготвят. Това не беше проблем за никого, освен за хората; повечето от останалите предпочитаха улова си така. Но — сурова риба! Грегор погледна с отвращение студената, бяла плът. Знаеше, че не могат да пилеят гориво, за да я изпекат. Мина му през ума, че можеше да се опита да я затопли върху задницата на Фотос Глоу-Глоу, но насекомото не му беше достатъчно симпатично, за да го помоли.

— Трябва да я опиташ. Не е толкова лошо, колкото си мислиш — каза

Хауард, като пхна голямо парче в устата си и го сдъвка. — На Извора понякога я поднасяме така, макар че в Регалия не го правят.

Грегор гризна крайчеца на едно парче и реши, че става за ядене. После си спомни, че много хора ядяха суши; това беше сурова риба. Беше минавал покрай японски ресторанти, където на витрините имаше красиви блюда с риба, ориз и водорасли, навити на парчета с големината на хапка. И беше скъпо. Никога не го беше опитвал, но приятелят му Лари беше и според него ако го залееш обилно със соев сос, може да се яде. Грегор затвори очи, представи си, че е в изискан ресторант и пхна цяло парче в устата си. Прииска му се да имаше соев сос.

Лукса също се опитваше да преглътне суровата риба. Грегор виждаше, че и на нея не ѝ харесва много повече, отколкото на него, но тъй като не би трябвало да е тук, всъщност нямаше право да се оплаква. Освен това, едва ли искаше да се види, че не може да се насили да преглътне нещо, което братовчедите ѝ спокойно ядяха.

Бутс отхапа една хапка и безцеремонно я изплю, после няколко пъти избърса езика си с ръка.

— Не хае'сва! Не хае'сва!

Вкъщи още се опитваха да я научат да я свикнат да яде панирани рибени пръстчета с кетчуп, така че това не бе изненадващо.

Туичтип, която изяде пет-шест риби за отрицателно време, внезапно повдигна глава и взе да бърчи нос наоколо.

— Суша. Наближаваме суша.

Марет извади карта и започна да я разглежда внимателно.

— Не би трябвало, не и поне още няколко дни. Дано водовъртежът не ни е отклонил от курса.

Хауард погледна стрелката на компаса.

— Не, движим се в правилната посока. Можеш ли да определиш каква е сушата?

— Може би около километър и половина в диаметър — каза Туичтип, като бърчеше нос.

— В диаметър? О, значи е остров — каза Хауард и посочи една точка на картата. — Според мен сме тук. Но в този район няма отбелязан остров. Макар че тези води са картографирани преди много години.

— Смятам, че е наскоро образуван — каза Туичтип. — Мирише на скорошна лава.

— Има ли живот на него? — попита Марет.

Туичтип затвори очи и се концентрира.

— Да, изобилен. Обаче няма топлокръвни. Само насекоми. Но нямам

име за техния мирис.

Грегор започна да пристяга Бутс в спасителната жилетка. Миналия път, когато Туичтип не знаеше как се казва нещо, всички за малко не се удавиха. Остров, населен с неизвестни насекоми. Това ме предвещаваше нищо добро.

След още около половин час плаване, прилепите започнаха да надигат глави. Сега и те усещаха близостта на острова.

— Големи ли са насекомите? Можете ли да определите? — попита Грегор. Тук всичко беше толкова огромно.

— Не са големи — каза Арес. — Всъщност са миниатюрни.

Грегор се поуспокои.

Но само докато Аврора не добави:

— Обаче са милиони.

— Можеш ли да ги разпознаеш, Пандора? — попита Хауард.

Прилепът поклати глава:

— Не, най-много приличат на мушиците, на които попаднахме на Мидения остров. Но тези имат различен глас.

— Какви бяха мушиците? — попита Грегор.

— О, бяха съвсем безобидни. Малки, колкото главичка на топлийка и въпреки че много хапеха, не нанасяха трайна вреда — каза Хауард.

— И бяха много вкусни — добави Пандора. — Доста приличаха на онези, сините мухи.

Този коментар, изглежда, събуди интереса на всички прилепи. Каквито и да бяха тези сини мухи, Грегор имаше чувството, че според прилепите са безкрайно по-вкусни от суровата риба.

— Може би е добре да прелетя над острова и да огледам. Ще си хапнем хубаво, ако приличат на сините мухи — каза Пандора.

На Марет не му се искаше да я пусне, но Хауард смяташе, че всичко ще бъде наред.

— Ако са само някакви мушици, какво могат да ни навредят?

— Не бих отишъл, не бих — обади се Темп, но никой не се вслушваше особено много в него.

— Защо не, Темп? — попита Грегор. — Знаеш ли що за насекоми са това?

Темп не знаеше. Или ако знаеше, не можеше да го изрази ясно.

— Насекоми лоши — беше всичко, което можа да каже.

— Ето го! — възкликна Лукса внезапно и островът изникна от тъмнината. Виждаше се на светлината на малък вулкан, който с бавно клокочене изхвърляше лава. Лавата се разделяше на два потока и се влива

ще във водата със съсък. Местата, които не бяха на пътя на лавата, приличаха на джунгла с гъста растителност и лиани. Грегор предположи, че сигурно разчитаха на светлината от лавата, тъй като друга нямаше. Или може би им стигаше само топлината ѝ. Баща му беше му разказвал нещо такова — как са открили растения, които могат да виреят без светлина, ако има топлина. Е, каквото и да използваха, тези растения се справяха чудесно.

После се разнесе жужене. Цялото място вибрираше от невидим живот. На Грегор не му харесваше. Знаеше, че на Темп също не му харесва. Но другите долноземци, изглежда, бяха любопитни да видят новия остров.

— Струва ми се жалко да го подминем, без изобщо да го разгледаме — каза Хауард. — Можем да съберем сведения, които ще помогнат на бъдещите пътешественици.

А и беше невъзможно да удържат Пандора.

— Да, наш дълг е поне да установим дали е под ходящо място за почивка. Някои от по-силните ни хвъркачи могат да предприемат пътуването, ако знаят, че могат да кацнат тук.

Решиха Пандора да направи бърз разузнавателен полет, за да огледа мястото по-отблизо. Тя литна и скоро беше над острова. Бързо го обиколи и докладва на прилепите с високи пронизителни звуци, които останалите дори не можеха да чуят.

— Казва, че е безопасно — съобщи Арес. — А мушиците са още по-вкусни от сините мухи.

— Е, защо да не похапнете — каза Марет. — Но само по двойки. Не искам всички да се отдалечавате от лодката едновременно. Можеш да отидеш с нея, Арес. После ще отидат Аврора и Андромеда.

Грегор вдигна Бутс, за да може и тя да гледа. Не всеки ден се случваше да видиш вулканичен остров в подземен океан.

„Защо пък да не го разгледаме, ако е напълно безопасно“, помисли си Грегор.

Но не беше.

Арес почти беше стигнал до острова, когато се случи. Черен облак избухна от джунглата и обгърна Пандора. Тя нямаше време да реагира. В един миг се стрелкаше наоколо и ядеше мушици, а в следващия вече я ядяха те. За по-малко от десет секунди оглозгаха гърчещия се прилеп до кости. Белият ѝ скелет увисна за миг във въздуха и падна с трясък в джунглата.

После едно озадачено гласче до ухото на Грегор попита:

— Къде пи'еп?

Глава 16

— Пандора! — изкрещя Хауард ужасено. — Пан! Той се прехвърли през борда на лодката и се готвеше да се гмурне във водата, когато Марет го дръпна рязко обратно долу.

— Пусни ме, Марет! Ние сме клетвени съюзници! — възкликна Хауард и започна да се мята буйно и хватката на Марет.

— Свършено е с нея, Хауард! Не можеш да ѝ помогнеш! — каза Марет.

Но Хауард беше неспособен да приеме това. Изви се, изтръгна се от ръцете на Марет и пак тръгна към борда на лодката. Марет го сграбчи за ръката, обърна го и с един юмручен удар го повали в безсъзнание. Лукса улови Хауард, залитна под тежестта му, но успя да смекчи падането.

Междувременно, Арес, чийто пръв порив беше да влезе в рояка, за да помогне на Пандора, направи рязък завои на сто и осемдесет градуса и полетя с всичка сила към открито море. Облакът от мушици, който беше само на половин метър от него се издигна във въздуха и започна да го преследва. Колкото и бързо да летеше, облакът го следвани неотлъчно.

Грегор почувства как го връхлита същата паника, която Хауард беше изживял няколко мига преди това.

— Арес! — изкрещя той. — Побързай! Точно зад теб са! — Чувстваше се толкова безпомощен. Не можеше да скочи във водата да спаси прилепа си. Щеше да е безсмислено, а и във всеки случай Марет щеше просто да нокаутира и него. Но дори да успееше да стигне до Арес, как щеше да спре рояк месоядни мушици? „Мисли, Грегор!“, каза си той. „Какво можеш да направиш?“ Роякът вече настигаше Арес. Черният край почти докосваше опашката му. Щяха да го изядат! Щеше да бъде погълнат от насекомите и скелетът му щеше да падне във водата и... и... — чакай малко! Сети се!

— Гмурни се, Арес! — изкрещя Грегор. — Гмурни се във водата! — Отначало Грегор не беше сигурен, че прилепът го беше чул. — Гмурни се! — изкрещя пронизително той.

И точно когато мушиците започнаха да се събират над опашката на Арес, прилепът се гмурна във водата. Грегор не беше сигурен точно какво мислеше, че ще се случи, но изглежда понякога хората влизаха във водата, за да избягат от разни насекоми. Пчели и разни такива, във всеки случай. Ако Арес беше във водата, те не можеха да го изядат; дотам стигаше планът

му. Беше в известен смисъл непълен, защото на Арес скоро щеше да му се наложи да излезе на повърхността, за да си поеме въздух. Оказа се обаче, че в крайна сметка Грегор се беше сетил за правилното решение, защото точно тогава рибите — всичките прекрасни риби! — изплуваха на повърхността и започнаха да пируват с мушиците. Роякът спря на място и се нахвърли в контраатака срещу рибите. Когато Арес се подаде на повърхността да си поеме въздух, мушиците го бяха забравили и бяха заети да се бият с нов враг и потенциално ядене.

— Хвъркачи! Въжетата! — нареди Марет и Аврора и Андромеда хванаха предното въже и повлякоха лодките. Арес ги настигна, хвана задното въже, лодката се вдигна във въздуха и скоро оставиха острова далече зад себе си. Марет ги накара да летят в продължение на няколко километра, преди да им позволи да спуснат лодката обратно във водата и да кацнат за почивка.

Арес пусна въжето си във водата, но не се присъедини веднага към тях. Започна да се гмурка във вълните и накрая, след двайсетина минути, се появи мокър, изтощен и треперещ.

— Мушиците — обясни той. — Някои се бяха впили в мен и ме хапеха. Мисля обаче, че вече ги удавих всичките.

— Добре ли си? — попита Грегор, като го потупа непохватно.

— Да, всичко е наред — каза Арес. — Имам само няколко малки рани. Не като... — Той прекъсна, ми всички знаеха кого има предвид.

Грегор подсуши Арес с кърпа. Лукса му помота да провери черната козина сантиметър по сантиметър и да намаже с лекарство навсякъде, където мушиците бяха отхапали късчета от плътта на Арес. Макар че намериха много рани, Арес се оказа прав: беше оставил всички насекоми във водата.

— Беше добра, Горноземецо. Идеята ти да се гмурна — каза Арес.

— Да, беше много находчиво да се сетиш, че рибите ще тръгнат след мушиците — каза Лукса.

— Всъщност не бях обмислил всичко чак до тази част с рибите — призна Грегор, — но определено се радвам, че бяха там.

След като се погрижиха за Арес, Аврора и Андромеда се сгушиха до него и трите прилепа заспаха. Грегор се радваше, че Андромеда вече не отбягваше прилепа му. Може би беше осъзнала, че Аврора ще предпочете Арес пред нея и накрая ще остане сама. Каквато и да беше причината, Грегор смяташе, че точно сега Арес наистина имаше нужда от компания.

Марет беше зает да управлява лодката и Грегор и Лукса направиха всичко по силите си да се погрижат и за Хауард. Той още беше в

безсъзнание. Пригответе му легло, завиха го и се редуваха да слагат студени компреси върху отеклата му челюст.

— Дали да не го събудим? — попита Грегор.

Лукса поклати глава:

— Нека спи — предстои му цял живот да скърби за нея.

Този ден всички бяха много тихи. Прилепите спяха на пресекулки, Туичтип гледаше във водата, Марет управляваше лодката, Бутс и Темп си играеха, светулките си шепнеха на носа на лодката и не се оплакваха.

Грегор и Лукса седяха един до друг и наблюдаваха Бутс и Темп. Дълго време мълчаха. Грегор отново и отново изживяваше мислено ужасната смърт на Пандора и подозираше, че Лукса прави същото.

Накрая, сякаш не издържаше повече, Лукса проговори:

— Разкажи ми за Горната земя, Грегор — каза тя.

— Добре — съгласи се той: самият той отчаяно се нуждаеше от нещо, което да го разсее. — Какво искаш да знаеш?

— О, все едно. Разкажи ми... как минава един ден, от събуждане до заспиване — каза тя.

— Ами, най-различно, зависи кой си — каза Грегор.

— Тогава ми разкажи за един от твоите дни — каза Лукса.

И той ѝ разказа за последния ден, когато беше там горе, понеже той беше най-свеж в паметта му. Разказа ѝ, че е било събота и е нямало училище, как е помагал на госпожа Кормаки да приготи печени картофи, как е купил на Лизи книжката с кръстословиците, а после е завел Бутс да се пързали с шейна. Не се задълбочи върху липсата на храна и болестта на баща си, тъй като при този спомен изпадаше в още по-силна тревога, а около тях се случваха достатъчно лоши неща. Наблегна на по-хубавите части от деня.

Лукса задаваше от време на време някой въпрос, обикновено ако той си послужеше с непозната дума, но през повечето време само слушаше. Когато той свърши, тя остана да седи замислено няколко минути. После каза:

— Искат ми се да видят снега.

— Трябва да дойдеш горе някой път — каза Грегор, а тя се засмя. — Не, наистина, трябва да дойдеш в Горната земя за един ден. Или поне за няколко часа. Там, където живея, е доста готино. Искат да кажа, не е дворец или нещо такова. Но Ню Йорк е друга история.

— Не мислиш ли, че горноземците ще ме сметнат за странна? — попита Лукса.

Това беше проблем. Тази полупрозрачна кожа, тези виолетови очи...

— Ще ти сложим дрехи с дълъг ръкав, шапка и слънчеви очила — каза Грегор. — Няма да изглеждаш много по-странна от горе-долу половината жители на Ню Йорк. — Внезапно изпита въодушевление от идеята. — И можем да излезем, когато притъмнее малко, така че слънцето да не те заслепи. Искам да кажа, дори да отидем само до ъгъла и да си вземем по едно парче пица, ще е различно от всичко, което си виждала!

За минута и двамата бяха щастливи. Докато си мислеха как ще бъдат в Ню Йорк. Докато си мислеха как ще бъдат някъде другаде.

После Лукса въздъхна и направи онова движение, сякаш отблъскваше короната си.

— Разбира се, съветът никога не би ми позволил да отида.

— О, да, и това би те спряло, нали? — каза Грегор.

Тя му се ухили и точно щеше да отговори, когато Хауард изстена.

— Пандора? — каза той, надигна се и се изправи толкова бързо, че трябваше да се хване за Темп, за да не падне. Очите му се стрелнаха наоколо и се спряха върху трите прилепа, свити един до друг Погледна нагоре, сякаш се надяваше, че всичко е било сън и Пандора лети точно над главата му. Но, разбира се, не беше така.

— Пандора? — повтори той. Вдигна ръка към челюстта си и се обърна към Марет.

— Не можеше да я спасиш, Хауард. Никой от нас не можеше — каза тихо Марет.

Грегор ясно виждаше как цялата тежест от смъртта на Пандора се стовари върху Хауард и го смаза. Долноземецът отпусна лице в дланите си и се разрида. Гледката беше сърцераздирателна.

Бутс се приближи и го потупа по рамото.

— Няма нищо. Няма нищо. Всичко е наред, съкровище — каза тя утешително. Така ѝ казваха на нея, когато беше разстроена. Милите думи, изглежда, само накараха Хауард да заплаче още по-силно. Бутс хвърли поглед към брат си. — Ге-го, той плаче.

Грегор знаеше, че тя иска от него да помогне. Да оправи нещата. Но нямаше представа какво да направи. Тогава се случи нещо неочаквано.

Лукса се изправи, с лице, по-бледо от обикновено.

Отиде при братовчед си, седна до него и го прегърна. После притисна чело към рамото му и каза:

— Тя винаги ще лети с теб. Знаеш това. Тя винаги ще лети с теб.

Хауард зарови лице в скута ѝ. Тя облегна буза на главата му. И мина дълго време, преди някой от двамата да престане да плаче.

Глава 17

Вечерята на Грегор се състоеше изцяло от сурова риба, тъй като отстъпи малката си дажба от хляб и месо на Бутс. Темп, Хауард и Арес направиха същото и тя изглеждаше заситена. С голяма прозявка каза:

— Затво'им очички?

— Да, затваряме очички, Бутс — каза Грегор и тя се сгуши до него.

Хауард, блед като призрак с изключение на посинялата от удара челюст, настоя да управлява лодката, за да може Марет да си почине малко. Темп застъпи на пост със Зап, която да му свети.

Преди останалите да заспят, Туичтип се обади:

— Вече се приближаваме. Подушвам плъхове отпред.

— А змиите? — попита Марет. — Още ли спят?

— Да, но не след дълго ще изплуват на повърхността. И са смъртоносни — каза Туичтип.

Това беше последното нещо, което Грегор би искал да чуе, преди да си легне. Плъхове... змии... смъртоносни заплахи... особено когато вече бе за тормозен от думи като рейджър... убиване... Гибелния. Непрестанно мислеше за тези неща. От време на време изпадаше в дрямка, но не можеше да заспи дълбоко и затова пръв чу как Темп вдига тревога.

— Няма ги, светливците, няма ги! — извика дрезгаво той.

Грегор седна, отвори очи и видя... и не видя нищо. Беше тъмно като в рог. Чуаше как Хауард се размърдва зад него и мърмори:

— Вероломни, подли създания!

Грегор включи фенерчето, което винаги държеше до себе си. Сега всички се размърдаха.

— Какво има? Какво се е случило? — попита Марет, като скочи на крака.

— Светливците са дезертирали! — съобщи Хауард, като запали една факла.

— Дезертирали? Бяха ангажирани за цялото пътуване! — каза Марет.

— От какво? От честта си? Те не притежават такава. От думата си? Също толкова лишена от стойност! Светливците се подчиняват само на стомасите си и тъй като ние не можем да ги заситим, те ни изоставиха! — каза Хауард.

— Но къде биха могли да отидат? — попита Грегор. Обратният път до

мястото, където най-напред се бяха събрали с насекомите щеше да отнеме дни.

— Ще отидат при плъховете — каза Туичтип направо. — Ще получат храна и безпрепятствено обратно пътуване в замяна на сведения за местоположението ни. — Тя огледа слисаните им лица. — Хубавото е, че вече няма да сме принудени да слушаме хленченето им.

За миг всички останали бяха твърде зашеметени, за да проговорят. Туичтип се беше пошегувала! После всички — хората, прилепите, хлебарката и плъхът — се разсмяха. Ако имаше едно нещо, за което всички бяха съгласни, то беше колко неприятни бяха светулките.

— Да — съгласи се Лукса. — Това ще е истинска благодат. — Двете с Туичтип се измериха взаимно с поглед. — Жалко, че не ти падна случай да ги изядеш.

— О, светливците са противни на вкус — каза Туичтип. — Заплаших ги само за да ги накарам да млъкнат.

— Е, на никого няма да липсват, но ни създадоха допълнителни проблеми — каза Марет. — Как сме с горивото, Хауард?

Хауард поклати глава:

— Не сме добре. Голяма част от него беше в другата лодка. Ще стигнем до Лабиринта, но след тона светлината няма да стигне за още много часове.

Светлина... живот... за хората тук долу тези думи бяха равнозначни.

— Аз имам живот... искам да кажа, светлина! — обади се Грегор.

— На теб ти предстои най-важната задача, Горноземец — каза Хауард. — Трябва да си пестиш светлината.

— Е, да, ще задържа една част. Но мога да разпределя останалото. Чакайте малко! — Грегор изсипи съдържанието на раницата си. Имаше четири фенерчета, включително онова, с което спеше, плюс мини фенерчето от госпожа Кормаки и много работещи батерии. Беше използвал фенерчетата съвсем пестеливо по време на пътуването, тъй като светулките им осигуряваха светлина. Тук беше и ролката тиксо.

— Хей, Лукса, дай ми ръката си! Не ръката, с която държиш меч! — каза той. Лукса любопитно протегна ръка. Грегор нагласи едно фенерче под лакътя ѝ така, че да сочи напред и го закрепил с тиксо, но оставил копчето за включване и изключване открито. — Готово! Така няма да ти се налага да го държиш, а няма и да го загубиш.

Лукса включи фенерчето и светна с него наоколо.

— О, да, Грегор. Това ще свърши добра работа.

Грегор закрепил фенерчета на ръцете на Хауард и Марет, а после и на

себе си. Наложил се обаче да го сложи на дясната си ръка, с която държеше меч, защото другата беше много възпалена от нападението на сепията.

Чу се шумолене и една ръчичка се протегна нагоре и го потупа по корема:

— И аз, Ге-го. Бутс има светлина също!

— Съжалявам, Бутс, свършиха ми фенерчетата. О, чакай малко — каза той. Взе мини фенерчето и го закрепил с тиксо на ръкава ѝ.

Много доволна, Бутс забърза към хлебарката.

— Бутс има светлина също, Темп!

— Добре, но сега го изключи. Трябва да пестиш светлината — каза Грегор, като загасил фенерчето ѝ.

Каза го на Бутс, но другите, които също изпробваха фенерчетата си, виновно ги изключиха. Грегор се усмихнал. Явно всички смятаха фенерчетата за доста добра идея.

Имаше само шест резервни батерии. Долноземците настояха да ги задържи и той не възрази особено. Хауард беше прав, че на Грегор се падаше да убие Гибелния, а това със сигурност нямаше да се случи в тъмното, ако разчиташе само на ехолокация.

Грегор също се канеше да изключи фенерчето си, когато нещо привлече погледа му. От дни плавах а в огромно празно пространство, без суша на хоризонта, освен онзи смъртоносен остров. Сега видя, че от двете страни се издигат скалисти стени. Сигурно се намираха в нещо като плавателен канал.

Носът на Туичтип потрепваше неспирно.

— Ще бъдем там след минути. А Фотос Глоу-Глоу и Зап са си свършили работата. Плъхове те ни чакат.

— Можеш ли да определиш колко са? — попита Лукса.

— Четирийсет и седем — каза Туичтип без колебание. — Дебнат в тунелите над Халбата.

— Какво е Халбата? — попита Грегор.

— Кръгла, обширна шахта, много дълбока, наполовина пълна с вода. Змиите спят на дъното ѝ каза Туичтип.

— Значи змиите са някакъв вид риби? — попита Грегор.

— Не, дишат въздух. Но могат да спят продължително под водата — каза Хауард.

Грегор се сети за алигаторите. Те също можеха да спят под водата. Надяваше се, че това не са гигантски алигатори — дори и нормално големите бяха достатъчно страшни.

— Подушвам го! — каза Туичтип. Надигнал се на задни крака, като

подпря предните на носа на лодката. — Подушвам Гибелния!

Чак до този момент Грегор изпитваше тайно слаба надежда, че са разбрали погрешно всичко. Че може би Гибелния беше някаква легенда, мит или нещо от този род, и плъховете разпространяват нарочно слуха, че той съществува. Но щом Туичтип можеше да го подуши...

— Сигурна ли си? — попита Грегор. — Искам да кажа, откъде знаеш, че е Гибелния, а не друг плъх?

— Подушвам белотата му — каза Туичтип. — Само по някой лек проблясък, тук-там. Намира се дълбоко в Лабиринта и между нас има много пластове камък. Но определено е там.

Грегор почувства нужда да се раздвижи. Закрачи нагоре-надолу в тясното пространство на лодката, с което разполагаше.

— Добре, значи какъв е планът? Искам да кажа, какво ще правим, като стигнем до тази Халка?

— Халба — поправи го Хауард. — В тунелите над Халбата има няколко входа към Лабиринта. Първоначалният ни план включваше да се вмъкнем тайно в някой от тях и да открием Гибелния. Но това беше, преди светливците да ни предадат.

— Дотук с План А. Какъв е План Б? — попита Грегор. Настъпи дълга пауза. — Хайде де, всеки има План Б!

— С цялото ми уважение към членовете на съвета, Горноземецо, да се измисли какъвто и да е план за това пътуване беше трудна работа — каза Марет. — В Подземната страна, ако един план се провали, обикновено имаме два варианта, на които да се осланяме: да се бием или да бягаме.

— Да бягаме? — Тунелите пред тях бяха пълни с плъхове. Зад тях се намираше Водният път и един ствената суша беше онзи остров, гъмжащ от месояд ни насекоми. — Няма накъде да бягаме! — каза Грегор.

— Това опростява решението ни — каза Хауард и започна да раздава мечове.

— Туичтип, при кой вход имаме по-добър шанс за оцеляване? — попита Марет.

— Има един в края на Халбата. Входът е точно над водата. Никой плъх не е влизал в него от години. Може да е забравен, а може би крие някаква опасност и плъховете го отбягват, макар че не мога да доловя каква може да е тя — каза Туичтип.

— Можеш ли да ни насочиш, щом влезем в Халбата? — попита Марет.

— Вече стигнахме — каза Туичтип.

Грегор щракна копчето на фенерчето си и останалите последваха примера му. Плаваха из нещо, което приличаше на гигантски кръгъл

басейн. По върхността беше гладка и равна като огледало. Нямаше бряг; от всички страни над водата се издигаха

отвесни каменни стени. Стените бяха осеяни с отвори на тунели, някои — почти скрити под водата; други — на стотици метри над нея. Грегор видя, че в повечето дебне голям плъх.

Никой не помръдваше. Нито плъховете. Нито новодошлите. Цареше зловеща тишина. После отгоре се чу лек стържещ звук.

Пляс! Нещо падна от дясната им страна и във въздуха се вдигна фонтан от вода. Пляс! Пляс! Плъховете събаряха каменни блокове от тунелите и ги запращаха към водата отдолу.

— Е, това е глупаво. Падат далече от нас — каза Грегор. Вярно беше: каменните блокове изобщо не успяваха да стигнат до тях. Почувства се малко по-добре, като разбра, че плъховете предприемат такава безполезна атака.

Пляс! Пляс! Пляс! Пляс! Пляс!

Лукса се намръщи:

— Тук нещо не е наред.

Марет кимна:

— Да, не е типично за плъховете да пилеят енергията си за напразни атаки.

Очите на Хауард се отвориха широко и той започна да размахва ръце като обезумял.

— Вдигнете лодката! Хвъркачи! Вдигнете веднага лодката!

Туичтип скочи на крака почти в същия момент:

— Събуждат се! Събуждат се! Излитайте!

И в този момент Грегор се сети какво става. Плъховете не се опитваха да потопят лодката им с камъни — опитваха се да събудят змиите! Аврора и Андромеда хванаха предните въжета; Арес обви нокти около двете примки отзад. Повдигнаха лодката, измъкнаха я от водата и започнаха да кръжат.

— Накъде да летим? — попитаха трите прилепа.

Марет се обърна към Туичтип.

— Къде се намира тунелът?

— Ще ви кажа, ако не летите толкова бързо! — отвърна Туичтип. Прилепите описаха по-бавен кръг и тя посочи входа на един тунел срещу канала, през който бяха влезли. — Ето там! Онзи с форма на арка!

Грегор го улови в лъча на фенерчето си. Беше висок около два метра и можеше да се влезе само с плуване.

— Но той е наполовина под водата! Има ли изобщо дъно?

— По-навътре. Виж, няма време да бъдем придиличиви — изсъска Туичтип. — Змиите са...

Бам! Нещо се удари в борда и откъсна голямо парче от него. Лодката се наклони. Прилепите едва успяха да се задържат.

Грегор помисли, че ги е уцелил хвърлен от плъховете камък. После го видя.

— О! — ахна задавено. — О, боже!

Първата му мисъл беше: „Значи в крайна сметка не са измрели”. Имаше предвид динозаврите, но тези не бяха точно такива. Динозаврите можеха да ходят по суша. Това създание се придвижваше с плавници. Значи беше някакво водно влечуго, но старо колкото динозаврите. И едро колкото най-големите скелети, които беше виждал в музея в Ню Йорк. Тялото му представляваше сплескан овал. Опащата удряше като камшик по водата и вдигаше високи вълни по повърхността на спокойното езеро. Вратът му беше дълъг поне десет метра, гъвкав, люспест и розов и завършваше с кръгла глава. Имаше вдлъбнатини на мястото, където в някакъв момент от еволюцията му може и да е имало очи, но те отдавна бяха закърнели. За какво му трябваха очи тук долу? Устата му се отвори и нададе дълбок рев, който смрази Грегор до мозъка на костите. А после светлината попадна върху зъбите на създанието. Стотици и стотици зъби в три реда се насочиха към тях. Хряс! Още едно парче от лодката изчезна!

— Напускайте кораба! — изкрещя Марет.

Грегор беше впечатлен, че изобщо успя да оформи смислено изречение. Грабна Бутс и раницата си с едно светкавично движение и се запрепъва към Арес.

— На „три” всички скачаме! — извика Марет.

Грегор разбра, че той имаше предвид „всички да скочат през борда”. Само по този начин прилепите можеха да ги хванат. Той стъпи на борда.

— Едно, две, три! — Грегор се оттласна от лодката секунда преди тя да потъне, но Арес почти веднага се озова под тях. Прилепът се спусна още веднъж и пак се вдигна нагоре — сега и Темп беше зад тях. Горката хлебарка трепереше като листо. Е, кой ли пък не трепереше? Темп започна да го побутва с глава по гърба. Грегор се обърна и видя, че хлебарката държи в устата си меч.

— О, боже; благодаря, Темп! — възкликна Грегор, като сграбчи дръжката със здравата си ръка. Дори не се беше сетил да го вземе. Страшен воин, няма що.

Всички фенерчета светеха, което беше добре, тъй като единствената запалена факла току-що бе паднала със съскане във водата. Пред тях се

разкри праисторически кошмар. Половин дузина змии се бяха подали на повърхността на езерото и Грегор имаше лошо предчувствие, че се задават още. Те размахваха глави и опашки във въздуха, опитвайки се да хванат всичко, до което успееша да се доберат. Тъй като нямаха очи, Грегор предположи, че из ползват някакъв друг начин за ориентиране. Може би дори ехолокация.

Нямаше шанс да се преборят с тях. Грегор можеше единствено да се държи здраво за гърба на Арес, докато прилепът с всички сили се мъчеше дз избегне главите и опашките. Зърна за миг Марет и Хауард на гърба на Андромеда, Лукса върху Аврора... но я чакай малко! Къде беше Туичтип? Грегор чу писък и видя горката Туичтип да виси, захапана за опашката, от устата на една змия.

— Давай, Арес! — изкрещя той и прилепът литни право към плъха. Грегор вдигна меч си, за да атакува, когато една опашка удари Арес през гърдите и ги запрати във въздуха. Бутс излетя от ръцете му

— Бутс! Не! — изпищя той. — Арес! Хвани я, Арес! — Но прилепът улови първо него.

— Лукса я улови! — извика прилепът, преди Грегор да успее да се пометне и да се измъкне от хватката му. — Лукса хвана нея и Темп!

— Влизайте в тунелите! — изкрещя Хауард, когато Андромеда профуча край тях. — В тунелите! — Седеше с изправен гръб върху прилепа, като се опитваше да придържа припадналия, окървавен Марет.

По повърхността на езерото се надигнаха пет-шест метрови вълни и се разбиваха в каменните стени. Плъховете, които не се бяха оттеглили достатъчно бързо в тунелите си, пищяха, попаднали в устата на змиите. Във въздуха летяха пръски от мощните удари на змийските опашки и всички бяха мокри до кости.

Грегор усети как Арес се гмурка. Спуснаха се във вълните и за миг остана под водата. Когато излязоха на повърхността, кашляше и беше объркан. Прилепът се бореше с нещо тежко. Издигнаха се във въздуха и Арес правеше резки маневри, за да избегне безбройните уста с щракащи зъби. После прилепът се устреми към една каменна стена, пикира и влязоха в един тунел.

Арес пусна товара си и рухна. Грегор се изтърколи от гърба му и се приземи на пода с глухо тупване. Зад тях в тунела светеше. Хауард бързо обработваше раните на лежащия на земята Марет, докато Андромеда висеше над тях. Единият крачол на Марет беше подгизнал от кръв. Пред него Грегор видя потръпващата купчинка мокра козина, която представляваше Туичтип. Кръв шуртеше от носа ѝ, който, изглежда, беше

счупен, кървеше и остатъкът от опашката ѝ.

От входа на тунела се разнесе някакъв звук и Грегор насочи лъча на фенерчето си с надежда да види как Аврора пристига с Лукса, Бутс и Темп.

Вместо това видя три реда оголени зъби, устремени към тях.

Глава 18

Мечът, който Темп беше спасил, беше още в ръката му. Челюстите вече се готвеха да се затворят с щракване върху тялото на Туичтип, когато Грегор скочи над нея и заби острието право в езика на влечугото. В лицето му пръсна силна струя кръв. Препъна се назад и се подхлъзна в локвата от кръвта на Туичтип. Той загуби равновесие и падна върху нея.

Създанието се изправи и удари с трясък главата си в тавана на тунела. Посипаха се едри камъни. Грегор буквално почувства как първобитният рев на влечугото преминава през тялото му. Създанието продължи да блъска глава нагоре-надолу в пристъп на болка и ярост, докато се оттегляше от тунела с меч, все още забит в езика му.

Дали щяха да се появят още?

— Трябва ми друг меч! — изкрещя Грегор и Хауард му подхвърли един. Грегор стоеше приведен над Туичтип, с изострени сетива. Усещаше напрежение и как всеки миг ще изпадне в онова особено състояние. Възпротиви му се и се помъчи да не губи контрол в очакване на следващото нападение. То така и не дойде. Може би се беше разчуло, че ако подадеш глава в този тунел, ще ти накълцат езика. Или може би влечугите бяха намерили по-интересна храна. Каквато и да беше причината, положение то там долу почна да се успокоява. Ревовете намаляха, плясъците утихнаха.

Грегор разтвори сключените пръсти на ръцете си и се обърна. Арес беше точно зад него, за подкрепление. Туичтип притискаше носа си с лапи, за да спре течащата кръв. Хауард блъскаше с юмруци по гърдите на Марет, опитвайки се да възстанови биенето на сърцето му.

— Марет! — Грегор изтича обратно до мястото на земята, където лежеше войникът. — Хайде, Марет!

Хауард го натисна още няколко пъти и долепи ухо към гърдите на Марет.

— Сърцето му отново бие! Какво носиш в раница та си, Горноземецо?

Грегор изтърси на пода съдържанието на раницата си. Вътре бяха последните му батерии, ролката тиксо, двете шоколадови десертчета и няколко пелени, които беше сложил в раницата в случай, че Бутс има нужда от смяна.

Хауард откъсна останките от подгизналия от кръв крачол на Марет — разкри се зейнала рана.

— Ухапа го едно влечуго, когато отидохме да помогнем на Туичтип.
Хауард сложи три пелени върху раната.

— Натискай — нареди той на Грегор и после го закрепил с тиксо.
Приклепна и поклати глава: Трябва да го приберем у дома, ако искаме да оцелее. Стопли го, Андромеда, докато аз се погрижа за плъха.

Андромеда легна до Марет и го обгърна с криле.

— Трябва да го отведе в Регалия.

Хауард грабна последните две пелени и отиде при Туичтип. С едната превърза остатъка от опашката ѝ.

— Съжалявам, че трябваше да я отсека — каза той на плъха. —
Нямаше друг начин да те освободя.

— Щях и сама да я прегриза, ако можех — каза Туичтип.

Хауард сложи другата пелена върху носа ѝ и я закрепил с тиксо.

— Ще трябва да дишаш през устата, докато зарасне.

Плъхът кимна.

— Как се случи това с носа ти? — попита Грегор.

— Точно преди Хауард да ме освободи, едно влечуго го смачка с опашката си — каза Туичтип. — Не мога да подуша нищо.

— Не можеш да помиришеш нищо? — каза Грегор. Значи Туичтип нямаше да може да подуши Гибелния, но налице беше много по-неотложен проблем.

— Значи, не можеш да разбереш къде е сестра ми?

— Не се тревожи, Горноземецо. Братовчедка ми и Аврора са отличен екип. Сигурен съм, че всички са се подслонили някъде в тунелите — каза Хауард. Но изглеждаше притеснен.

— Така се канеха да направят — добави Туичтип, като избягваше погледа на Грегор.

Грегор почувства как времето спира.

— Така са се канели да направят?

Туичтип се поколеба.

— Всичко беше много объркващо. Влечугото ме премятеше насам-натам и имаше толкова много движение, че беше трудно да доловя ясно каквато и да е миризма.

— Лукса и Аврора са спасили Бутс. Хванали са и Темп. Аврора ми каза така — потвърди Арес.

— Да, успели са. Знам, че миризмите им се бяха смесили. Но после... но после... между нас имаше вода — каза Туичтип.

— Какво значи това? Че между вас е имало вода? — попита Грегор.

— Означава... че все още усещах миризмата им. Но между нас имаше

вода. Много вода. Мирисът им отслабваше. И точно тогава влечугото ме ухапа по носа и всичко потъмня — каза Туичтип.

— Значи... мислиш, че са били издърпани под водата? — попита Хауард.

— Не знам със сигурност. Но това би било пред положението ми, ако се налагаше да направя такова — каза Туичтип и погледна Грегор. — Съжалявам, Горноземецо.

— Нищо подобно. Ще я повикам. Ще повикам Аврора веднага! — каза Арес и излетя от тунела.

Докато го нямаше, никой не помръдна. Тялото на Грегор бавно се вледеняваше. Вцепенението тръгна от стъпалата му и започна да се разпростира нагоре по краката му. По хълбоците. Нагоре през стомаха. Когато Арес се върна и кацна до него, ледът беше обхванал гърдите му.

— Няма отговор — каза прилепът.

И ледът обгърна сърцето му.

УМРЕ ЛИ БЕБЕТО, НА ВОИНА СЪРЦЕТО ЩЕ УМРЕ,
ЧАСТИЦАТА НАЙ-ВАЖНА ЩЕ СЕ СЛОМИ НА ДВЕ.

Бяха убили Бутс. Беше се случило най-лошото.

Представи си как се връща в Ню Йорк и влиза през вратата... сам.

— Какво искаш да направиш, Грегор? — попита Хауард, след като измина неопределено време.

УМРЕ ЛИ БЕБЕТО, НА ВОИНА СЪРЦЕТО ЩЕ УМРЕ,
ЧАСТИЦАТА НАЙ-ВАЖНА ЩЕ СЕ СЛОМИ НА ДВЕ.
НАВЕКИ ЩЕ УМРЕ ПОКОЯТ НА СВЕТА,
ГРИЗАЧИТЕ ЩЕ ИМАТ КЛЮЧА КЪМ ВЛАСТТА.

Сега гризачите буйно празнуваха някъде. Скърцаха с отвратителните си зъби, смееха се и се поздравяваха взаимно за това, колко добре беше проработил планът им. За това, как бяха убили невръстната му сестричка и го бяха пречупили на две.

Ироничното беше, че за пръв път Грегор си представи ясно какво ще направи.

— Грегор? — повтори Хауард.

Ледът беше стегнал гърлото му, но гласът му беше спокоен и хладен:

— Искам да се приберете вкъщи. Отведете Марет в Регалия. Също и Туичтип, ако успеете — каза Грегор.

— А какво ще правиш ти, Горноземец? — попита Туичтип.

Грегор почувства как и последното късче топли на изчезва, когато ледът премина през челото му и нагоре. Вече не беше останало нищо, което някой би могъл да му причини. Нямаше нищо, от което да се страхува.

— Аз ли? — каза той. — Аз ще убия Гибелния.

ЧАСТ 3

ЛАБИРИНТЪТ

Глава 19

— Не можеш. Не можеш да го направиш сам — каза Хауард, като поклати глава.

— Да, мога — каза Грегор. — Кажи им защо, Туичтип.

Туичтип повдигна вежда към Грегор, за да разбере дали наистина иска да им каже. Той кимна.

— Добре тогава — каза тя. — Може и да има шанс. Той е рейджър.

Думата оказа въздействие върху всички. Крилете на Арес и Андромеда настръхнаха. Устата на Хауард увисна отворена.

— Рейджър? — възкликна той. — Откъде знаеш?

— Рейджърите излъчват много особена миризма, когато се бият — каза Туичтип. — Слаба, дори и за мен, но мога да я доловя. Усетих я още първия път, когато срещнах Горноземеца, но по-късно се зачудих дали не съм я объркала с миризмата на Рипред. Той също се биеше.

— В онзи ден се целех в кървавите топки — каза Грегор. — Тогава за пръв път се почувствах така.

— Да, а после, когато сепията ни нападна, вече бях сигурна — каза Туичтип. — Няколко дни по-късно му казах, че е рейджър, но той отрече.

Замълчаха и Грегор усети, че всички го гледат.

— Защото не исках да е вярно. Но няма значение какво искам. Не знам какво е; нещо се случва, когато се бия. Нещо необичайно. И ако Туичтип мисли, че може да подуши в мен тази ярост, вероятни е права.

— Е, добре, дори и да е така, Грегор, и ти да си рейджър, това не те прави безсмъртен. Не означава, че можеш да влезеш сам в лабиринт, пълен с плъхове — каза Хауард.

— Няма да е сам — обади се Арес. — Аз ще съм с него.

— А аз ще го превода колкото мога по-навътре в лабиринта — каза Туичтип. — Доста добре подуших бялата козина, преди да си загубя обонянието. Дори да не го отведа до Гибелния, ще е достатъчно близо.

— Тогава ние с Андромеда също ще дойдем — каза Хауард.

— Не сте поканени — заяви Грегор.

— Какво? — възкликна Хауард.

— Не те искам в лабиринта, Хауард. Искам да върнеш Марет в Регалия и да разкажеш на всички какво се е случило. Някой трябва да го напрани А ако не се върна, трябва някак да съобщиш на семейството ми — каза

Грегор.

— Ти не ръководиш тази мисия — възрази Хауард — Аз получих заповеди от Регалия.

— Добре, но ако се опиташ да ме последваш, ще се бия с теб — каза Грегор.

— Нямах шанс за победа, ако си без прилеп, а се изправиш срещу рейджър с хвъркач — каза Арес.

— Особено с плъх на тяхна страна — вметна Туичтип.

Хауард започна да губи самообладание:

— Може би искам да поема този риск! Може би Андромеда също е готова да го направи!

— Моля те, недей, Хауард. Моля те, върни се. Не искам майка ми и баща ми да чакат двама ни с Бутс да влезем през вратата, когато това няма да се случи. А знам, че рано или късно, ако не се появим, ще дойдат да ни търсят — каза Грегор. — Но и хората в Регалия трябва да научат. За Лукса. Сега трябва да намерят нова кралица или крал, нали? Защото каквото и да казва Лукса, Нериса вероятно не може да се справи. Така че ще е Викус, после майка ти, а после ти. Но ако ти загинеш, ще бъде...

— Стеловет. О, не се сетих за това — каза Хауард.

— Ще я оставиш ли да управлява Регалия? — попита Грегор.

— Не, няма, аз... — Хауард притисна длани към челото си. Заради загубата на Пандора и на Лукса, която всъщност едва беше открил, и заплашващата да се стовари върху него отговорност за цяло едно кралство, явно бе смазан. — Не знам какво да правя. Андромеда, какво ще кажеш?

— Не искам да се бия с Горноземеца и да рискувам да го нараня. Ще отведа Марет в Регалия — каза Андромеда. — И би трябвало да ме придружиш.

— О-о... — Изглежда, всякакво желание за съпротива напусна Хауард. — Не мога да се бия с всички ви — каза той. Поседя за малко с наведена глава. После я тръсна, за да я проясни и се опита да се за лови отново за работа. — Е, в такъв случай, всяка секунда е от значение, ако се надяваме да върнем Марет жив у дома. Но Андромеда не може да направи целия полет без почивка, а никъде няма безопасни място за кацане.

Това беше вярно. Всички обмислиха въпроса, после се обади Арес:

— В Халбата има няколко парчета от лодката. Не големи, но все още плават.

— Може би можете да сглобите от тях спасителна лодка — каза Грегор.

— Какво е това „спасителна лодка“? — попита Хауард.

— В Горната земя към големите плавателни съдове, от рода на кораби и други такива, има прикрепени спасителни лодки. Малки лодки, на които можеш да се качиш, ако корабът ти потъне, или нещо подобно — обясни Грегор.

— Ако лодката е достатъчно лека за носене и ако мога да си почивам за по няколко часа от време на време, бих могла да се справя — каза Андромеда.

Арес доброволно предложи да потърси отломки.

— Ще дойда с теб — каза Грегор. Имаше нужда да поговори с прилепа си. Изчака, докато вече летяха над Халбата и каза: — Не е нужно да правиш това, Арес. Да преследваш Гибелния. Ще отида сам.

— Не. Ще отидем заедно — каза Арес. — Освен това, гризачите убиха всички причини, които имах да се връщам в Регалия. Ако по някаква невероятна случайност оживеем и ти се върнеш вкъщи, за мен започва мълчанието.

Казаното от прилепа беше вярно. Сега, когато Лукса и Аврора ги нямаше, Арес нямаше да общува с никого. Вероятно можеше да седи в скривалището си с години, без някой да си направи труда да намине при него. Грегор щеше да се прибере у дома с мъртво сърце, а Арес щеше да е на практика прогонен.

— Добре — каза Грегор. — Ще отидем заедно. — Имаше предчувствие, че никога повече няма да водят подобна дискусия за това, дали единият да се изложи на опасност без другия. Не си направи труда да благодари на Арес. По някакъв начин бяха преминали отвъд границата, до която се налагаше да си благодарят. Някак щеше да е почти все едно да благодари на себе си. Грегор осъзна, че пътуването, изпълнено със сепии и водовъртежи, мушици и влечуги, и загуба, огромна загуба, ги бе променило. Клетвата, която бяха положили пред онази разярена тълпа в Регалия, сега беше истинска. Той си спомни усещането от допира на ноктите на Арес в дланта си и думите, които изрече, докато Лукса му подсказваше:

АРЕС ХВЪРКАТИЯТ, АЗ ПРЕД ТЕБ СЕ КЪЛНА,
И В СМЪРТТА, И В ЖИВОТА ЕДИННИ ЩЕ БЪДЕМ,
МАКАР ДА СМЕ ДВАМА СЕГА.
В МРАК И В ПЛАМЪЦИ ЯРКИ, ВЪВ СМУТ И ВОЙНА
АЗ НАРАВНО СЪС СВОЯ, И ТВОЯ ЖИВОТ ЩЕ СПАСЯ.

Арес беше неговият прилеп. Грегор беше човекът на Арес. Сега бяха истински обвързани в клетвен съюз.

Ако имаше нещо хубаво, то беше, че се сдобиха е добър улов. Арес намери три парчета от лодката и Хауард успя да сглоби от тях нещо като сал, като си послужи с последните няколко парчета тиксо. Не беше нещо, с което някой би искал да се опита да прекоси Водния път, но когато го спуснаха на вода да го изпробват, издържа под общата тежест на Грегор, Арес и Хауард.

— Би трябвало да свърши работа за няколко часа — каза Хауард. — Достатъчно дълго, за да поспи Андромеда.

Не по-малко важни от лодката бяха двете торби, които намериха. Течението ги беше изхвърлило и един тунел. В едната имаше храна. В другата, за ог ромно облекчение на Хауард, беше комплектът му за първа помощ.

— О, това! Това е ценно, колкото самата светлина! — възкликна той. Веднага отвори торбата и се погрижи за всички. Смени превръзките на Марет и Туичтип, като намаза раните с лекарство. Превърза отново ръката на Грегор, която показваше известно подобрене и намаза ухапванията от мушици на Арес с мехлем.

Хауард настоя Грегор да вземе останалата храна, тъй като Марет не беше в състояние да се яде, а двамата с Андромеда можеха да се изхранват със сурова риба.

— А и кой знае какво ще намериш в Лабиринта?

Грегор взе меча на Марет; Хауард все още носеше своя.

Накрая си поделиха светлината. Имаха две работещи фенерчета; това на Хауард беше угаснало окончателно по време на нападението от влечугите, а две бяха изчезнали в морето с Лукса и Бутс. Следователно имаше по едно фенерче на група, но Хауард накара Грегор да вземе всички резервни батерии.

— Дори без светлина Андромеда ще ни отведе у дома. Ти ще трябва да се пребориш с много повече трудности.

Грегор кимна. Сложи в едната раница шоколадовите десертчета, храната и работещите батерии и затыкна меча на Марет между презрамките. Фенерчето още беше прикрепено към здравата му ръка.

Андромеда изпъна гръб и положиха Марет отгоре. Хауард го загърна с резервното одеяло от комплекта си за първа помощ и възседна прилепа.

— Лети високо, Горноземецо Грегор.

— И ти лети високо — пожела му Грегор. Макар че „Беше ми приятно,

че се познавахме” му се струваше по-подходящо. Едва ли щеше да види пак Хауард.

Андромеда излетя, като сграбчи сала в ноктите си на излизане от тунела. Почти веднага се изгубиха от поглед.

Грегор, Арес и Туичтип се обърнаха и се отправиха навътре без нито дума.

Глава 20

Насочвана от онова, което помнеше преди носът ѝ да пострада, Туичтип поведе Грегор и Арес през Лабиринта. Тунелът почти веднага започна да се разклонява. Някои пътеки водеха към кръстовища с разклонения в четири-пет посоки. Други се виеха в спирали и им трябваша десет минути да се изминат разстояние, което можеше да се извърви за една по права линия. Навлязоха по-навътре и тунелите станаха още по-непредсказуеми. От тесен проход, през който едва можеха да се проврат, внезапно влизаха в огромна пещера, която на свой ред водеше до тунел с непреодолими каменни блокове.

Най-тежко беше за Арес, тъй като по-голяма та част от пътуването трябваше да бъде измината пеш. Той подскачаше редом с тях, пърхаше, правеше малки, бързи крачки в по-тесните проходи и разтваряше криле с облекчение, когато стигнеха до по-широко пространство.

Нямаше плъхове.

— Сигурно знаят каква съдба сполетя сестра ти — каза Туичтип. — Гризачите си мислят, че са те сломили и че Гибелния е в безопасност. Но в крайна сметка някой ще подуши следата ти и тогава ще започне битката.

Придвижваха се усилено напред около час, после спряха да си поемат дъх.

— Можеш да си спомниш всичко това? Само от онова, което подуши при Халбата? — обърна се Грегор към Туичтип.

— Да, но също така познавам Лабиринта по-добре от всеки друг. Живях тук около година, след като ме прогониха — каза задъхано Туичтип. Не беше много добре. Превръзките на носа и остатъкът от опашката ѝ бяха мокри с кръв, а погледът ѝ беше трескав.

— Мислех, че си живяла в Мъртвата земя — каза Грегор.

— Не и отначало. Криех се в една пещера долу край Халбата. Плъховете никога не идваха там, заради змиите. Не беше идеално, но беше по-безопасно от Мъртвата земя. После един ден задряхах, докато събирах гъби и един патрул ме видя. Трябваше да бягам, а не ми оставаше друго място освен Мъртвата земя — каза Туичтип. — С години не си размених нито дума с никоя жива душа. После осъзнах, че наблизо има друг плъх.

— Рипред — каза Арес.

— Понякога ме пускаше да оставам в леговището му, ако отсъстваше.

Били сте близо до това място. Там, където за пръв път говорихте с него — каза Туичтип. — Сега си има цял отряд от плъхове. Но казва, че мога да остана само ако ви помогна да откриете Гибелния — каза Туичтип. — Иначе отново ще бъда сама. — Изглежда, че този страх я съживи. — Трябва да продължаваме напред.

Когато потеглиха отново, Грегор откри, че си мисли за Рипред. Да позволи на Туичтип да остане близо до него в Мъртвата земя, да ѝ позволи да из ползва леговището му и да се присъедини към неговата група — всичко това изглеждаше почти като проява на добрина. Но дали беше така? Всичко това се даваше при условие, че ще получи от нея нещо в замяна. Той знаеше, че може да използва нея и невероятното ѝ обоняние. Туичтип отчаяно копнееше да принадлежи към някаква общност. Те се нуждаеха взаимно един от друг. Като Рипред и Грегор. За Туичтип, както и за Грегор, въпросът беше какво щеше да се случи, когато тази нужда изчезнеше.

Може би съдеше твърде сурово Рипред? Той беше приятел на Викус и Соловет. В някои моменти на Грегор му се струваше, че зад сарказма и озъбените гримаси долавя в плъха истинско съчувствие.

Може би за рейджърите нещата бяха по-сложни. За Грегор със сигурност бяха.

Туичтип започна да се препъва и Грегор разбра, че скоро ще рухне. Тя изгуби опора под краката си за последен път, падна по корем и не стана. Той приклекна до нея. Дишаше учестено и плитко.

— Не мога да продължа — каза тя. — Няма значение — и без това вече не помня миризмата. Напред пътеката се разделя в три посоки. Трябва сам да решиш накъде да тръгнеш — каза тя.

— И да те оставим тук? — попита Грегор.

— Ще си почина малко. Ако плъховете не ме открият, може и да успея да се добера обратно до старата си пещера. Но ти... сега ти трябва да продължиш. Близо си до Гибелния. Знам го. Плъховете скоро ще те подушат. Върви... върви... — изрече задавено тя.

Грегор ѝ остави парче месо и малко стар хляб. Какво имаше за казване?

— Лети високо, Туичтип.

Тя се засмя и от превръзката на носа ѝ покапа кръв.

— На плъховете не се пожелава това.

— Какво се казва в такава ситуация? — попита Грегор.

— В такава? „Бягай бързо като реката“ — отвърна Туичтип.

— Бягай бързо като реката, Туичтип.

— И ти — каза Туичтип.

Двамата с Арес я оставиха да лежи на пода на тунела. Когато стигнаха до мястото, където тунелът се разделяше на три, спряха. Грегор си представи как Туичтип лежи в тъмното и кърви до смърт.

Арес прочете мислите му:

— Щом е оцеляла сама в Мъртвата земя, значи е силна и находчива. И има скривалище достатъчно наблизно.

— Знам — каза Грегор.

— Тя ненавижда самотния си живот. Единствената ѝ надежда е да убиеш Гибелния. Ако бях на мястото на Туичтип, нямаше да искам да се върнеш — каза Арес.

Грегор кимна и огледа тунелите.

— Кой ти изглежда подходящ?

— Този вляво — каза Арес.

Следваха го известно време, стигнаха до друго спираловидно разклонение и кой знае как се озоваха обратно на мястото, където трите тунела се събираха.

— Като се замисля, предпочитам десния — каза Арес.

Поеха по него, след по-малко от пет минути тунелът свърши със стена и се върнаха обратно.

— Мисля, че трябва ти да избереш — каза Арес.

Отправиха се по средния тунел и след двайсетина минути влязоха в просторна, кръгла пещера. Беше с форма на почти съвършен петнайсетметров конус. От пещерата тръгваха десетина тунела, разположени като спици на колело.

— О, направо върхът — каза Грегор. — Сега накъде?

Арес нямаше представа.

— Но, Горноземец, от много часове не сме яли. Ако смятаме да продължим, трябва да се на храним.

Кога бяха яли за последен път? Грегор се опит да се върне мислено назад — назад към пътуването с Туичтип, нападението на влечугите, прохода на влизане в Халбата, гласа на Темп, който го събуди, до онази вечер, когато бяха всички заедно. Беше изял парче сурова риба и беше дал на Бутс всичкия си хляб и месо.

„Затво’им очички“? — чу да изрича гласчето ѝ и остра болка прободеше сърцето му. Пое си дълбоко дъх, изхвърли Бутс от ума си и си представи как плъховете се смеят. Ледът отново скова гърдите му.

— Прав си. Трябва да ядем — каза Грегор и отвори раницата. Седнаха на пода, като преглъщаха с усилие сухата храна и пиеха вода от кожения мех.

— Има нещо нередно в това. Във факта, че съм още жив — обади се Арес от мрака.

— Какво имаш предвид? — попита Грегор.

— След като Хенри, Лукса и Аврора вече ги няма. Колко дни минаха, откакто слезе за първи път? — попита Арес.

— Не знам. Може би пет-шест месеца — каза Грегор.

— Имаше мач. С Хенри бяхме отбелязали няколко точки. Същата вечер беше планирано празненство за рождения ден на Нериса. Изглеждаше, че плъховете са далече. А после ти се появи на арената със сестра си и пълзливците и оттогава вече нищо не е същото. Какво се случи с този свят? Как се промени толкова бързо? — каза Арес.

Грегор знаеше какво има предвид той. Неговият свят напълно се беше преобразил в нощта, когато изчезна баща му. И оттогава насам нищо не беше както трябва.

— Не знам. Но мога да ти кажа следното: онзи свят... няма никога да се върне.

— Оставих клетвения си съюзник да умре. Изгнаник съм. Лукса и Аврора ги няма. Струва ми се престъпление, че съм жив — каза Арес.

— Вината не беше твоя, Арес. За нищо от това — каза Грегор. — Както ми каза Викус веднъж, ние всички попаднахме в капана на едно от пророчествата на Сандуич.

Изглежда, че това не ободри особено Арес. Известно време той мълча, после черните му очи уловиха и задържаха погледа на Грегор:

— Как мислиш, дали ако убием Гибелния, ще се почувстваме поне малко по-добре?

— Не знам — каза Грегор. — Но не виждам как би могло да се чувстваме по-зле.

Арес вдигна рязко глава — движение, което Грегор вече разпознаваше.

— Плъхове? — попита Грегор.

— Два. Тичат към нас — каза Арес.

След секунди Грегор бе върху гърба на Арес. Излетяха и кръжаха във въздуха, когато плъховете се втурнаха вътре. Бяха два, както каза Арес, с мръсно сива козина и скърцащи зъби.

— Ето го! — кресна единият.

— Бяхме истински глупаци да го оставим при Голдшард — каза другият.

— Ще поправим тази грешка веднага щом тези бъдат мъртви! — изръмжа първият.

Грегор беше много високо, но плъховете моментално започнаха да

подскачат. Не можеха да го стигнат, но пречеха на Арес да се спусне достатъчно ниско и да се измъкне през някой тунел. Накрая Грегор щеше да е принуден да се бие с тях и беше най-добре да го направи сега, преди Арес да се измори или да се появят още плъхове.

Докато измъкваше меча от ремъка на раницата си, усети как в него се надига онази особена ярост. Този път не ѝ се съпротиви. Плъховете се разпаднаха на парченца в полезрението му, сякаш гледаше отражението им в счупено огледало, но виждаше само определени части. Зърваше око, място под някоя вдигната лапа, врат... и някъде в ума си разбираше, че точно там трябва да се цели.

— Сега — тихо каза Грегор. И Арес започна да пикира.

Глава 21

Единият плъх вече беше в обсега на меча на Грегор, когато нещо накара Арес да се издигне право нагоре. Точно под тях изскочи трети плъх с необикновена златиста козина.

— Стават трима — помисли си Грегор, но щом пак погледна надолу, видя как златистият плъх изтръгва гръкляна на единия от нападателите му. После го завъртя с окървавена муцуна, за да посрещне другия сив плъх.

Грегор леко тръсна глава, за да я проясни. Какво ставаше?

— Не изглупявай, Голдшард! Той е дошъл да убие Гибелния! — изръмжа сивият плъх.

— По-скоро бих предпочела Гибелния да е мъртъв, отколкото да го оставя на теб — изсъска в отговор златистият плъх. Имаше малко по-висок и писклив глас, като на Туичтип, и Грегор беше сигурен, че е женски.

— Ще постигнеш единствено собствената си смърт! — Сивият плъх приклекна, готвейки се за скок.

— Някой ще умре, Снеър, въпросът е: кой? — каза Голдшард. Снеър скочи към нея и тя го посрещна.

Грегор никога не беше виждал истинска битка между плъхове. Рипред беше убил два плъха в тунела, когато отиваха да спасят баща му, но те нямаха време да реагират. После големият, покрит с белези плъх беше нападнал войниците на крал Горджър, но Грегор не го беше виждал с очите си, защото точно в този момент скачаше, както си мислеше тогава, към собствената си смърт. Сега виждаше ясно всичко.

Когато Голдшард уби първия плъх, тя имаше предимството на изненадата. Този път противникът и беше в нападение. А Снеър, за когото Грегор беше напълно сигурен, че е мъжки, беше много по-едър от нея.

Битката беше жестока. Редуваха се свирепи атаки. Плъховете обикаляха един около друг в продължение на минута, търсейки пролука, после някой от двамата скачаше и следваше неясна бъркотия от зъби и нокти. Когато се разделяха, за да започнат да се дебнат отново, и двамата имаха нови рани. Снеър изгуби едно око. Ухото на Голдшард висеше на тънък кичур козина. Виждаше се костта от рамото на Снеър. Лявата предна лапа на Голдшард беше счупена.

Накрая златистият плъх се приближи откъм сляпата страна на противника си и стисна със зъби врата му. В предсмъртната си агония

Снеър провря задните си крака между телата им и направи дълбок прорез по цялата дължина на корема на Голдшард. Тя изгуби контрол, залитна назад и рухна. Вътрешностите ѝ се изсипаха на земята. Плъховете лежаха, приковали погледи един в друг с омраза, с безпомощни тела. С ужасен гъргорец звук Снеър се задуши в собствената си кръв.

Голдшард обърна поглед към Грегор. Изражението ѝ беше умолително и той беше сигурен, че тя иска да му каже нещо.

— Недей... — прошепна тя. Но преди да успее да довърши, очите ѝ се изцъклиха безжизнено и тя престана да мърда.

— Какво се случи току-що? — избъбри Грегор.

— Не знам — каза Арес.

— Мъртви ли са? — попита Грегор.

— Съвсем мъртви. И тримата — отвърна прилепът. Спусна се надолу към земята, избягвайки локвите кръв, които се лееха от телата на плъховете.

— Знаеш ли кои са? — попита Грегор. — Известни ли са ти имената им? Голдшард? Снеър?

— Не и Голдшард — каза Арес. — Чувал съм за Снеър. Беше един от военачалниците на Горджър. Сражаваше се във войната, когато Горджър загина. Сигурно после се е присъединил към Гибелния. Би било логично. Всеки, който е близо до Гибелния, ще има много власт, когато той стане крал — каза Арес.

Грегор не се беше замислял много за политическите борби на плъховете, но сега, когато го направи, нещо му се стори странно.

— В такъв случай, защо Гибелния още не е станал крал? Близко е до ума, че едър и силен плъх като него досега щеше вече да е взел властта — каза Грегор. — Какво чака?

— Дори и Гибелния трябва да събере армия около себе си — каза Арес. — Има си собствени врагове сред плъховете. Рипред, например. Той желае смъртта му.

Това беше вярно. Част от плана на Рипред за собственото му издигане на власт беше да убие Гибелния. Снеър искаше да го спаси, но Голдшард беше готова по-скоро да остави Грегор да го убие, отколкото да се довери на Снеър.

В Голдшард имаше и нещо друго. Онзи последен поглед, който му беше отправила. Сякаш го умоляваше за нещо. Какво искаше да му каже? „Недей“ „Недей“ какво? Да не я убива? Беше малко прекалено късно за това.

Арес рязко обърна глава към входа на тунела.

— Колко? — попита Грегор.

— Само един, мисля — каза Арес. — Трудно е да се определи. Пътеката върви спираловидно. — Главата му пак потрепна. Този път на Грегор не му се наложи да пита; и сам беше чул драскането. Звукът спря. Нищо не се показва от тунела. Внезапно Грегор разбра защо.

— Това е Гибелния — прошепна той на Арес. Прилепът се съгласи с кимване. Сигурно беше така. Другите плъхове биха нападнали, но Гибелния знаеше, че е преследван. От човек. От горноземец. От воина.

Грегор си спомни думите от „Пророчеството за Гибелния“:

ЧУЙ ГО — ДРАСКА ДОЛУ ПАК,
ПЛЪХ С ЦВЯТ НА СТАР, ЗАБРАВЕН СНЯГ.
ЗЛО В ОДЕЖДА БЯЛА ЩО БЛЕСТИ,
ВОИНЪТ СВЕТЛИНАТА ТИ ДАЛИ ЩЕ УГАСИ?

Да, щеше да я угаси. Това беше дошъл да стори воинът.

Чу се ново леко драскане. Значи онова нещо беше там вътре. Само на няколко стъпки от него. Дебнещо.

Входът на тунела беше тесен — висок около метър и половина. Не можеше да влети вътре на гърба на Арес. Гибелния сигурно знаеше това. Искаше да го примами вътре сам. Добре тогава. Щеше да се изправи срещу него сам.

Грегор свали раницата от раменете си и я пусна на земята. Не искаше нищо да ограничава движенията му. Провери фенерчето си — светеше силно. Стисна меча и тръгна към тунела.

Арес вдигна крило да го спре.

— Не можеш да се биеш с него там вътре, Горноземец.

— Е, той няма да излезе — каза Грегор.

— Чакай тогава — каза Арес.

— Какво? Да се появи нов отряд плъхове? — възрази Грегор.

Арес неохотно отпусна крило.

— Виж, имам чувството, че така трябва да стане. Че трябва да го направя сам — каза Грегор. — Но бъди готов, защото след като го убия, трябва бързо да се измъкнем оттук. Нали така?

— Ще бъда готов — каза Арес. Протегна крак и Грегор го стисна с ръка.

После се обърна към тунела. За десетината крачки, които извървя,

преди да стигне до входа, почувства как изпада в онова особено състояние на ярост: изострените сетива, приливът на адреналин, избирателното зрение. Всяка молекула в тялото му се подготвяше да убива.

Втурна се вътре и почти веднага попадна на спиралата, която Арес спомена. Пътеката се виеше като тирбушон. Като прокараваше ранената си ръка покрай стената и държеше здравата с насочен напред меч, той мина през един, два, три пълни завоя и изскочи в квадратно помещение.

Гибелния се опитваше да се скрие от него. Само за миг зърна бяла козина и проблясване на розова опашка в една странична пещера.

Грегор си помисли как Лукса никога няма да стане кралица, как Туичтип кървеше на земята, как баща му плаче по телефона и как Бутс... сладката доверчива Бутс...

С разтуптяно сърце, сляп за всичко, освен онова късче козина, той се хвърли към пещерата. Вдигна меча във въздуха, като го насочи така, че да нанесе удара под ъгъл. Прихвана дръжката и с ранената си ръка и като събра всяка частица от силите си, насочи меча към Гибелния.

Но точно преди острието да го прониже, създанието издаде звук, който се стовари върху Грегор като гюле:

— *Ма-маа!*

Глава 22

Грегор отклони меча в последната секунда и го заби в каменната стена на пещерата с такава сила, че острието се счупи близо до дръжката и издрънча на пода. От силата на удара зъбите му изтракаха.

Отстъпи назад от пещерата.

— Бутс? — изрече дрезгаво. Но знаеше, че това не е гласът на Бутс. Просто в него имаше нещо, което приличаше на Бутс, когато беше разстроена: пронизителният тон, тревогата и начинът, по който разделяше думата на две дълги срички. „*Ма-маа!*”

Помещението се завъртя около него. Къде беше Гибелния? Какво беше онова бяло косматото нещо на няколко метра от него? Защото със сигурност не беше никакъв триметров плъх, който се кани да го нападне!

Грегор се насили да пристъпи напред и светна с фенерчето. До стената се беше свил малък бял плъх и трепереше от страх. Изведнъж Грегор разбра всичко — защо за Гибелния не се знаеше почти нищо, защо не беше превзел кралството на плъховете, защо не го беше нападнал. Беше само едно бебе!

Все едно, това беше Гибелния. От него се очакваше да „угаси светлината му”. Острието на меча му се беше счупило и в ръката му остана само назъбения като кинжал край. Щеше да е толкова лесно да убие създанието пред себе си. Но... но...

— *Ма-маа!*

Но то звучеше точно като Бутс!

— О, боже! О, боже! — възкликна Грегор и хвърли настрана остатъка от меча си. Коленичи и протегна ръка да погали създанието. — Всичко е наред. Добре си, бебче.

Плъхчето потръпна ужасено и се притисна отново към стената, късайки се от рев:

— *Ма-маа! Ма-маа!*

— Шшт! Шшт! Всичко е наред. Няма да ти направя нищо лошо — каза утешително Грегор. — Арес!

Не биваше да вика. Пак беше изплашил създанието и сега то плачеше.

Арес се появи от последния завой и влезе с клатушкане.

— Какво става? Къде е Гибелния?

— Тук вътре — каза Грегор, като посочи към пещерата. — И имаме

проблем.

— Какво? Какво? — Арес пристигна готов да се бие до смърт и сега беше напълно объркан. — Какъв е проблемът?

— Това е проблемът — каза Грегор. Наведе се и вдигна на ръце невръстното плъхче. Тежеше горе-долу колкото напълно пораснал кокер-шпаньол. Един ден може би щеше да е високо три метра, но днес можеше да го вдигне и да го залюлее. Обърна се да го покаже на Арес.

— Какво е това? Не е Гибелния! — заяви Арес.

— Всъщност, мисля, че е. Или поне е Гибелния като бебе — каза Грегор.

— Не вярвам! Това е някаква клопка. Някакъв номер от страна на гризачите да ни примамят в капан, за да ни унищожат! — възкликна Арес.

— Не мисля така. Искам да кажа, погледни му козината. Колко бели плъхове си виждал? — попита Грегор.

— Нито един. Освен този — каза Арес. — Но може би не е плъх! Може би е мишка, която са хванали и използват, за да ни измамат! Виждал съм бели мишки!

Грегор разгледа бебето, но не беше специалист по гризачите. Вдигна го, за да го види и Арес.

— Погледни. Мишка ли е?

— Не. Съвсем определено е плъх — каза Арес.

— Значи мислиш, че има два бели плъха? — попита Грегор.

— Да. Не. Не знам. Два бели плъха едновременно но... твърде невероятно е. Трябва да е Гибелния. О-о-о! О-о-о, Горноземец! Какво ще правиш с него? — попита Арес.

— Ами не мога да го убия. Искам да кажа, та то е само едно бебе! — каза Грегор.

— Аха! Съмнявам се, че този довод ще прозвучи много убедително в Регалия! — възкликна Арес. Грегор никога не го беше виждал да губи равновесие. Прилепът прърхаше из помещението толкова разстроен, че се блъсна в една стена.

— Хей, блъсна се в нещо! — възкликна Грегор.

Прилепите никога не се блъскаха в нищо.

— Можеш ли да ме виниш? Аз съм... ние сме... имаш ли изобщо представа какво държиш в ръцете си? — попита Арес.

— Гибелния, предполагам — каза Грегор.

— Да! Да! Гибелния! Бичът на Подземната страна! Създанието, което най-вероятно ще предизвика унищожението на хвъркачите, хората и безброй други създания. От това какво ще направим в този момент, зависи

съдбата на всички, които наричат Подземната страна свой дом! — възкликна Арес.

— Какво трябва да направя, Арес? Да го пробода в главата с меча? Погледни го! — Гибелния се измъкна се от ръцете му и хукна към тунела. — Хей! Чакай малко! Ей, стой!

Грегор подгони плъхчето през спираловидните извивки на тунела и извън него. От онова, което видя, го заболя сърцето.

Бялото плъхче се опитваше да се сгуши под врата на Голдшард.

— *Ма-маа!* — проплака то. — *Ма-маа!* — Когато не получи отговор, трескаво взе да опипва с лапи муцуната на мъртвия плъх. — *Ма-маа!*

Грегор чу зад гърба си шумоленето от крилете на Арес.

— Да, така е. Тя е била негова майка. И когато ми каза „Недей“... — На Грегор му се наложи да спре за минута. — Мъчеше се да каже: „Не убивай бебето ми“.

— Трябва отчаяно да е искала да го опази от Снеър. Той щеше да вземе мъничето и да го научи да му се подчинява — промълви Арес тихо.

Кървави петна багреха бялата козина на бебето. Воплите му бяха сърцераздирателни. Сякаш това не беше достатъчен проблем, Арес рязко вдигна глава.

— Колко са този път? — попита Грегор.

— Най-малко десетина — каза Арес. — Трябва да решиш какво ще правиш, Горноземец.

Грегор прехапа устна. Не можеше да реши. Всичко се случваше прекалено бързо. Трябваше му по-вече време.

— Добре, добре — каза той. Изтича и вдигна на ръце бебето. — Вземаме го с нас.

— Така ли? — попита Арес, сякаш тази мисъл изобщо не му беше минала през ума.

— Да. Защото няма да го убия, а няма и да го оставя тук, за да го използват другите плъхове — каза Грегор.

Арес поклати глава в съчетание от раздразнение и нежелание, но подложи гръб.

Грегор взе раницата си в едната ръка, праметна крак през врата на Арес, и сложи Гибелния пред себе си.

— Добре — каза. — Да бягаме бързо като реката.

Докато Арес се издигаше във въздуха, десетина плъха се втурнаха в галоп през конусовидния тунел. Те огледаха мъртвите тела, прилепа, бебето в ръцете на Грегор.

— Горноземеца държи Гибелния! — изкрещя един и всички други

обезумяха, нададоха вой, заподскачаха във въздуха, като замахваха с нокти към похитителите.

— Дръж се! — нареди Арес. От десетината тунели, през които се излизаше от конуса, четири бяха достатъчно широки, за да може да лети. Той се спусна към един и излетяха.

Беше като най-страшното возене с влакчето на ужасите. Грегор мразеше тези влакчета, но те не бяха нищо в сравнение със сегашното въртене, стрелкане и премятане в тъмнината, разкъсвана само от лъча на фенерчето му, и обезумелите и съвсем истински живи плъхове, които се хвърляха срещу него от всеки завой. Грегор се вкопчи в Арес с крака и с едната си ръка, а с другата държеше бебето.

В един момент, докато се стрелкаха из пещерата и избегнаха на косъм няколко чифта щракащи зъби, Арес извика:

— Използвай меча си!

— Не е в мен! Счупи се и го оставих в пещерата! — каза Грегор. Беше му неприятно да стовари върху Арес цялата отговорност за бягството, но какво можеше да направи?

Плъховете почти ги настигаха, когато Арес направи завой и успя да се вмъкне в един тунел.

Плъхчето беше престанало да пищи: „Ма-маа!“ и сега надаваше поредица пронизителни тревожни писъци:

— Ийк! Ийк! Ийк!

— Накарай го да млъкне, Горноземецо. Гласът му се разнася надалече. Всеки плъх в Лабиринта ще разбере, че мъничето е в опасност! — изкрещя Арес.

Грегор си спомни колко надалече се разнасяха писъците на Бутс — през врати, по коридори, чуваха я дори хората в асансьора. Сякаш природата беше замислила бебешкия ѝ плач така, че да се чува надалече. С плъховете трябваше да е същото.

Отначало се опита да успокои Гибелния с гласа си. Не беше достатъчно. Може би щеше да е по лесно, ако стояха спокойно на земята, но при този кошмарен полет беше безполезно. Опита се да го погали по гърба и главата, но и това не помогна. Човешкият глас, докосването и миризмата на Грегор бяха допълнително плашещи непознати неща за плъхчето. Накрая Грегор успя да пхне ръка в раницата и да измъкне едното десертче. Разкъса опаковката, отчупи парче и го пхна в устата на издаващото жални вопли плъхче.

Разнесе се едно изненадано: „Ийк!“, после мляскащ звук и Гибелния бе омаян от първата си прекрасна хапка шоколад.

— Още! — Беше толкова странно да чуе плъхчето да говори, но то наистина говореше. — Още! — повтори то, точно както правеше Бутс.

Грегор пхна още едно парче шоколад в устата на плъхчето и то го излапа. Гибелния, изглежда, имаше по-добро мнение за него сега, когато му беше дал шоколад. Поотпусна се, притисна се към него и така беше по-лесно да го държи.

— Мислиш ли, че скоро ще се измъкнем оттук? — попита Грегор, докато излитаха бързо от един тунел.

— Виж сам — каза Арес.

Грегор освети с фенерчето мястото, в което току-що бяха влезли. На пода лежаха Голдшард, Снеър и третият плъх.

— Не! Какво правим пак тук? — ахна той.

— Може би ти трябва да ни водиш! — каза Арес. Като се има предвид, че Грегор беше настоял да вземат Гибелния, нямаше меч и в момента беше почти безполезен, стана ясно, че беше изнервил прилепа.

— Добре, добре, извинявай — каза Грегор.

— Проблемът е в миризмата ни, Горноземецо — каза Арес. — Много лесно ни проследяват. Не мога да ги заблудя.

— Хей, сетих се! — възкликна Грегор. — Възможно е да ги заблудим! — Веднъж беше гледал някакъв филм, в който един тип, преследван от хрътки, се беше измъкнал по същия начин. — Трябва да им объркаме обонянието. Обаче с какво?

Грегор смъкна превръзката от ръката си. Беше подгизнала от кръв, гной и мехлем.

— Прелети около конуса, Арес! Трябва да докосна входа на всеки тунел!

Арес последва нареждането, макар и да не разбираше плана.

— Защо правим това?

Грегор протегна превръзката и я прокара по вътрешната страна на всеки вход на тунел, покрай който минаваха.

— Опитвам се да пръсна миризмата.

Описаха пълен кръг, като Грегор докосваше с превръзката входа на всеки тунел и я захвърли в последния.

— Идват! — предупреди Арес.

— Излизай! Излизай веднага! — нареди Грегор.

Арес се спусна в един тунел, който още не бяха пробвали. След трийсетина секунди дочуха как плъховете приближават конуса. И този път се объркаха. Всеки викаше на другите да го последват и различна посока. Избухна ожесточен спор, а после се чу шум от схватка.

Отдалечиха се, шумът утихна и накрая престана.

Арес летеше зигзагообразно по тунела, който ги отведе до хубав, широк, плитък поток.

— Трябва да спра за миг... трябва да пия... — Арес се приземи до потока, задъхан. Потопи лице във водата и почна жадно да пие.

Грегор слезе и загреба шепи вода за себе си и за Гибелния. Въпреки че потокът беше плитък, течението беше доста силно и можеше да отнесе бебето.

Арес вдигна мокрото си лице.

— Току-що се сетих нещо — каза той. — Този поток. Къде според теб отива?

— Не знам. Влива се в по-голям поток. Накрая може би в някоя река или... — Грегор разбра как во имаше предвид Арес. През първата си нощ в Регалия, когато се опита да избяга от двореца, беше следвал пътя на водата. Тя водеше до река, а реката течеше към Водния път. — Със сигурност си струва да опитаме.

Грегор с усилие качи Гибелния върху гърба на Арес и пак излетяха.

За известно време пътуването не беше особено обещаващо. Потокът беше дълъг и имаше толкова много извивки и завои, колкото и тунелите в лабиринта. Грегор чувстваше как крилете на Арес забавят движенията си; скоро щеше да му трябва истинска почивка. Но да спрат в лабиринта означаваше сигурна смърт. Плъховете щяха да ги настигнат. Грегор нямаше меч. Бебето щеше да ревне отново и тогава щяха...

— Река — изпуктя Арес. — Наблизо има река.

След още минута над потока тунелът свърши и влязоха в просторна пещера. През нея течеше река. Бяха се измъкнали от Лабиринта!

Арес литна високо над водата. Отстрани имаше каменисти зъбери.

— Някакви плъхове наоколо? — попита Грегор.

— Само този на гърба ми — каза Арес.

— Да спрем и да си починем? — предложи Грегор.

— След малко. Искам да оставя по-голямо разстояние между гризачите и нас. Те ще дойдат, Горноземец. Ние държим Гибелния — каза Арес.

— Да, бас държа, че това никак не им харесва — каза Грегор. Погали Гибелния по главата. Плъхчето вече свикваше с него. Сви се на кълбо, сгуши се в него и се прозя широко. — Доста вълнуващ ден имаше, а, мъниче? — Плъхчето скоро заспа.

Известно време летяха мълчаливо. После Арес проговори със странен глас:

— Горноземец, мисля, че познавам това място. Мисля, че и двамата

го познаваме.

— Какво? — попита Грегор. Как беше възможно да знае къде са?

— Насочи светлината си надолу — каза Арес.

Грегор се подчини. Под тях беше реката, беше много широка и много буйна. От двете страни на високите брегове в единия и в другия ѝ край се намираха останките на разрушен мост.

— О-о... — възкликна Грегор. И споменът за онзи ден проблесна светкавично пред очите му. Как тичаше по моста, за да се върне за Бутс, Рипред, който го носеше, захапал раницата му, как мостът се люлееше под краката му, как Рипред го удари с опашка и го събори на земята, докато плъхът, Лукса, Хенри и Гокс режеха въжетата, които придържаха моста, и групата плъхове, която настигна хлебарките и сестричката му и... и...

На това място загина Тик.

— Прав си — каза Грегор. — Според теб как се озовахме тук?

— Халбата, Лабиринтът и каквото е останало от този мост са все във владенията на плъховете каза Арес. — Поне сега имаме някаква представа къде сме.

Прилепът се спусна и кацна на речния бряг срещу мястото, където мостът беше отсечен.

— От тази страна ще бъде по-безопасно. На плъховете сигурно ще им е много трудно да преплуват реката, която, както знаем, е пълна с месоядни риби.

Грегор слезе от гърба на Арес, държейки Гибелния, който похъркваше леко. Намираха се във входа на тунел. Той насочи лъча на фенерчето към скалите наоколо, спомняйки си как при първото им идване бяха пълни с дебнещи плъхове. Сега там нямаше никой.

— Нещо в тунела? — попита той Арес.

Прилепът поклати глава:

— Не, доколкото мога да преценя. Смятам, че за момента сме в безопасност. Горноземецо, трябва да си почина.

Виждаше как уморените очи на Арес започват да се затварят.

— Хайде, поспи си. Аз ще стоя на пост — каза. — И, Арес? Беше невероятен там.

— Не се справих зле — съгласи се Арес, облегна се на стената и моментално заспа.

Грегор насочи фенерчето към тунела. Ако се появяха неканени гости, щеше да е готов. Седна с кръстосани крака на земята с Гибелния на скута си. Бебето се размърда неспокойно насън, вероятно преживявайки отново травмата от последните няколко часа. Потупа го по гърба да го успокои.

Козината на Гибелния се беше втвърдила от засъхналата кръв на майка му.

Плъхчето се сгуши по-плътно до него. Сякаш прегръщаше Бутс. Защо не плачеше за нея? Беше плакал за една хлебарка в пещерата на другия бряг, но не беше пролял дори една сълза за сестра си. Спомни си как Лукса му беше казала в същата онази пещера, че не е плакала, откакто са загинали родителите ѝ. Толкова ужасно било чувството. Може би нещо подобно се случваше и с Грегор.

Пръстите му проследиха очертанията на едно от меките уши на бебето.

Значи се оказваше, че Сандуич отново е бил прав. Плъховете бяха убили Бутс, а той не можа да убие Гибелния. Но той едва ли би убил Гибелния дори ако Бутс бе оцеляла. Или щеше да го направи? Ако вярваше, че само един от тях може да остане жив? Не знаеше. И вече нямаше значение.

„Сега какво?“ помисли си той. „Сега какво?“ Трябваше да разсъждава ясно. Трябваше да реши какво да прави с Гибелния.

Не можеше да го върне в земята на плъховете. Голдшард бе пожертвала живота си, за да го защити от другите плъхове. Беше сигурно, че ако се появи с него в Регалия, хората щяха да го убият. Ако го оставеха жив, което не му се струваше вероятно, плъховете несъмнено щяха да опустошат града, за да си го върнат. За един кратък миг се зачуди дали можеше да го вземе вкъщи със себе си, но знаеше, че майка му не би се съгласила да участва по никакъв начин в отглеждането на триметров плъх, особено след като Бутс беше...

Добре, значи какви възможности му оставаха? Почти никакви.

Погледна отвъд реката.

Това беше толкова тъжно място. Не само заради Тик, а защото когато мина оттук по време на първата мисия, имаше десет спътници, а колко от тях бяха все още живи? Пресметна наум. Трима. Само трима. Тик беше убита тук. Хенри и Гокс загинаха, когато спасиха баща му. Лукса, Аврора, Темп и скъпата, безценна Бутс се удавиха при Халбата. Единствените останали живи бяха той, Арес и Рипред.

Рипред. Той щеше да обезумее, когато научеше, че Грегор не е убил Гибелния. Той искаше Гибелния да е мъртъв. Тъкмо затова беше довел Туичтип и се бе опитал да научи Грегор на ехолокация. Но пък и Рипред не знаеше, че Гибелния е бебе. Щеше ли това да има някакво значение за него? Може би, но само може би.

Грегор почувства как в главата му започва да се оформя план.

Арес се събуди след около три часа, обезумял от глад. Слезе до реката и се върна с една едра риба, не от месоядните. Гибелния се събуди и

двамата с прилепа почнаха да ядат, докато Грегор изстърга плесента от парче сирене и довърши последния хляб.

Докато се хранеха, той набързо описа плана си на Арес.

— Добре, сетих се какво да направим с Гибелния.

— Слушам — каза Арес.

— Този тунел води обратно до скривалището на Рипред — каза Грегор.

— Така ли? — каза Арес.

— Да, не помниш ли? Туичтип каза, че скривалището му е там, където се срещнахме с него за първи път. А ние се срещнахме за пръв път с него в другия край на този тунел — каза Грегор.

— О, да, след като се бихме с преданите — каза Арес.

— Правилно. Затова предлагам да отидем да на мерим Рипред, да му дадем Гибелния и нека той да се оправя с него — каза Грегор. Арес отвори уста да възрази, но Грегор вдигна ръка: — Чакай! Обясни ми защо да не го правим, само ако имаш по-добър план.

Последва много, много дълга пауза.

— Нямам по-добър план, но при този няма възможности за добър край — каза Арес.

— Вероятно не — каза Грегор. — Е, да опитаме ли?

Глава 23

Арес настоя Грегор да поспи няколко часа. Когато се събуди, започнаха дългия преход. Отначало тунелът беше тесен, но скоро се разшири достатъчно и Арес можеше да лети. За Грегор това беше облекчение, защото ръцете го боляха от носенето на Гибелния.

Спряха за малко, за да пият вода от потока в една пещера.

— Помниш ли това място? — попита Арес.

— Не — каза Грегор. — Чакай, може би... — Тук бяха спрели да си починат, когато Рипред им беше водач. — Хенри тук ли се опита да убие Рипред в съня му?

— Да, а ти се изпречи между тях — каза Арес.

— Така и не разбрах дали ти знаеше, че Хенри ще се опита да го убие — каза Грегор.

— Не знаех. Това беше едно от многото неща, за които Хенри пропусна да ме уведоми — каза Арес. Грегор усети, че не му се говори повече за това.

Когато полетяха нататък, Гибелния отново започна да хленчи за майка си. Колко ли чудновато се струваше всичко това на малкото плъхче? Да лети във въздуха върху прилеп, държано от човек, като знаеше, че с майка му се е случило нещо много лошо. Грегор го нахрани с остатъка от шоколадовото десертче. Имаше още едно, но реши да го запази за краен случай.

Вонята на развалени яйца започна да прониква в тунела и Грегор разбра, че бързо приближават пещерата, където за първи път бяха срещнали паяците, Трефлекс и Гокс. Арес се приземи пред входа и влязоха пеш. От стените продължаваше да се стича вода с мирис на сяр. На земята лежеше обвивката от тялото на Трефлекс, всичко, което бе останало от паяка, след като спътничката му, Гокс, беше изсмукала вътрешностите му.

— Искаш ли да си починем? — попита Грегор.

— Не тук — отговори Арес.

— Добре — каза Грегор, макар че им предстояха големи опасности.

Зловонната вода в тунела капеше върху тях. Рипред ги беше превел през него с цел да прикрият миризмата си от плъховете и те със сигурност воняха на развалени яйца, когато излязоха. Този път пътуването им беше още по-трудно, ако това изобщо беше възможно. При първото пътуване

Грегор носеше каска, която донякъде го предпазваше. Не беше ранен. Гореше от нетърпение да намери баща си, а не от ужас при мисълта за следващата им среща. И носеше Бутс на гърба си, а не плъх в ръцете си.

Предния път горкият Арес беше яздил Темп, защото тунелът беше много тесен и дълъг. Сега накуцваше до Грегор, крилете му се търкаха в стърчащите камъни, с наведена глава, за да се предпази от щипещите очите ситни капки.

След минути и тримата бяха мокри. Плъхът скимтеше нещастно. За Грегор всяка следваща крачка беше усилие. Двамата с Арес не проговориха през цялото време, докато бяха в тунела, макар да минаха много часове.

Когато най-после излязоха със залитане на открито, коленете на Грегор поддадоха и той се строполи на земята. Очакваше Гибелния, който през по-голямата част от пътуването се гърчеше и извиваше, да се опита да избяга. Вместо това плъхчето се зарови под ризата му и се притисна към гърдите му.

Арес се облегна тежко на един камък до него.

— Има ли плъхове наоколо? — попита Грегор.

— Десетина се задават в момента. Но ние точно това искаме, нали? — каза Арес.

— Това искаме — потвърди Грегор.

Никой от двамата не направи опит да помръдне, когато плъховете ги обкръжиха. А после Грегор видя диагоналния белег, който разсичаше муцуната на Рипред.

— Ако знаех, че идвате, щях да поразтребя — каза Рипред.

— Не се притеснявай. Няма да се застояваме. Дойдох само да ти дам един подарък — каза Грегор.

— За мен? Нямаше нужда — каза Рипред.

— Ти ми доведе Туичтип — отбеляза Грегор.

— Не защото съм очаквал нещо в замяна — каза Рипред. Носът му започна да потрепва и той впи поглед в издатината под ризата на Грегор.

— Въпреки това ще получиш нещо — каза Грегор и вдигна ризата си нагоре. Гибелния скочи на земята пред него. Всички плъхове с изключение на Рипред ахнаха. Щом видя друг плъх, бебето затича към Рипред, но при свирепото съскане, което се разнесе от устата му, отскочи назад и се върна при Арес.

— Не обичаш деца, а? — каза Грегор. Рипред беше съскал и на Бутс.

— Особено това дете — изръмжа Рипред. — Какво търси тук?

— Не знаех къде другаде да го заведа — каза Грегор.

— Очакваше се да го убиеш! — тросна се Рипред.

— Но не го убих. Доведох го при теб — каза Грегор.

— И защо мислиш, че аз няма да го убия? — попита Рипред.

— Според мен не би убил едно мъниче — каза Грегор.

— Ха! — възкликна Рипред, като взе да крачи ядосано в кръг. Грегор не беше сигурен дали това значи „да” или „не”.

— Добре, какво ще кажеш за следното: не мисля, че би убил Гибелния. Защото ако го направиш, никога няма да убедиш другите плъхове да те последват — каза Грегор.

Имаше късмет, че беше седнал, защото се удари в стената толкова силно, че щеше да си разцепи черепа, ако стоеше прав. Дори и така го заболя много.

С едната си лапа Рипред притисна Грегор към земята и оголи остриите си зъби в лицето му.

— А помисли ли си, че при тези обстоятелства като нищо бих могъл да убия и теб?

Грегор преглътна с усилие. Отговорът беше „да”. Но вместо да го признае, погледна Рипред право в очите и заяви:

— Добре, хубаво, но по-добре да те предупредя, че ако се бием, имаш шанс за победа само петдесет на петдесет.

— Сериозно? — каза Рипред. Това беше достатъчно, за да отвлече вниманието му за секунда. — И защо така?

— Защото и аз съм рейджър — каза Грегор.

Рипред се разсмя толкова силно, че падна по гръб. Другите плъхове също се смееха. Грегор нямаше желание дори да се надигне, за да седне.

— Вярно е — каза той към тавана. — Туичтип ме позна по миризмата. Питайте Арес.

Кискаха се толкова силно, че никой не попита Арес. Това трябваше да им се признае на плъховете — умееха да оценят хубавата шега. Най-после Рипред се овладя и махна с опашка наоколо, отпъждайки другите плъхове.

— Вървете. Оставете ги на мен.

— Добре, Рейджър — каза той, след като те си отидоха. — Разкажи ми какво се случи и не пропускай никакви подробности. Оставих те след жалкото ни подобие на урок по ехолокация и после...

— И после попаднах на Нериса — каза Грегор. Разказа на Рипред всичко: за светулките и пипалата на сепията, за това как спасиха Туичтип във водовъртежа и изгубиха Пандора на острова, за змиите в Халбата и как се подслониха в пещерата. А после откри, че не може да продължи.

— Да, вие шестимата бяхте в пещерата, а останалите? — попита Рипред.

— Изгубихме ги — каза Арес, след като стана ясно, че Грегор няма да отговори. И прилепът подхвана историята, разказвайки как останалата група се бе разделила. Как Туичтип ги води, докато рухна. Как Голдшард и Снеър се биха помежду си. Как Грегор беше взел Гибелния. — И сега сме тук.

Рипред ги погледна замислено.

— Да, тук сте. Каквото е останало от вас — каза той. — Съжалявам за загубите ви.

Това беше типично за Рипред: в един миг беше готов да те убие, а в следващия, изглежда, разбираше, че ти идва да се свиеш на кълбо и да умреш.

— Само от любопитство, Грегор: какво очакваш да правя с това мъниче, ако не го убия? — попита Рипред.

— Мислех си, че можеш, нали се сещаш, един вид, да го отгледаш. Всички толкова се страхуват от това, в което ще се превърне. И ако Снеър беше успял да го вземе, то вероятно щеше да стане чудовище, като порасне. Но може би ако ти се грижиш за него, и така нататък, може и да се получи добре — каза Грегор.

— Помислил си, че ще му бъда татко? — каза Рипред, сякаш не беше чул правилно.

— Или поне негов учител. Може някой от другите плъхове да му бъде родител — каза Грегор. — Само за, нали знаеш, около осемнайсет години.

— А, ето нещо, което очевидно не ти е известно за плъховете — отбеляза Рипред. — Онази топка козина там ще е напълно пораснала, преди ти да си изкарал още една зима.

— Но... то е само бебе — възрази Грегор.

— Само хората растат толкова бавно — каза Арес. — Това е една от големите им слабости. Ние, останалите в Подземната страна, съзряваме като плъховете. Някои дори по-бързо.

— Но как ще го научиш на всичко, което трябва да знае? — попита Грегор.

— Плъховете учат по-бързо от хората. А и какво всъщност има нужда да знае? Да яде, да се бие, да си намери женска, да мрази всеки, който не е плъх. Не трябва много време да се научат тези неща — отговори Рипред.

— Ти знаеш други неща — каза Грегор. — Дори за това, какво става в Горната земя.

— Е, аз съм прекарал много нощи във вашите библиотеки — каза Рипред.

— Излизаш и четеш книги? — попита Грегор.

— Чета ги, гриза ги, според настроението — каза Рипред. — Добре, Горноземецо, можеш да оставиш мъничето при мен. Няма да го убия, но не обещавам да го науча на кой знае какво. И знаеш, че в Регалия ще си платиш жестоко за това.

— Не ме е грижа — каза Грегор. — Ако си въобразяват, че аз ще им върша мръсната работа, много се лъжат.

— Така те искам, момче. Ти си рейджър. Не им позволявай да се разпореждат с теб — каза Рипред.

— Аз наистина съм рейджър — каза Грегор смутено.

— Знам. Просто има абсолютно начинаещи рейджъри, а има и рейджъри ветерани, които са се сражавали в безброй войни. А ти си...? — каза Рипред.

— От първия вид — каза Грегор. — И дори нямам меч.

— Как върви ехолокацията? — попита Рипред.

— Не върви — каза Грегор. — Пълна скръб съм.

— Но ще продължиш да се упражняваш, защото имаш такова непоколебимо доверие в преценката ми — каза Рипред.

— Добре, Рипред — отвърна Грегор, прекалено уморен, за да влиза в спор за безполезните занимания с ехолокация, и се изправи: — Ще можеш ли да се справиш с него? С Гибелния, имам предвид?

— Ако прилича дори малко на майка си, доста ще са ми заети лапите — каза Рипред. — Но ще се справя.

Грегор се приближи и потупа бебето по главата.

— Пази се, чуваш ли? — Гибелния завря нос в ръката му.

— Дай му това, когато си тръгнем — каза Грегор и подаде на Рипред останалото десертче. — Помага. Готов ли си, Арес?

Арес изпърха напред и Грегор се качи на гърба му.

— О, да, и за Туичтип. Ще ѝ позволиш да остане, ако успее да се върне, нали?

— О, боже. Не сте се привързали към Туичтип, нали? — възкликна Рипред.

— Що се отнася до плъховете, тя е сред любимите ни — каза Арес.

Рипред се ухили:

— Може да остане, ако успее да довлече жалката си кожа обратно тук. Летете високо, вие двамата.

— Бягай бързо като реката, Рипред — пожела му Грегор.

Докато излитаха, погледна назад през рамо. Гибелния седеше до Рипред и ядеше шоколадовото десертче заедно с опаковката.

Може би в крайна сметка щеше да се получи.

Глава 24

Летяха от доста време и Грегор си спомни, че Арес не си беше почивал след дългото пътуване през тунела.

— Искаш ли да намерим място и да подремнеш? — попита той. — Аз ще стоя на пост. — Но още докато говореше, се прозя. И той не беше спал отдавна.

— Странно бодър съм — каза Арес. — Защо ти не поспиш, докато летим? Ще те събудя, когато имам нужда от почивка.

— Добре, благодаря. — Грегор се изтегна върху гърба на Арес. Козината му беше влажна и миришеше на развалени яйца, но дрехите на Грегор не бяха в по-добро състояние. Под козината усещаше топлината на Арес. Затвори очи и потъна в дълбок сън.

Арес го остави да спи около шест часа, преди да го събуди. Направиха си лагер в малка ниша високо в скалите на една пещера. Прилепът се унесе веднага, след като остави на Грегор няколко сурови риби.

Грегор взе една риба и откъсна със зъби ивица кожа. После отхапа от студеното месо. Хауард винаги чистеше рибата с нож, като я нарязваше на добре оформени парчета. Грегор нямаше нож, нямаше вече дори меч. А и все едно, какво значение имаше? И въпреки това, прегърбен над рибата си в каменната ниша, изпита чувството, че е пренесъл назад във времето. Беше се превърнал в нещо като неандерталец и впиваше зъби в сурова плът, за да вкара живителните калории в тялото си. Животът на неандерталците сигурно не е бил лесен. И неговият, разбира се, не беше точно безкраен празник.

С копнеж започна да си представя вкусни, мазни храни. Лазанята на госпожа Кормаки с много сирене и сос. Шоколадов кейк с дебела глазура. Картофено пюре и сос. Изсумтя и откъсна със зъби жилаво парче риба. Помисли си, че заличаването на стотици хиляди години еволюция става доста бързо, ако си гладен.

Грегор избърса ръце в панталона си и се облегна отново на камъка. Откри, че се вижда в лъча на фенерчето си, привлечен към единственото късче светлина на това огромно, тъмно място. Това бяха последните батерии. Щом свършеха, щеше да разчита изцяло на Арес да го измъкне. Кого заблуждаваше? Той вече разчиташе изцяло на прилепа. Всъщност, наистина не беше честно. През около деветдесет процента от времето бяха

живи именно благодарение на Арес. Грегор нямаше чувството, че истински спазва своята част от клетвения съюз.

„Така че, спри да си зяпаш фенерчето и си отваряй очите за неприятности!”, помисли си той. Отвратен от себе си, обходи с лъча на фенерчето скалите наоколо. Нищо ново. И въпреки това, трябваше да стане по-добър в стоенето на пост. Хауард каза, че има хитрости, с които можеш да държиш ума си буден. Известно време Грегор мислено преговаряше таблицата за умножение: това като че ли му помогна. После се опита да си спомни столиците на всичките петдесет щата. Но това продължи само... около петдесет щата. Накрая се насили да пресметне нещо, което съзнателно избягваше: колко дни си минали, откакто беше в Подземната страна.

Беше почти невъзможно да го сметне. Прекара в Регалия по-малко от два дни, преди да отплават по Водния път, почти сигурен беше в това. Сети се как някой каза, че пътуването до Лабиринта е около пет дни. После още един-два дни, докато срещна Рипред? Девет дни? Десет?

Семейството му сигурно беше напълно съкрушено. Той щеше да се прибере около Коледа. Без Бутс. Завинаги.

Грегор се върна към таблицата за умножение.

Когато Арес се събуди, хапнаха още сурова риба, а после излетяха отново. Ден-два следваха едно и също разписание. Грегор спеше, докато Арес летеше; Арес спеше, докато Грегор стоеше на пост. Той спеше, когато Арес го събуди.

— Горноземецо, пристигнахме.

Не се движеха. Грегор седна и разтърка очи. Светлината беше по-ярка от всичко, което беше виждал от много време. Смъкна се от гърба на Арес върху полирания каменен под и се огледа. Бяха във Високата зала. Беше напълно пуста. Отнякъде, не много далече, се разнасяше музика.

— Къде са всички? — попита Грегор.

— Не знам. Но щом има музика, трябва да има някакво събиране — отвърна Арес. — Смятам, че идва от Тронната зала.

Минаха през няколко коридора и стигнаха до входа на огромно помещение, което Грегор виждаше за пръв път. Подът беше леко наклонен надолу, като в киносалон. Мястото беше пълно с безкрайни редици от каменни пейки и претъпкано с прилепи и хора, облечени по-официално от друг път. Много хора държаха предмети, обвити в плат и вързани с панделки. Подаръци, може би? Вниманието на всички беше приковано върху голям каменен трон в далечния край на залата. На трона седеше Нериса.

Бяха я подготвили за случая. Обикновено разрошената ѝ коса сега беше сплетена в сложни плитки и вдигната нагоре. Общата със скъпоценни камъни мантия висеше отпуснато от мършавите ѝ рамене. Зад нея стоеше Викус. Произнасяше някаква реч и държеше голяма златна корона. Трудно беше да си представи човек, че Нериса или Викус биха могли да изглеждат по-тъжни, отколкото в момента.

— Какво става? — прошепна Грегор.

— Коронация. Коронясват Нериса за кралица — каза тихо Арес.

Лукса се беше оказала права. Ако тя умреше, щяха да коронясат Нериса, а не Викус и семейството му. Поне засега.

— В такъв случай, предполагам, че Хауард и останалите са се върнали — каза Грегор. Как иначе щяха да знаят, че Лукса е мъртва?

— Така изглежда — каза Арес.

Ако Марет беше оцелял, щеше да е долу в болничното крило, но Хауард и Андромеда би трябвало да са тук. Грегор се огледа из залата, но не ги видя.

Викус завърши речта си и положи короната върху главата на Нериса. Тънкият ѝ врат се наклони напред под тежестта и Грегор си помисли колко неподходяща беше тя за кралица на тази жестока, вечно воюваща страна. Въпросът не беше дали е психически нестабилна, нито дали наистина може да предсказва бъдещето. Това момиче беше твърде слабо, за да държи главата си изправена с корона на нея. Пред очите на Грегор се мярна образът на Лукса, побутваща назад златния обръч на главата си. Независимо дали тя искаше да бъде кралица или не, той не се съмняваше, че щеше да е подходяща за тази роля. Но нея я нямаше вече.

Хауард беше прав: Викус трябваше да бъде крал. От него щеше да излезе добър водач; той беше умен и дипломатичен. И нямаше вид на човек, който би оставил властта да му замае главата.

Когато Нериса подпря ръце на страничните облегалки на трона и успя да вдигне глава, погледът ѝ срещна този на Грегор. Някаква емоция се появи върху лицето ѝ, а после тя изведнъж припадна и рухна на пода. Короната се удари в камъка със силен звън и после се търкулна нататък.

Настъпи голяма суматоха. Почти мигновено се появи носилка и отнесоха Нериса. Последва много клатене на глави и мърморене откъм тълпата долноземци, които вероятно бяха силно против коронацията на Нериса.

После някой видя Грегор и Арес. Те бяха застанали на прага, без никой да ги забележи, тъй като всички гледаха коронацията. Сега стотици лица се обърнаха към тях и крещяха или задаваха въпроси. Викус им махна да

слязат. Всъщност Грегор не искаше да разкаже историята за Гибелния по този начин. Възнамеряваше да опише какво се е случило насаме с Викус, а после да се прибере вкъщи. Но този вариант вече не съществуваше.

Докато Грегор и Арес вървяха по пътеката към Викус, тълпата се раздели и постепенно замлъкна. Когато стигнаха до трона, всички затаиха дъх.

— Поздрави, Горноземецо Грегор, Арес, щастливи сме да ви видим живи. Какви вести ни носите? — попита Викус. — Открихте ли Гибелния?

— Открихме го — каза Грегор.

В залата се разнесоха възгласи. Викус направи знак да пазят тишина.

— И угасихте ли светлината му? — попита той.

— Не, заведохме го при Рипред — каза Грегор.

За момент настъпи слисване, а след това тълпата полудя. Видя как лицата на хората и прилепите се разкривяват от ярост. Нещо го удари отстрани по главата. Вдигна ръка и когато я отдръпна, тя беше окървавена. Пред краката му лежеше малък, украсен с орнаменти кристален съд. Сигурно беше предназначен за подарък на новата кралица. Дъжд от още предмети започна да се сипе върху него. Мاستилница. Медальон. Бокал. Общото между тях беше, че всички бяха направени от камък. Грегор осъзна, че нямаше значение колко красиво са изработени подаръците. Може би бяха произведения на изкуството, но това не променяше факта, че се опитваха да убият с камъни него и Арес.

Арес се помъчи да застане между Грегор и тълпата, но беше безполезно. Тя напираше и ги притискаше към стената. Гласове крещяха за смъртта им.

Грегор си спомни думите на Рипред: „И знаеш, че в Регалия ще си платиш скъпо за това“. Плъхът можеше да се изрази малко по-ясно!

През хаоса чу да изсвирва рог, а после тълпата взе да отстъпва. Обръч от стражи оформи полукръг около тях и ги изведоха от залата.

— Ще ме последвате — каза една жена, която явно беше главната тук и Грегор се подчини, щастлив да се махне от тълпата.

Слязоха по безброй стъпала и накрая стигнаха до тих проход дълбоко под двореца. Жената отвори една каменна врата, задържа я, докато влязат и на Грегор това му се стори странно. В двореца имаше твърде малко врати, от какъвто и да е вид.

Двамата с Арес влязоха в осветеното с факли помещение и вратата се затвори зад тях. Чу се звук от плъзгане и наместване на нещо.

— Къде сме? — попита той Арес. — Това да не е специално помещение, за да ни опазят?

— За да опазят другите от нас — каза Арес. — Това е тъмницата. Арестувани сме за държавна измяна.

— Какво? — възкликна Грегор. — Защо?

— За извършване на престъпления срещу Регалия — каза Арес. — Не чу ли обвинението?

Грегор не беше чул нищо освен крясъци на цяла тълпа от хора.

— О, човече! — Заблъска с юмрук по вратата. — Пуснете ме да изляза оттук! Искam да говоря с Викус! — Нямаше отговор. Предаде се много скоро, защото от удрянето по каменната врата наистина го болеше.

Обърна се отново към Арес.

— Значи държавна измяна, така ли? Направо върхът. Какво ще стане, ако ни признаят за виновни? Ще ни прогонят или нещо подобно?

— Не, Горноземецо — каза Арес. — Наказанието за държавна измяна е смърт.

Глава 25

— Смърт? — На Грегор му отне един миг да схване чутото. — Искаш да кажеш... че ще ни убият, защото не убихме Гибелния?

— Да, ако решат, че това е акт на измяна — каза Арес.

— А кой решава това? — попита Грегор, с надеждата, че е Викус.

— Трибунал от съдии. Окончателната присъда трябва да бъде потвърдена от кралицата — каза Арес.

— Е, Лукса няма да им позволи... — поде Грегор. После си спомни, че сега Нериса беше кралица. Не се знаеше какво ще направи тя. — Нериса би ли им позволила да ни убият?

— Не знам. Не съм я виждал, откакто оставих брат ѝ да падне и да загине — каза Арес. — Не можех да я погледна в лицето.

Грегор се смъкна надолу по стената и седна на земята съкрушен. Беше рискувал толкова много, беше изгубил толкова много за тези хора, а сега те се готвеха да го убият.

— Съжалявам, Горноземецо. Не биваше да те вода обратно в Регалия. Трябваше да предвидя, че може да стане така — каза Арес. — Аз съм виновен за всичко.

— Не си виновен ти — каза Грегор.

— Мислех, че има много голяма вероятност да бъдем прогонени, но после можех да те отведа у дома. Аз все едно съм вече прогонен, така че какво значение има? Но държавна измяна... Не мислех, че ще стигнат толкова далече. Никога преди не са изправяли на съд горноземец, и със сигурност — не и някой толкова млад. — Арес започна да се люлее напред-назад. Сякаш говореше повече на себе си, отколкото на Грегор. — Не мога да позволя това да се случи! Вече изгубих един клетвен съюзник; как-вито и да са били намеренията му, това не променя факта, че оставих Хенри да загине. Няма да изгубя Горноземеца, няма да позволя да бъде... я чакай малко! Имам план! — Арес се обърна към Грегор, с очи, стрелкащи се наоколо, докато планът се оформяше. — Ще им кажа, че всичко това е било моя идея. Че не съм ти позволил да убиеш Гибелния... аз... аз... откраднал съм ти меч... да! Ще повярват, защото ти се прибра без меч. А после съм те принудил да заведеш Гибелния при Рипред, защото съм в съюз с плъховете. Ще повярват и на това... вече съм си спечелил много омраза и дълбоко недоверие тук!

Грегор погледна изненадано Арес. Наистина ли си мислеше, че той би приел това?

— Няма да ти позволя да го направиш! Искам да кажа, случи се точно обратното. Именно аз отказах да убия Гибелния и именно аз исках да го заведа при Рипред. Ако някой би трябвало да бъде оневинен, това си ти.

— Но това няма да ми помогне, Горноземец. Аз ще умра каквото и да се случи. Точно това искат всички. Може би все още можем да спасим теб. Помисли за семейството си — изрече умолително Арес.

Грегор го направи и беше ужасно. Първо Бутс, сега и той. Но не можеше да пожертва Арес по този начин. Семейството му не би искало той да излъже и да остави да убият Арес заради нещо, което той беше направил.

— Не — каза Грегор.

— Но ти... — поде Арес.

— Не — заяви Грегор. — Няма да го направя, Арес.

— Тогава и двамата ще умрем! — гневно възкликна Арес.

— Така да бъде! — За минута двамата замълчаха, изпълнени с тревога, а после Грегор попита: — А как го правят?

— Няма да ти хареса — каза Арес.

— Сигурно няма да ми хареса. Но предпочитам да знам — каза Грегор.

— Ще вържат крилете ми и ръцете ти и ще ни пуснат от един много висок зъбер към скалите отдолу — каза Арес.

Това беше кошмарът, който Грегор постоянно сънуваше. Откакто се помнеше, му се бяха присънвали ужасни сънища за това. Как лети във въздуха... как се блъсва и се размазва на земята... така беше загинал Хенри. И плъховете на крал Горджър. Беше чул писъците им, докато падаха, беше видял как телата им се разбиват върху скалите.

За момент се поколеба дали да не приеме предложението на Арес. Но не можеше.

Прозорчето в долната част на вратата се отвори и някой бутна вътре две купички с храна. Прозорчето се затръшна.

Изглеждаше невъзможно да яде в такъв момент, но при миризмата на храната стомахът на Грегор направо заръмжа от глад.

— Икаш ли да ядем? — попита той Арес.

— Сигурно е добре да поддържаме силите си — каза прилепът. — Може да се яви някаква възможност за бягство.

Купичките съдържаха нещо като овесена каша и по едно голямо парче хляб. Не беше най-вкусното ядене на света, но след дни на сурова риба имаше прекрасен вкус. Грегор излапа порцията си и се почувства малко по-

добре. Само защото бяха обвинени в нещо, не означаваше, че ще ги признаят за виновни. Може би когато трибуналът изслушаше неговата версия за случилото се, съдиите щяха да разберат. А и Нериса можеше да се намеси...

— Значи независимо какво ще реши трибуналът, Нериса може да ни помилва, ако иска? — попита Грегор.

— Да, тя може да пощади живота ни. Но, Горноземец, аз оставих Хенри да умре — каза Арес.

— Да, но знаеш ли какво ми каза тя? Каза ми, че според нея било най-добре, че е загинал. Защото в противен случай всички останали са щели също да загинат — каза Грегор.

— Наистина ли? — каза Арес. — Сигурно са били нужни много тъмни нощи, за да стигне до това заключение.

— Тя наистина ли вижда разни неща? Имам предвид, бъдещето? — попита Грегор.

— Да, наистина. Свидетел съм на това. Но тя е млада и дарбата ѝ е мъчение за нея. Тя вижда много неща, които не разбира, и много неща, които я плашат. Понякога се съмнява дали е нормална — каза Арес.

Грегор не отговори. И той не беше убеден, че Нериса е с ума си.

Вратата се отвори широко и влязоха стражите.

— Ще се изправите пред съда — каза главният.

Надеждите на Грегор за бягство помръкнаха, когато вързаха ръцете му зад гърба. Крилете на Арес бяха здраво пристегнати към тялото му с въже. Сякаш вече ги подготвяха за екзекуцията. Оставаше само скалата.

Няколко стражи вдигнаха Арес на раменете си и го понесоха. Грегор вървеше зад тях. Изкачиха се по стълбите и после тръгнаха към друга част на двореца.

Влязоха в една зала, която беше подготвена за съдебния процес. Не беше същата, в която долноземците бяха заплашили Арес с прогонване. Беше по-неприветлива. По-официална. Отпред имаше дълга каменна маса с три стола. „Това е за съдиите“ помисли си Грегор. Точно зад стола в средата, на една платформа се издигаше трон. Далеч вдясно, срещу масата, имаше каменен куб, към който водеха три стъпала. Беше разположен така, че не само съдиите, а всеки, седнал на седемте реда, издигащи се към високите тавани, да може да го вижда добре. Свидетелската скамейка.

Всяко място в залата беше заето от прилеп или човек. Взираха се в Грегор и Арес с неприкрита омраза, но беше зловещо тихо. Може би беше по-добре, когато всички крещяха и хвърляха разни неща.

Заведоха Грегор пред масата. Стражите положиха Арес на земята до

него. Двамата стояха и гледаха празната маса пред тях. После се чу шум от още стъпки. Грегор обърна глава и видя Хауард и Андромеда. И двамата бяха вързани и изглеждаха изтощени.

— Какво правите тук? — възкликна Грегор.

— И ние сме на съд за държавна измяна — каза Хауард дрезгаво.

— За какво? — попита Грегор. — Та вие така и не стигнахте до Гибелния!

— Именно това е причината — каза Хауард.

Тогава Грегор осъзна какво имаше предвид той.

Хауард и Андромеда бяха изправени на съд, защото не бяха довършили мисията си; бяха се върнали в Регалия с Марет.

— Но нали аз ви накарах да се върнете! — възрази Грегор

— Никой не ме е накарал да правя нищо — отговори Хауард. — Върнах се по собствена воля.

— Е, аз казвам друго — възрази Грегор. Изведнъж осъзна със страшна сила как решението му е изложило на опасност живота на онези, които се бяха сражавали редом с него. Не можеше да допусне това да се случи.

Отвори се една странична врата и влязоха старец и грохнал бял прилеп. Миг по-късно се появи възрастна жена с няколко свитъка. И тримата седнаха на масата. Жената, която, изглежда, беше главният съдия, зае централното място. Хвърли поглед назад към трона и се обърна към един страж.

— Можем ли да очакваме кралица Нериса? — попита тя.

— Сега проверяват дали се е върнала в съзнание, Ваша чест — каза стражът.

Жената кимна, но Грегор дочу как хората в тълпата мърморят, вероятно за това, колко крехка е новата им кралица. С един поглед от главната съдийка залата утихна. Грегор изпита чувството, че която и да беше тя, животът му е в ръцете ѝ.

Няколко минути не се случи нищо особено. Съдиите задълбочено преглеждаха свитъците.

Грегор леко пристъпи от крак на крак. Въжето се връзваше в китките му. Поколеба се дали да не помоли да го развържат или това щеше да е сериозно нарушение на съдебния протокол. Е, струваше си да пробва.

— Извинете ме, Ваша чест? — обади се той. Всички съдии го погледнаха изненадано.

— Да, Горноземец? — каза жената.

— Мислите ли, че вече може да ни развържете? Пръстите ми са почти безчувствени — каза Грегор. — И са затегнали възела на въжето точно

върху раните ми от смукалата на сепията. Не виждате, но гърбът на Арес е целият в открити рани от онези месоядни мушици, които убиха Пандора. А Хауард и Андромеда също са доста пострадали.

Дори и да откажеше, Грегор все пак беше доволен, че се е обадил. Искаше те да знаят — всички онези идиоти, насядали в залата в очакване на смъртната им присъда — че той, Арес, Хауард и Андромеда бяха рискували живота си. Внезапно вече нямаше търпение да даде показания.

— Срежете въжетата на подсъдимите — каза главната съдийка и се върна към свитъка си.

Никой в тълпата не посмя да възрази. Един страж срязва въжетата. Грегор разтри китките си и когато хвърли поглед назад, видя, че Хауард прави същото.

— Марет оцеля ли? — попита Грегор.

Измъченото лице на Хауард разцъфна в кратка усмивка.

— Да. Ще се оправи.

— Не мога да повярвам, че си го спасил след атаката на онези влечуги! — възкликна Грегор. Нарочно изрече „атака от влечуги” по-силно от необходимото, така че всички да чуят, а после се обърна отново напред, преди някой да успее да му нареди да млъкне.

Един страж се втурна в залата и прошепна нещо на главната съдийка.

— Много добре — каза тя. — Ще започваме. — Изкашля се и започна да чете дългия списък от обвинения срещу подсъдимите. Езикът беше доста сложен и заплетен, но, изглежда, всичко се свеждаше до факта, че Грегор не беше убил Гибелния, а и никой друг също не го беше направил.

Главната съдийка свърши и вдигна поглед.

— Сега ще разпитаем подсъдимите.

— Може ли първо аз? — Въпросът излетя от устата на Грегор, преди да успее да го спре, но изведнъж разбра, че така се налагаше. Усещаше, че Хауард, Арес и вероятно Андромеда вече бяха убедени, че са виновни. Ако застанеха на свидетелското място, може би нямаше да успеят да се защитят. Той, от друга страна, цял кипеше от възмущение и гняв заради несправедливостта на цялото нещо.

— Горноземецо — заяви главната съдийка, — нямаме обичай да крещим и да задаваме въпроси по време на съдебен процес, особено от такъв сериозен характер.

— Съжалявам — каза Грегор, но не наведе глава, нито извърна поглед. — Какво трябва да направя, ако имам въпрос — да вдигна ръка ли? Искам да кажа, нямам адвокат или нещо подобно, нали?

— Достатъчно ще е да вдигнеш ръка — каза главната съдийка,

пропускателски въпроса му за адвоката.

Той си помисли да вдигне ръка и отново да попита дали може да говори пръв. Но това можеше да им се стори надменно. Дали защото беше поискал или защото това беше предварително решено, Грегор беше извикан на свидетелското място. Изкачи стъпалата до куба. Свидетелското място беше направено така, че присъстващите да виждат всяко потрепване, всяка промяна в езика на тялото на обвиняемия. Почувства се много уязвим и изложен на показ.

Грегор очакваше да бъде бомбардиран с въпроси, както показваха по телевизията, но съдиите само се облегнаха назад на местата си и го гледаха.

— Хайде разкажи ни — каза главната съдийка. — Разкажи ни за пътуването си.

Това го стресна малко.

— Откъде... откъде искате да започна?

— Започни от деня, когато отплавахте от Регалия — каза главната съдийка.

И той разказа историята си. Не пропусна случай да изтъкне куража, който другите подсъдими бяха показали. Когато стигна до частта при Халбата, каза:

— Аз накарах Хауард да си тръгне. Той нямаше никакъв избор. Щях да се бия с него, ако се опиташе да дойде с нас. Щях да се бия и с Андромеда, тя знаеше това. Затова си тръгнах. Как можеха да рискуват да ме наранят, когато ми предстоеше да убия Гибелния?

— А защо не искаше да те придружат? — попита старият прилеп съдия.

Грегор се смути за момент:

— Защото... не знам... първо, защото трябваше да върнем Марет обратно. И предполагам, че не исках цял куп хора в онзи лабиринт. Исках семейството ми да научи какво се е случило със сестра ми... и с мен, ако не се върнех. И защото... защото... — Мислено се върна обратно към пещерата, към леда, който го беше обгърнал. — Защото Гибелния беше мой.

При дързостта му от тълпата се надигна смаяно ахване.

— Какво искаш да кажеш с това, че Гибелния е бил твой? — попита прилепът.

— На мен се падаше да го убия. Така се казва във вашето пророчество, нали? Аз съм този, от когото се очаква да го убие? В крайна сметка, това винаги е било моя задача — каза Грегор. — И решението кого да взема в онзи лабиринт беше мое — не ваше. — Той направи пауза. — Във всеки

случай, ако ексекутирате Хауард и Андромеда, защото са се върнали, това си е чисто убийство. Никой не би могъл да се държи по-добре от тях.

Хвърли поглед към мястото, където стояха останалите. Беше трудно да разчете изражението на Андромеда, но тя наистина разклати леко криле. Устните на Хауард безмълвно оформиха две думи. Грегор беше напълно сигурен, че думите бяха „благодаря ти“. Може би беше изложил достатъчно убедителен довод, за да спаси живота им.

— Продължавай нататък. Какво стана, след като групата ви се раздели? — попита главната съдийка.

Грегор си пое дълбоко дъх. Тази част щеше да бъде по-трудна. Разказа как влязоха в Лабиринта, как се наложи да изоставят Туичтип, как откриха конуса и станаха свидетели на кървавата схватка между Голдшард и Снеър. Тълпата отново се разшумя. Грегор подозираше, че се радват, защото Снеър е мъртъв.

Точно тогава на прага се появи Нериса, облягайки се тежко на ръката на Викус. Мантията от коронацията ѝ беше провиснала на една страна, а от прическата ѝ висяха измъкнали се плитки. На главата ѝ нямаше нищо, което да прилича на корона — никаква тиара, никакъв златен обръч. Непрекъснато присвиваше очи, сякаш се намираше на ярка слънчева светлина.

Наложи се Викус и двама стражи да ѝ помогнат да се качи на трона. Дори седнала, тя леко се олюляваше, сякаш всеки момент можеше да полети към земята.

— Кралица Нериса, достатъчно добре ли сте, за да присъствате на този процес? — попита главната съдийка с безучастен тон.

— О, да — каза Нериса. — Виждала съм се тук и преди, макар да не знам как ще свърши.

Това беше от онези неща, поради които всички я мислеха за луда. Може би някой трябваше да ѝ каже да не споделя виденията си.

— Обвинението е за държавна измяна, така ли? — попита Нериса неуверено и Грегор осъзна, че тя нямаше представа какво става.

Главната съдийка каза бавно:

— Да, обвиняемите са на съд за държавна измяна.

Нериса се втренчи за миг в едно празно място на стената, после поклати глава:

— Простете, току-що се събудих.

— Желаете ли да започнем отначало? — попита главната съдийка.

— О, не, моля продължавайте — каза Нериса. Омота ръце в полата си, повдигайки я над коленете. Още една плитка изскочи от фибите и падна

отстрани на бузата ѝ. Цялото ѝ тяло се тресеше.

Главната съдийка хвърли поглед към Викас, който отбягна погледа ѝ и много съсредоточено се зае да загръща Нериса с наметалото си.

Кралицата му се усмихна.

— Как ми се иска да хапна малко супа.

„О, боже” помисли си Грегор. Нериса с нищо нямаше да им помогне.

Главната съдийка се обърна към Грегор.

— И така, стигнахме до битката между гризачите Голдшард и Снеър. Какво се случи после?

Грегор се опита отново да се съсредоточи.

— После чухме драскане в един от тунелите и разбрахме, че това е Гибелния. Но тунелът беше тесен; Арес не можеше да влезе в него. Трябваше да го оставя в пещерата. Тръгнах навътре в тунела; бях готов да убия създанието. Тогава открих Гибелния, той започна да плаче и да вика: „Мама”, и искам да отбележа — вие ми казахте, че той е някакъв триметров плъх! Предполагам, че не сте знаели, или нещо такова, но не очаквах Гибелния да е бебе.

Нериса рязко се изправи на крака.

— Бебе!

— Да, беше малко плъхче — каза Грегор, изненадан, че тя изобщо следи думите му.

Нериса слезе с препъване по стъпалата и заобиколи масата, като се олюляваше. С една ръка придържаше усуканите поли на мантията си, а другата размахваше във въздуха.

— О, воине! О, воине! — изкрещя тя като обезумяла. Когато залитна към него, той се поколеба дали да я подхване или просто да се отдръпне. Преди да стигне до каменния куб, той скочи и я хвана за раменете. Ледените пръсти на свободната ѝ ръка се впиха в яката на ризата му.

— О, не го уби, нали? — каза тя.

— Не, Нериса, не го убих — каза той, напълно объркан. — Не можах.

Тя нададе тежка, разтърсваща въздишка и се свлече на земята в краката му, смеейки се от облекчение.

— О-о... — въздъхна Нериса и го потупа окуражително по коляното. — Тогава все още може всички да бъдем спасени.

Глава 26

Тя седеше на пода, поклащаше се напред-назад и се смееше — истинско олицетворение на лудостта.

„За бога, някой трябва да помогне на това момиче”, помисли си Грегор. Вкус се приближи и приклепна до нея.

— Нериса, може би трябва да си починеш по-дълго. Зле ли се чувстваш?

— О, не, добре съм. Всички сме добре! — изсмя се Нериса. — Воинът изпълни пророчеството.

— Не, Нериса, той не успя да убие Гибелния — каза тихо Вкус.

— Вкус — отвърна Нериса, — бебето е живо. Също и сърцето на воина. Гризачите *нямат* своя ключ към властта.

Вкус изглеждаше като ударен от гръм. Той седна на пода до нея.

— Това ли е искал да каже Сандуич? Никога не сме си го помисляли.

— Какво? — попита Грегор. Не беше сигурен какво става.

— Бебето в пророчеството никога не е било сестра ти, Грегор. А Гибелния — каза Вкус.

— Гибелния? Защо би умряло сърцето ми, ако Гибелния умре? — попита Грегор.

— Защо не угаси светлината му? — попита Вкус.

— Защото е бебе. Защото щеше да е злодеяние — каза Грегор. — Няма нищо по-лошо... искам да кажа, ако можеш да убиеш бебе, значи няма да се спреш пред нищо.

— Така казва сърцето ти. Така казва най-важната частица от теб — каза Нериса.

Грегор отстъпи няколко крачки назад и седна върху куба. Бавно започваше да му просветва какво искаше да каже Нериса.

УМРЕ ЛИ БЕБЕТО, НА ВОИНА СЪРЦЕТО ЩЕ УМРЕ,
ЧАСТИЦАТА НАЙ-ВАЖНА ЩЕ СЕ СЛОМИ НА ДВЕ.

Най-важната частица от душата му бе онази, която пощади Гибелния. Ако го беше убил, никога нямаше да бъде същият. Щеше да е изгубил себе

си завинаги.

— Знаеш ли — каза Викус на Нериса, сякаш в залата бяха само те двамата, — непрестанно се учудвам колко неправилно тълкуваме пророчествата на Сандуич понякога. После в момента, щом разберем...

— Всичко става кристално ясно — съгласи се Нериса.

Викус цитира една строфа от пророчеството:

КОЙ НА ВОИНА В СЪРЦЕТО СЛАБОСТ МОЖЕ ДА
ВСЕЛИ?

И КАКВО ГРИЗАЧИ ЗЛОБНИ ТЪРСЯТ В МРАЧНИ
ДЪЛБИНИ?

САМО КРЕХКОТО МЪНИЧЕ, ДУМИ ЩО ЕДВА МЪЛВИ,
НО ДОДЕТО ТО Е ЖИВО, ПОДЗЕМНАТА СТРАНА
КРЕПИ.

— Гризачите винаги са търсили Гибелния... — каза Викус.

— Който е едва проговорило мъниче. Сандуич дори е стигнал дотам да използва думата „мъниче“. Думата на самите гризачи за „бебе“ — каза Нериса.

— А Гибелния крепи Подземната страна — кимна Викус.

— Защото ако Грегор го беше убил... — продължи Нериса.

— Тотална война — каза Викус. — Смъртта му щеше да е достатъчна да ги сплоти. Да заведеш онова мъниче при Рипред е било гениално хрумване, Грегор. О, те няма да знаят как да парират този ход.

— Кралица Нериса, да продължим ли този съдебен процес? — попита главната съдийка.

Нериса вдигна поглед, сякаш не знаеше къде се намира.

— Съдебен процес? За война? Разбира се, че няма да има процес! Той спаси Подземната страна. — Тя се изправи на крака, подпирайки се на Викус и видя другите обвиняеми да се взират в нея. Тя им се усмихна леко, но отправи следващата си реплика към Арес: — А всички, които му помогнаха, заслужават най-дълбокото ни уважение.

Арес сведе глава. Може би това беше поклон, а може би не беше в състояние да я погледне.

— Ще хапнете ли с мен, вие, четиримата? Изглеждате полумъртви от глад — каза Нериса. Изречена от нея, поканата прозвуча иронично, но беше добре дошла.

Донякъде замаяни от новия обрат на събитията, Грегор, Арес, Хауард и Андромеда излязоха след Нериса от съдебната зала, като вървяха бавно и влачеха крака. Тя ги отведе в малка, уединена трапезария. Масата можеше да побере не повече от шестима. В ъгъла имаше малък фонтан. Стените бяха украсени със старинни гоблени. Грегор предположи, че сигурно първите заселници на Подземната страна са ги донесли от Горната земя, защото изобразяваха сцени оттам, а не от този мрачен свят. Мястото беше успокояващо.

— Хубаво е тук — каза Грегор.

— Да — каза Нериса. — Често се храня тук.

Всички насядаха. Прислужници внесоха блюда с изискана храна. Големи риби с плънка от зърно и билки, миниатюрни зеленчуци, подредени в геометрични фигури, усукан като плитка хляб, от който се вдигаше пара, с плодове в него, купчини от тънко нарязано печено говеждо и любимото ястие на Рипред — скариди в сметанов сос. Поставиха пред всеки от тях отрупана чиния.

— Не смятайте, че винаги се храня толкова разточително — каза Нериса. — Тази храна беше приготвена за коронацията. Моля, започвайте.

Грегор взе хляба си, натопи го в сметановия сос и отхапа голям залък.

За известно време всички се съсредоточиха върху храната. С изключение на Нериса, която, изглежда, само побутваше своята из чинията.

— Боя се, че не ме бива много в разговорите — извини се Нериса. — Дори когато съм в най-добрата си форма. А в момента скръбта за участието на братовчедката ми възпира дори малкото, което бих могла да се осмеля да кажа.

— За всички ни е същото — каза Хауард печално.

— Да, никой тук не беше пощаден — каза Нериса.

Вярно беше. Пътуването до Лабиринта беше дало на всички достатъчен повод за скръб. Грегор се радваше, че Нериса го признава и че могат да продължат да се хранят в мълчание.

След дни оскъдно хранене, на Грегор скоро му стана тежко от обилната храна. Другите също спряха да ядат. Някой би си помислил, че всички ще из-ядат по шест-седем порции, но не стана така.

После Нериса изпрати четиримата долу в болничното крило. Андромеда и Хауард също не бяха получили медицинска помощ, нито им бяха позволили да се изкъпят.

— Вие кога се върнахте? — попита Грегор.

— Около дванайсет часа преди да пристигнете вие. Андромеда беше невероятна. Почти не си е почивала. Когато кацнахме, отведоха Марет в

болничното крило, а нас ни затвориха. Но познавах една от пазачките ни. Тя ни прошепна, че Марет ще се оправи — каза Хауард.

В болничното крило веднага изпратиха и четиримата да се изкъпят. Грегор осъзна, че сигурно направо зашеметява хората с вонята на развалени яйца. След няколко дни самият той беше спрял да ѝ обръща особено внимание. Отпусна се във ваната и всичките му рани се обадиха. Следите от смукалата на сепията по ръката, натъртените ребра, цицината на главата от Рипред, различните охлузвания и натъртвания от замерването с камъни, ожулванията от въжето около китките. Потръпвайки от болка, той се изтърка с гъбата. Истински късмет беше, че течението постоянно отмиваше водата — иначе до края на къпането ваната щеше да се напълни с кал.

Лекарите се заеха с раните му. Грегор отговаряше само на директни въпроси за някое нараняване. Когато свърши, останалите го чакаха.

— Сигурно всички трябва да си починем — каза Хауард.

— Безопасно ли е? — попита Грегор.

Никой не отговори. Положението им в Регалия беше неясно. Нериса беше свалила обвиненията срещу тях, но Грегор имаше чувството, че много хора още ги смятаха за виновни.

— Имам една голяма стая, в която можем да се настаним. Запазена е за семейството ми по всяко време — каза Хауард. — Поне знаем, че не се застрашаваме взаимно.

Всички тръгнаха след Хауард към стаята му. Грегор се радваше, че го беше предложил. Не искаше да се връща в стаята, която винаги беше делил с Бутс тук.

— Къде са роднините ти? — попита Грегор.

— Върнаха се на Извора няколко дни след като тръгнахме. Предполагам, че се опитват да стигнат тук сега, тъй като съм... тъй като бях изправен на съд за държавна измяна — каза Хауард.

За семейството на Хауард имаше запазени няколко стаи. Беше нещо като малък апартамент от свързани помещения. Но всички се събраха да спят в стаята, предназначена за децата. Хауард и Грегор легнаха в две съседни легла. Арес и Андромеда се сгушиха един в друг на пода между тях.

— Е, хайде да спим — каза Хауард.

Прилепите се унесоха почти незабавно. Хауард се мятеше и въртеше в леглото известно време, но после Грегор чу как дишането му се успокои и стана ритмично. Лежеше в леглото и му се искаше да заспи. Но сънят не идваше.

Какво щеше да стане сега? Предполагаше, че щяха да му позволят да

се прибере вкъщи. Вероятно съвсем скоро. Тогава щеше да е принуден да се изправи пред семейството си. И живота без Бутс. Все още не можеше да повярва. Щеше да повярва, когато се върнеше в апартамента и видеше леглото ѝ, играчките ѝ, картонената кутия с книжките ѝ.

Грегор си помисли за дрехите ѝ, които стояха в музея. Не искаше да ги остави тук и разни непознати да ровят из тях. Взе една факла от стената и излезе от стаята.

По пътя го срещнаха няколко стражи, но никой не се опита да го спре. Нито го поздравиха, нито му казаха нещо. Изглежда не знаеха как да се държат с него, затова го оставиха на мира.

Намери музея сам. Там, до вратата, беше купчинката с дрехите на Бутс. Притисна тениската ѝ до носа си и усети мириса на онова сладко съчетание от шампоан, фъстъчено масло и бебе, което беше сестра му. За първи път очите му се наляха със сълзи.

— Грегор? — обади се един глас зад гърба му.

Натъпка тениската в раницата и си избърса очите, когато Викус влезе в музея.

— Здравей, Викус — каза Грегор. — Какво става?

— Съветът току-що закри това, което според мен ще е първото от много съвещания, занимаващи се с Гибелното пророчество. Убеден съм, че тълкованието на Нериса е правилно, но има разногласия. Това трябва да се очаква, тъй като идеята е нова. Но докато се вземе решение, в сила е нейната дума. Тъй като това може да се промени, мисля, че е най-добре да се махнеш отгук възможно най-скоро.

— Мен ме устройва — каза Грегор. — Какво ще стане с другите?

— Вярвам, че обвиненията срещу Андромеда и Хауард няма да бъдат възобновени. Показанията ти за тяхната невинност бяха съвсем убедителни — каза Викус.

— А Арес? — попита Грегор.

Викус въздъхна:

— Той е изложен на по-голям риск. Но ако се вземе решение да бъде обвинен отново, ще му съобщя, за да може да избяга. Поне може да избегне екзекуцията.

Грегор кимна. Това беше най-много, на което можеше да се надява.

— Има ли нещо друго, което би искал да вземеш със себе си? — попита Викус, посочвайки с жест към рафтовете.

— Не искам нищо, освен вещите ни — каза Грегор.

— Ако не за теб, може би за родителите ти — ка^а Викус. — Баща ти как... преподава ли отново?

— Не, все още е твърде болен — каза Грегор.

— Как така? — попита Викус, като се намръщи.

Грегор задавено изреди симптомите на баща си.

Здравето на баща му беше още едно нещо, което долноземците им бяха откраднали.

Викус се опита да го разпита по-подробно, но Грегор не издържаше повече.

— Знаеш ли, може би ще взема онзи часовник — каза той, като посочи часовника с кукувичка, който беше видял, когато търсеше батерии. Каза го, за да смени темата, но познаваше някой, който може би щеше да го хареса.

— Ще поръчам да ти го опаковат — каза Викус.

— Чудесно. Ще отида да видя дали Арес вече е готов за полет и както каза ти, ще се махам оттук — каза Грегор. Взе дрехите си и излезе от музея. Викус можеше да научи едно-друго от Нериса. Понякога на хората просто не им се говори.

На връщане към стаята на Хауард се обърка напълно. Маршрутът беше непознат, а сълзите, които бяха започнали още в музея, се лееха по бузите му. Е, може би беше по-добре да рухне и да се разплаче тук, отколкото пред родителите си. Зави наляво, после надясно, после се върна обратно на същото място. Къде се намираше? Къде беше сестра му? Тя току-що беше тук, той държеше дрехите ѝ, можеше да я почувства в ръцете си... Бутс!

Отказа се и притисна чело в каменната стена. Разплака се и остави болката да го обземе. Връхлетяха го спомени за нея. Бутс на шейната... Бутс, която му показва как може да подскача на един крак... Очите на Бутс, гледащи го отгоре надолу, челата им, притиснати едно към друго...

ДВЕ РЕДИЧКИ С ПРЪСТЧЕТА МЪНИЧКИ
БУТС ДЕСЕТ... ДА БЪРЧИ НОСЛЕ

ПФУ!

Дори чуваше гласа ѝ и как се мъчи да повтаря онова глупаво стихче за къпането, с което Хауард я беше прилъгал да спре да плаче.

СБЪРЧИ СИ НОСЛЕТО

ПРЪСТЧЕТА ДЕВЕТ, ДЕСЕТ

Не можеше да го произнесе правилно. Думите бяха прекалено сложни...

ИЗМИЙ ГИ ДА Б'ЕСНАТ ПРЪСТЧЕТА ДЕСЕТ

А после кихна.

Грегор вдигна поглед. Нищо не разбираше. Чу второ кихане. Не в мислите си. В двореца. Затича се.

ДВЕ РЕДИЧКИ С ПРЪСТЧЕТА МЪНИЧКИ.

Или напълно откачаше...

БУТС ДЕСЕТ... ДА БЪРЧИ НОСЛЕ ПФУ!

... или звукът беше истински! Полетя надолу по коридорите, като се блъскаше в стените, и в двама стражи, които му извикаха да спре. Той не го направи.

СБЪРЧИ СИ НОСЛЕТО
ПРЪСТЧЕТА ДЕВЕТ, ДЕСЕТ

Грегор се втурна в стаята точно навреме за последния ред.

ИЗМИЙ ГИ ДА Б'ЕСНАТ ПРЪСТЧЕТА ДЕСЕТ.

Тя седеше на пода, заобиколена от шест едри хлебарки, като потриваше пръстите на краката си с две ръце, за да покаже как ги мие. Той се препъна през стаята, грабна я и я прегърна силно, докато едно щастливо гласче изписка в ухото му:

— Ей, зд'асти!

Глава 27

— Здравсти и на теб — каза Грегор, като си помисли, че никога няма да я пусне от прегръдките си. — О, здрасти и на теб! Къде беше, мъничката ми?

— Аз ходи да плува, аз ходи да язди. Пърхолетка — каза Бутс.

— Добре, хубаво — засмя се Грегор. — Звучи супер. — Щеше да се наложи да пита другите какво се е случило. — Здравсти, Темп — каза, като се обърна към хлебарките, и после осъзна, че нещо не беше наред. Пред него стояха шест хлебарки с по две идеални антенки всяка и по шест здрави крака. Може би най-после почваше да ги разпознава, защото разбра, че никоя от тях не беше Темп.

— Къде е Темп? — попита той и шест чифта антенки кълмнаха.

— Не знаем, не и ние — каза една от хлебарките. — Аз съм Пенд, аз съм.

Грегор се завъртя в пълен кръг, за да се увери. Това беше помещението, откъдето можеше да се спуснеш с платформата до земята. Темп го нямаше. Нито Аукса и Аврора. Стисна по-здраво Бутс.

Приблизително в този момент, Викус влезе бързо в стаята, придружен от няколко стражи. Лицето му светна, когато видя Бутс.

— Значи се върнаха? — обърна се той към Грегор.

— Само Бутс, Викус. Съжалявам — каза Грегор и забеляза как старият човек пребледнява.

Викус се обърна към хлебарките.

— Добре дошъл, Пенд. Много благодарности за връщането на принцесата. Кажи ни, ако обичаш, кажи ни съдбата на останалите?

Пенд се опита да му разкаже, но хлебарките знаеха много малко. Една нощна пеперуда — това трябваше да е пърхолетката на Бутс — беше пристигнала в земята им, носейки Бутс. Беше летяла из Мъртвата земя, където намерила момиченцето и Темп да се крият в скалите. Темп бил много изнемогнал и нямал сили да продължи нататък. Помолил нощната пеперуда да върне Бутс при другите хлебарки. Тъй като нощните пеперуди и хлебарките били съюзници, нощната пеперуда се съгласила. Когато пълзливците изпратили обратно група за спасяването на Темп, не го намерили никъде.

— Споменаха ли нещо за внучката ми? — попита Викус. — Кралица

Лукса?

— Бягайте, казала кралица Лукса, бягайте — каза Пенд. — Много гризачи, там имало. Темп не казал повече.

Викус протегна ръка и разроши косата на Бутс.

— На Темп спи му се — каза тя. — Той затво'и очички. Аз язди пърхолетка. — Тя се огледа наоколо. — Къде Темп?

— Още спи, Бутс — каза Грегор. Вероятно спеше така, както спеше Тик.

— Шшт — прошепна Бутс, като вдигна пръст към устните си.

Някой беше събудил Дулсет. Тя се опита да вземе Бутс от ръцете на Грегор, но той се възпротиви.

— Бъди спокоен, Грегор. Ще я изкъпя и ще ти я върна веднага — каза Дулсет. Тъй като беше тя, Грегор пусна Бутс.

Последва Викус до трапезарията, където за последен път бяха вечеряли с Рипред, и двамата седнаха. Грегор се опита да сглоби случилото се в ума си.

— Изглежда — каза Викус, — че не са загинали в Халбата.

— Не — каза Грегор. — Но Туичтип беше сигурна, че между нас има вода, а те не отговориха на Арес.

След малко Дулсет се върна със светналата от чистота Бутс. Викус поръча да донесат храна. Грегор държеше Бутс на скута си, докато тя изяде вечеря, достатъчна за десет току-що проходили деца.

— Бутс — каза Грегор, — нали се сещаш, като видяхме големите... — Не знаеше как да нарече онези същества. „Влечуги” беше непознатата дума за нея. — Онези големи динозаври.

— Аз не ха'есва — каза Бутс. — Аз не обича динозаври.

— И аз — каза Грегор. — Но нали помниш, когато ги видяхме. И те ни събориха от прилепа. И Аукса хвана теб и Темп. Къде отидохте?

— О, аз плува. Много студено. Аз уда'их си главата — каза Бутс, като потри темето си.

Грегор раздели къдриците ѝ с пръсти. По нежната кожа личаха леки следи от ожулване. Къде е била? Не в Халбата.

— Голямо езеро ли беше, Бутс?

— Бебешки басейн — каза Бутс. — Уда'их си главата.

Грегор внезапно си спомни тунела, към който ги водеше Туичтип. Онзи, който беше наполовина под водата. Ако Лукса се беше спуснала към онзи тунел и беше успяла да стигне до него, входът сигурно скоро е бил наводнен от вълните, вдигнати от влечугите. Може би това беше водата между тях. В някакъв момент сигурно всички се бяха носили във водата,

иначе Бутс нямаше да каже, че е плувала. Как не се бяха удавили? После си спомни спасителните жилетки. Бутс не беше със своята, когато се появи, но я беше носила в Халбата.

Изложи теорията си пред Викус.

— Да, нещо от този род трябва да се е случило. Но после сигурно са се загубили в Лабиринта — каза Викус. — Бутс, видя ли плъхове?

Бутс допря ръка до носа си.

— Ох! — каза тя. — Пе'в'ъзка. Не пипа. Аз не пипа. Ох!

Грегор първо си помисли, че си е ударила носа, но после се сети.

— Туичтип ги е намерила. Или те са я намерили — каза той. — Туичтип ли беше, Бутс? С превръзката?

— Аз не пипа. Ох! — потвърди Бутс, като притисна носа си.

— А после какво стана, Бутс? — попита Грегор. — Къде отидохте с Туичтип? Видяхте ли още плъхове?

— Темп вози Бутс. Бъ'зо вози! — каза Бутс, но това беше всичко, което успяха да изкопчат от нея.

— Несъмнено са били нападнати от гризачи. Лукса е казала на Темп да бяга с Бутс, после е останала да се бие заедно с Аврора и може би Туичтип — каза Викус. — Сигурен съм, че шансовете им не са били добри.

Грегор беше сигурен, че шансовете им са били почти нула, но се помъчи да каже нещо оптимистично:

— Е, ако Туичтип е била с тях, може да са се измъкнали от лабиринта, Викус. А може би плъховете са искали да ги запазят живи и са ги пленили. Както направиха с баща ми. Искам да кажа, тя е кралица, важна особа е.

Може би Грегор не биваше да казва това, защото мисълта какво биха могли да направят плъховете на Лукса, ако я бяха пленили, беше по-ужасна от това да е мъртва. Сети се за баща си, който сънуваше кошмари и се будеше с писъци...

Викус кимна, но в очите му блестяха сълзи.

— Въпросът е... въпросът е... че не знаем — каза Грегор. — Може да са им се случили много неща. А и помниш ли подаръка, който искаше да ми дадеш? Миналия път, когато бях тук?

— Надежда — прошепна Викус.

— Да. Не се отказвай все още от нея — каза Грегор.

— Аз готова — каза Бутс, като избута чинията си от масата и проследи доволно как пада с трясък на пода.

— Е, ако си готова, Бутс, как ще ти хареса да си отидеш вкъщи? — попита Викус.

— Да-аа! — зарадва се Бутс. — Аз отива къщи!

— Аз мога да остана, Викус. Или мога да заведа Бутс вкъщи и да се върна и да ви помогна да потърсите Лукса и... — поде Грегор, но Викус го прекъсна.

— Не, Грегор. Не. Ако са мъртви, никой от нас не може да направи нищо. Ако ги държат в плен, вероятно ще минат месеци, преди да успеем да разберем къде са. През това време, кой знае? Може да отменят решението на Нериса и да те екзекутират. Ако имам нужда от теб, повярвай ми, ще намеря начин да те повикам — каза Викус. — Засега трябва да се прибереш у дома. Имаш си собствени грижи там, нали?

Е, да, където и да се намираше, Грегор все си имаше грижи.

След половин час бяха долу на кея, облечени в собствените си дрехи, и се качваха на гърба на Арес. Бяха дошли да ги изпратят единствено Викус, Андромеда, Хауард и Нериса.

— Предай на Марет най-добрите ми пожелания — каза Грегор на Андромеда.

— Да, Горноземец. Той също би ти пожелал всичко най-хубаво — отговори прилепът.

Грегор се обърна към Хауард.

— Ако научиш нещо за Лукса и другите, съобщи ми. Пералното ми помещение е точно на върха на един от онези тунели. Арес знае кой. Остави ми бележка, или нещо такова.

— Ще ти пратя вест — каза Хауард.

За изненада на Грегор, Нериса пхна един свитък в джоба на якето му.

— Пророчеството. За да можеш да поразсъждаваш върху него.

Грегор поклати глава:

— Едва ли ще мога да го забравя, Нериса. Но все пак благодаря. — Какво, според нея, щеше да направи? Да си го отнесе вкъщи и да си го сложи в рамка ли?

Викус му подаде фенерче, голям пакет във формата на часовник с кукувичка и копринена торбичка, в която имаше тежко каменно бурканче.

— Лекарство — каза той. — За баща ти. Указанията са написани вътре.

— О, чудесно! — възкликна Грегор. Може би тук долу имаха нещо, което щеше да излекува баща му. Прегърна Викус. — Не се предавай, Викус.

— Няма. Лети високо, Горноземец Грегор — каза Викус.

— Лети високо — отговори Грегор.

— Доско'о! — каза Бутс, докато излитаха, но от кея не дойде отговор. Миналия път Грегор се ужасяваше от мисълта, че някога ще се върнат. Сега, разтревожен за Лукса и останалите, изпитваше нежелание да си

тръгне.

— Съобщете ми! — провикна се към тях, но ако някой му отговори, той не го чу.

Арес ги понесе надолу по реката, през Водния път, нагоре през тунелите и обратно до подножието на стръмното стълбище, което водеше до Сентрал Парк. Грегор слезе от гърба на прилепа с Бутс.

— Ще се оправиш ли? — попита той Арес.

— Толкова добре, колкото и ти — каза Арес. — Лети високо, Горноземец Грегор.

Грегор стисна протегнатия крак на Арес.

— Лети високо, Хвъркачо Арес.

Арес литна и се изгуби в тъмния тунел, а Грегор и Бутс тръгнаха нагоре по стълбите.

На Грегор му отне известно време да отмести камъка — беше замръзнал на място, — но накрая успя да го размърда и повдигне. Беше нощ. Паркът бе пуст. Земята беше покрита със сняг, който блестеше на светлините. Беше красиво.

— Пъ'за'яме се? Ходим пъза'яме се? — попита

Бутс.,

— Не сега, Бутс — каза Грегор. — Може би после. — Стига да успееш да намери друг парк с пързалка. Никога нямаше да я доведе пак тук.

Хванаха такси. Ню Йорк грееше в ярки коледни украси и светлини.

— Знаете ли коя дата е днес? — попита той шофьора, който почука с пръст по евтиното календарче на таблото. 23 декември. Не бяха пропуснали Коледа. Всички щяха да си бъдат вкъщи за празниците. И тази мисъл — толкова невъзможна преди няколко часа — го накара да се почувства като най-големия късметлия на света.

Бутс се сгуши в него и се прозя широко. Бутс... Гибелния... точно сега те толкова си приличаха, че цялата Подземна страна можеше да изтълкува погрешно пророчеството и да ги сбърка един с друг. Но какво щеше да стане, когато след година Гибелния пораснеше? Дали щеше да се превърне в чудовището, предсказано в пророчеството или в нещо съвсем друго? Надяваше се, че Рипред ще го възпита добре.

Макар че дори ако Рипред направеше всичко необходимо, положението можеше да се окаже извън контрола му. Родителите на Грегор бяха страхотни, а ето го него — рейджър. Щеше да се наложи много да внимава да не се бие с никого. Прииска му се да беше поговорил повече с Рипред за състоянието им. „Следващия път, когато слеза там долу...”, помисли си

Грегор и през тялото му премина разтърсваща тръпка. Защото изведнъж разбра, че ще има следващ път. Вече беше прекалено обвързан с Подземната страна, имаше твърде много важни за него неща — да намери Лукса и Аврора, и Темп и Туичтип, ако бяха още живи, да защити Арес; да помогне на приятелите, които му бяха помогнали.

Грегор плати на шофьора с последните пари, които му бе дала госпожа Кормаки.

Асансьорът беше повреден и той помъкна Бутс нагоре по стълбите. Влязоха и успяха да направят три крачки навътре, преди баща му да ги грабне в прегръдките си. След минути всички в апартамента бяха будни. Майка му го целуваше, Лизи беше увиснала на ръката му, баба му викаше от спалнята. Милион въпроси летяха към него, но сигурно изглеждаше пребит от умора, защото майка му взе лицето му между двете си длани и каза: „Грегор, миличък, имаш ли нужда да си легнеш?“ А на него точно това му трябваше.

На другата сутрин разказа цялата история. Смекчи някои от лошите моменти, защото всички изглеждаха много уплашени.

— Но всичко е наред. Бутс не беше бебето. Гибелния беше. Така че няма причина плъховете да я искат сега — каза Грегор.

— Аз не бебе, аз голямо момиче — обади се Бутс, която седеше на скута на татко си и редеше малки пластмасови животинки по страничната облегалка на дивана. — Аз язди пи'еп. Аз плува. На Темп спи му се. Аз казва на пърхолетка за пръстчета мънички.

— А ти, Грегор? — попита майка му.

— Ами, имах шанс да убия Гибелния и не го направих, затова не мисля, че плъховете ще дойдат да ме търсят. — Не ѝ каза, че може да го потърсят жителите на Регалия. — О, хей, вижте какво донесох за госпожа Кормаки. Стенен часовник. Тя е толкова мила, и така нататък, а знаете как обича всички онези стари часовници...

Грегор отвори пакета и отвътре се вдигна облак от пари. Объркан, той изсипа всичко на пода. Часовникът наистина беше там. Но Викус беше поръчал да го опаковат в пари. Всички онези портфейли в музея сега сигурно бяха много олекнали, защото на дивана имаше буквално хиляди долари в брой.

— О, божичко! — каза баба му. — Какво ще правим с толкова много пари?

— Ще си платим сметките — отговори майка му мрачно, но после изражението ѝ омекна. — И ще отпразнуваме Коледа.

Така и направиха. Трябваше да тичат като луди, за да приготвят всичко,

защото Коледа беше на другия ден, но какво от това? Грегор, Лизи и майка им отидоха на пазар. Баба му и Бутс гледаха коледни програми по телевизията, докато баща му почистваше часовника с кукувичка за госпожа Кормаки.

Дори след като отделиха настрана парите за сметките, им останаха много за Коледа. Първо извадиха старата метална количка за пране и я напълниха с продукти. Поне няколко седмици Грегор нямаше да се притеснява, когато отваря кухненските шкафове. После човекът на тъгъла, който продаваше коледни елхи, им даде една на половин цена, тъй като беше почти приключил за сезона. Лизи остана вкъщи да помогне за украсяването на елхата, а Грегор и майка му отидоха да купят подаръци. Беше му доста трудно да избере нещо за майка си, с което да я изненада, тъй като тя не го изпускаше от очи.

— Мамо, едва ли някакъв грамаден плъх ще ме подгони насред Осемдесет и шеста улица — каза той. — Претърпкано е с народ.

— Стой така, че да те виждам — отговори тя.

Накрая успя да ѝ вземе чифт обици, докато тя купуваше чорапи на всички.

Тази вечер, когато госпожа Кормаки пристигна с един куп подаръци, Грегор ѝ отвори вратата.

— Е, значи най-после се съвзе, мистър — подхвърли тя.

Отначало Грегор не разбра за какво говори, но после си спомни, че уж беше боледувал от грип.

— Да, доста ме измъчи този път.

— Слаб си като клечка — заяви госпожа Кормаки и му връчи чиния с коледни сладки.

На Грегор му се прииска да бе снимал изражението ѝ, когато тя отвори часовника. Явно беше зашеметена.

— О, майчице! Откъде го намери?

Настъпи пауза.

— На едно от онези места, където продават стари неща — каза Лизи.

— Антикварен магазин ли? — попита госпожа Кормаки.

— О, не, просто едно място за вещи втора ръка — каза баща му. В известен смисъл беше вярно.

Когато тя си тръгна, Грегор ѝ помогна да занесе часовника вкъщи. Тя му разказваше за децата си, които щели да долетят на другия ден, и как взела билети за някакъв мюзикъл на Бродуей, когато изведнъж млъкна. Беше се втреничила в краката на Грегор.

Грегор погледна надолу. Ботушите бяха в окаяно състояние. Силно

издрани от ноктите на Арес, покрити с петна засъхнала кръв и със слюз от сепиите, а единият беше със смачкано бомбе. Тя го изпревари, преди да успее да измисли някакво обяснение.

— Изглежда доста ги ползваш.

Грегор не отговори. Не искаше пак да я излъже; тя беше прекалено добра към тях.

— Знаеш ли, един ден ще разбереш, че можеш да ми имаш доверие, Грегор — каза тя.

— Аз наистина ви имам доверие, госпожо Кормаки — измънка той.

— Наистина ли? Грип. Как ли не! Ще се видим другата събота. — Тя поклати глава и затвори вратата.

Елхата беше украсена, хладилникът беше претърпан, чорапите бяха окачени, всички бяха в леглата си, освен Грегор и майка му. Те опаковаха подаръци в неговата стая. Когато почти всичко беше готово, Грегор я остави да довърши сама, а той влезе на пръсти да разтреби дневната. Баща му похъркваше кротко на разтегателния диван — може би това лекарство все пак щеше да му помогне. Якетата им бяха на купчина на пода, където ги беше сложила Лизи, за да освободи закачалката за чорапите с коледни подаръци. Докато ги вдигаше, мобилният телефон падна от джоба на якето му. Напъха го обратно и напипа нещо.

Дълбоко в джоба на якето си намери пророчеството, което му беше дала Нериса. Беше стояло там цял ден, без да се сети за него. Какво му беше казала тя? Че трябва да поразсъждава върху него? Не беше сигурен какво означаваше това.

Грегор разви свитъка и го вдигна към лампичките на коледната елха. Нещо не беше наред с пророчеството. Отне му един миг да осъзнае, че беше написано отзад напред. Прокара пръсти по заглавието отдясно наляво, като очакваше да разчете думите „Гибелното пророчество“ — не, я чакай малко! Не беше „Гибелното“. Беше нещо с „кръв“ — „топлокръвните“.

Пусна горния край на свитъка и той се затвори рязко. В този момент майка му влезе в стаята с голям куп подаръци.

— Готов ли си? — попита тя.

Грегор пхна свитъка в задния си джоб и протегна ръце.

— Разбира се — каза той. — По-готов от всякога.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много благодарности на фантастичния ми агент Розмари Стимола, на изключителния ми редактор Кейт Игън и на невероятния главен редактор на „Сколастик“ Лиз Забла, която полага такива отлични грижи за Грегор както на страниците на книгите, така и в живота. Признателна съм и на прекрасните хора в „Сколастик“ особено на Елизабет Юлбърг за това, че е мой водач и придружител в света на публичните изяви.

Много специална любов на баща ми Майкъл Колинс, който почина миналата година. Той ми помогна да създам тази поредица, до мен е, докато Грегор продължава пътешествието си, и винаги ще лети с мен. Не по-малко благодарна съм и на майка ми Джейн Колинс за мъдрите съвети и ентусиазираната подкрепа за тези книги.

Благодаря също на приятелите и близките си за насърченията и за навика им да влизат в книжарници из цялата страна и да хвалят „Грегор Горноземец“ на висок глас, така че всички да ги чуят.

И най-вече с любов за Кап, Чарли и Изабел, заради които всичко си струва.